

Frumusețe în loc de cenușă

Zac POONEN

ALFA SOFTWARE - 2010 ©

Toate drepturile rezervate Editurii Alfa Software & autorului.

*Editura Alfa Software este acreditată de Centrul Național ISBN - ISSN - CIP
din cadrul Bibliotecii Naționale a României
sub numărul 1048 / 24.09.2008*

Toate drepturile rezervate. Tipărit în România. Nici o parte din această lucrare nu poate fi reprodusă sub nicio formă, prin niciun mijloc mecanic sau electronic, sau stocată într-o bază de date fără acordul prealabil, în scris, al Editurii Alfa Software sau a autorului.

All rights reserved. Printed in Romania. No parts of this publication may be reproduced or distributed in any form or by any means, or stored in a data base or retrieval system, without the prior written permission of the Publisher or the author.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POONEN, ZAC

Frumusețe în loc de cenusă/ Zac Poonen; trad.: Vlad Sabău, Nicolae Tulici. – Ed. a 3-a rev. - Zalău : Alfa Software, 2010

ISBN 978-606-92510-4-1

- I. Sabău, Vlad (trad.)
- II. Tulici, Nicolae (trad.)

28

Editor: Constantin JOLDES
Consilier editorial: Adrian RUS

Zac POONEN

**Frumusețe
în loc de cenușă**

Viața lui Hristos în locul vieții sinei

CUPRINS

CAPITOLUL 1	6
CORUPȚIA VIETȚII SINELUI	6
<i>Depravarea totală a omului</i>	6
<i>Centrarea pe sine</i>	7
<i>Să recunoaștem răul dinăuntru</i>	9
ATTITUDINEA PERSOANEI CENTRATE PE SINE FAȚĂ DE DUMNEZEU	
.....	11
<i>Legalismul</i>	11
<i>Indisponibilitatea pentru a fi învățat</i>	14
ATTITUDINEA PERSOANEI CENTRATE PE SINE FAȚĂ DE SEMENI....	15
<i>Invidia și dorința de onoare</i>	15
<i>Împiedicarea lucrătorilor mai tineri</i>	17
<i>Mândria</i>	20
<i>Condamnarea altora</i>	21
<i>Lipsa dragostei</i>	22
<i>Lucrarea primordială a Duhului Sfânt</i>	24
CAPITOLUL 2	27
CALEA CĂTRE O VIAȚĂ CA A LUI HRISTOS	27
(I.) A FI ZDROBIT	27
<i>Cele două întâlniri ale lui Iacov cu Dumnezeu</i>	28
SOARELE APUNE	30
<i>Ratând împlinirea chemării lui Dumnezeu</i>	31
<i>Disciplina divină</i>	33
SOARELE RĂSARE.....	36
<i>Binecuvântat de Dumnezeu</i>	37
<i>Singur cu Dumnezeu</i>	39
<i>Zdrobit de Dumnezeu</i>	40
<i>Flămând după Dumnezeu</i>	42
<i>Sincer cu Dumnezeu</i>	45
<i>Soarele care merge crescând</i>	46

CAPITOLUL 3.....	50
CALEA CĂTRE O VIAȚĂ CA A LUI HRISTOS	50
(II.) A FI GOLIT.....	50
A TE ÎNCREDE ÎN DUMNEZEU	52
„Ajutându-L” pe Dumnezeu să iasă din încurcătură	53
Fapte ale credinței.....	55
Limita omului – oportunitatea lui Dumnezeu.....	56
Nici o încredere în firea pământească	58
Dependență de Duhul Sfânt	60
Un final al propriului nostru eu.....	62
A TE ÎNCHINA LUI DUMNEZEU	64
Sacrificiu și închinare	65
Autorul darului sau darul Lui?	68
Ceva ce ne costă totul.....	70
CAPITOLUL 4.....	76
FRUMUSEȚEA VIEȚII CENTRATE PE HRISTOS.....	76
Suveranitatea Duhului Sfânt	76
Duhul Sfânt și Cuvântul lui Dumnezeu	78
Cunoașterea noastră limitată.....	80
Fără scurtături	81
Nu te lăuda că ai fost umplut	82
Exemplul lui Pavel.....	82
SLUJIREA PLINĂ DE DUHUL SFÂNT.....	83
Un sclav din dragoste	83
Pasiunea evanghelizării – nu agitație emoțională	86
Insuficiența a ceea ce este omenesc	90
Împlinirea chemării noastre	92
VIAȚA PLINĂ DE DUHUL SFÂNT	94
Mulțumit pe deplin.....	94
Creștere în sfințenie	95
O viață răstignită.....	97
Creștere continuă	98

Textele biblice sunt scrise între ghilimele, cu caractere *italice* și sunt citate din versiunea *Dumitru Cornilescu*.

Celelalte citate biblice, care nu sunt scrise cu caractere *italice*, sunt parafrazări contextuale utilizate de autor (Nota trad.)

Capitolul 1

CORUPȚIA VIEȚII SINELUI

Dacă, întâi de toate, nu vedem măcar puțin din totala putreziciune a vieții sinelui, atunci niciodată nu ne vom putea bucura de eliberarea de viața egoistă. Haideti să ne uităm în pilda fiului risipitor din *Luca 15*, la fiul cel mare, pentru că exemplul lui ilustrează, probabil, mai bine decât oricare alt exemplu din Biblie stricăciunea cumplită a vieții sinelui.

În această pildă, de obicei, dintre cei doi băieți fiul cel tânăr este considerat mai rău. Însă, pe măsură ce ne uităm mai atent la fratele mai mare, vom descoperi că în ochii lui Dumnezeu acesta era la fel de rău, dacă nu și mai rău. Este adevărat că el nu a comis aceleași păcate la fel ca și fratele său mai tânăr, dar era centrat pe sine și în inima lui era strâmbătate.

Depravarea totală a omului

Inima omului este, în esență, la fel în cazul fiecărei persoane. Când Biblia descrie inima omului ca „*nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea*” (*Ieremia 17:9*), ea se referă la toți urmașii lui Adam. Poate că rafinamentul civilizației, lipsa ocaziilor de a păcătui și faptul că am fost crescuți într-un mediu protejat ne-au reținut de la căderea în păcatele scandaloase în care au căzut alții, însă, datorită acestor circumstanțe, noi nu ne putem considera mai buni decât ei. Căci, dacă am fi fost supuși la aceleași presiuni ca și ei, am fi ajuns în mod sigur la comiterea acelorași păcate. Poate că este umilitor pentru noi să recunoaștem acest fapt, dar acesta e adevărul. Cu cât mai repede ne dăm seama de realitatea aceasta, cu atât mai repede vom

experimenta eliberarea. Pavel a recunoscut că „nimic bun nu locuia în firea lui pământească” (*Romani 7:18*). Acesta a fost primul său pas înspre libertate (*Romani 8:2*).

Oamenii se uită la aparența exterioară și îi consideră pe unii buni, iar pe alții răi; dar Dumnezeu, care se uită la inimă, vede că toți oamenii se află în aceeași condiție spirituală. Biblia ne învață că toți oamenii sunt într-o stare depravată. Luați de exemplu pasajul din *Romani 3:10-12* care spune: „Nu este nici un om neprihănit” – și chiar dacă am gândi că-i o exagerare, Scriptura continuă spunând – **nici unul măcar**”. Pasajul din *Romani 3:10 - 20* pronunță verdictul final al vinovăției întregii omeniri, și anume, al tuturor oamenilor ne-religioși, dar și al tuturor oamenilor religioși. În *Romani 1:18-32* avem o descriere a „fiului tânăr” a cărui necredincioșie și imoralitate sunt evidente. În *Romani capitolul 2*, însă, avem un portret al „fiului celui mare” – omul religios, care este un păcătos la fel de rău. După descrierea acestor două categorii de oameni, Duhul Sfânt încheie procesul, spunând că ambele tabere sunt la fel de vinovate. Nu există nicio diferență între una și cealaltă.

Omul este total depravat, într-adevăr, și dacă Dumnezeu nu își întinde mâna și nu face ceva pentru om, în mod sigur nu mai există vreo speranță pentru el.

Centrarea pe sine

Fiul cel mare (*Luca 15:25-32*) poate simboliza un lucrător creștin. Dacă tatăl din pildă este un simbol al lui Dumnezeu, atunci pe bună dreptate putem considera că fiul mai mare îl simbolizează pe un creștin activ, fiindcă în pildă îl vedem venind acasă după o zi de muncă, petrecută pe ogoarele tatălui său. Nu era vorba aici de un tânăr leneș care stătea acasă și consuma în plăceri averea tatălui său, ci de unul care lucra din greu pentru tatăl său, unul care *aparent* îl iubea mai mult pe tatăl său decât fratele lui mai tânăr, căci, spre deosebire de acesta din urmă, el nu a

plecat de acasă, risipind averea tatălui său. Era *aparent* mai devotat, dar de fapt, după cum vom vedea, el era la fel de egoist ca fratele lui mai tânăr. Este imaginea unui credincios activ în lucrarea Domnului care aparent este plin de devotament față de Domnul său, dar de fapt centrat pe sine însuși.

Dumnezeu a creat această lume având anumite legi (principii) de funcționare. Dacă acele legi sunt încălcate, urmează în mod necesar o pierdere sau o pagubă. Uitați-vă, de exemplu, la o lege: Dumnezeu a făcut ca Pământul să se învârtă în jurul Soarelui. Dacă Pământul ar avea o voință proprie și ar decide, într-o zi, ca în mișcarea lui să nu mai fie centrat pe Soare, ci doar pe sine însuși, s-ar produce o catastrofă care ar provoca stingerea vieții de pe Pământ. Moartea ar surveni imediat.

În același fel, Adam a fost creat să fie centrat pe Dumnezeu. În ziua când L-a refuzat pe Dumnezeu, ca Centru al său, și a ales să fie centrat pe sine însuși (acest refuz fiind prezent, în mod implicit, în alegerea lui de a mânca din pomul interzis de Dumnezeu) a murit, după cum îi spusese Dumnezeu.

Există aici o lecție importantă pentru noi: în măsura în care viața și slujirea noastră creștină sunt centrate pe *noi înșine*, în aceeași măsură vom experimenta *moartea* spirituală, în ciuda faptului că am fost născuți din nou și în pofida fundamentalismului nostru. De asemenea, într-un mod cu totul inconștient, prin activitatea noastră vom transmite, apoi, și altora aceeași moarte spirituală. Putem avea o reputație de lucrători eficienți și zeloși ai lui Dumnezeu (cum a avut probabil și fiul cel mare), dar se prea poate că merităm mustrarea Domnului: „*Știi faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort*” (Apocalipsa 3:1). Cu alte cuvinte: „știu că ai reputația unui creștin viu și activ, dar ești mort”. Există pericolul unei astfel de tragedii în lucrarea creștină. Mulți lucrători creștini trăiesc din reputația numelui lor, reputație pe care

ei înșiși au creat-o. Ei sunt admirați de oameni, dar sunt adesea inconștienți de faptul că Dumnezeu îi vede într-o lumină total diferită. Chiar dacă predică minunat, ei sunt incapabili să elibereze pe alții atâta timp cât ei înșiși nu au fost eliberați de centrarea pe sine!

Iată dar, prin exemplul negativ al fiului mai mare din pildă, un avertisment pentru fiecare dintre noi.

Să recunoaștem răul dinăuntru

Pentru a scoate la iveală viața coruptă a sinelui care zace înăuntru nostru, Dumnezeu lasă adesea vremuri de presiune în viețile noastre, în care ne putem vedea așa cum suntem cu adevărat. Ne vine foarte ușor să ne considerăm duhovnicești când circumstanțele în care ne găsim sunt confortabile. Ne putem înșela cu privire la adevărata stare a inimii noastre când nu ne confruntăm cu probleme, nimeni nu ne irită, lucrurile merg ca pe roate și colaboratorii noștri sunt prietenoși cu noi; dar poleiala de spiritualitate dispare atunci când colegul ne ia peste picior, sau vecinul este ostil față de noi. Atunci eul nostru se va manifesta în toată urâtenia lui.

Aceasta i s-a întâmplat și fiului cel mare. Când fratele lui mai tânăr a fost primit cu cinste, el „s-a întărâtat de mânie și nu voia să intre în casă”. Nimeni n-ar fi crezut că fiul mai mare ar putea reacționa iritat. El părea tot timpul o persoană așa de agreabilă! Însă el niciodată înainte nu s-a mai confruntat cu o astfel de presiune. Adevăratul lui caracter ieșise acum la iveală. Nu provocarea din acel moment l-a făcut rău. Nu. Provocarea a scos doar la suprafață ceea ce era și până atunci înăuntru lui.

Amy Carmichael a spus că „un pahar plin cu apă dulce nu poate vărsa nici măcar un strop de apă amară, oricât de brusc ar fi scuturat”. Dacă din viețile și de pe buzele noastre iese „apă” amară, aceasta se datorează prezenței continue a acelei „ape” înăuntru nostru. Nu

provocarea sau enervarea sunt cele care ne fac plini de amărăciune și neduhovnicești. Ele doar scot la iveală ceea ce a existat deja în noi. Așa că trebuie să fim profund mulțumitori lui Dumnezeu pentru astfel de perioade, prin care trecând putem vedea putreziciunea naturii omenești din noi. Dacă nu ar exista astfel de ocazii nu am putea ajunge niciodată la descoperirea cutremurătoare că înăuntrul nostru există o sursă de infecție și că nimic bun nu locuiește în firea noastră pământească.

Tot de aici reiese și faptul că refularea *nu este totuna cu biruința*. S-ar putea ca într-o situație critică o persoană să izbucnească într-un acces de furie, în timp ce alta, cu o capacitate mai mare de a-și înăbuși pornirile, fierbe de mânie numai pe dinăuntru fără să rostească vreun cuvânt nepotrivit. Probabil că această a doua persoană va fi numită de oameni blajină și supusă, dar Dumnezeu, care vede ce este în adâncul inimii, știe că ambele persoane s-au mâniat și le consideră la fel de păcătoase. Comportamentul exterior a fost diferit numai din cauza diferenței de temperament, și nu din cauza transformării făcute de Dumnezeu.

Dacă refularea ar însemna biruință, atunci eu sunt de părere că vânzătorii ar fi unii dintre cei mai asemănători oameni cu Hristos. Ei își păstrează calmul în interesul afacerii lor și afișează o atitudine de amabilitate, indiferent cât de mult le suprasolicită clienții răbdarea și chiar dacă fierb de mânie înăuntrul lor.

Nu. Refularea nu este biruință. Dumnezeu nu vrea să *părem* a fi eliberați și duhovnicești, ci vrea ca aceasta să fie *realitatea*. Pavel a spus: „*Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine*” (*Galateni 2:20*). Acesta e punctul la care vrea să ne aducă Dumnezeu.

Hai-deți să ne uităm la caracteristicile vieții trăite pentru sine, din două perspective: întâi din cea a atitudinii ei față de Dumnezeu și apoi din cea a atitudinii ei față de

semeni. Ambele le vedem ilustrate prin comportamentul fiului mai mare din pildă.

ATITUDINEA PERSOANEI CENTRATE PE SINE FAȚĂ DE DUMNEZEU

Legalismul

Atitudinea vieții centrate pe sine atât în raport cu Persoana, cât și în raport cu slujirea lui Dumnezeu este caracterizată de un duh de legalism. Eul poate încerca să-L slujească pe Dumnezeu. Poate fi chiar foarte activ în slujire, dar întotdeauna această slujire este una legalistă. Eul este mereu în căutarea unui contraserviciu făcut de Dumnezeu, în schimbul slujirii oferite de el. Fiul mai mare îi spune tatălui său: *„Iată, eu îți slujesc ca un rob de atâția ani, și niciodată nu ți-am călcat porunca; și mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied”*. În toți acei ani, amintiți de fiul cel mare, el îl slujise pe tatăl său pentru o recompensă, dar acest lucru nu a fost evident până acum. Acest moment de presiune a scos la iveală adevărul.

Acesta e modul în care îl slujește eul pe Dumnezeu – nu de bunăvoie, nu cu bucurie, nu ca un rod natural al părtașiei, ci cu gândul la o recompensă. Eul poate chiar să se aștepte la un contraserviciu sub forma unei binecuvântări spirituale, dar și în acest caz slujirea este una legalistă și ca atare inacceptabilă înaintea lui Dumnezeu.

Fiul cel mare l-a considerat pe tatăl său aspru și nemilos, pentru că nu a răsplătit slujirea depusă de el în toți acei ani. El a fost ca acel slujitor din altă pildă, căruia i-a fost dat un talant și care, la momentul în care a trebuit să dea socoteală la revenirea stăpânului său, a spus: *„Ți-am păstrat talantul în siguranță [fără a-l investi pentru obținerea vreunui profit], pentru că m-am temut de tine [că îți vei însuși profitul meu], fiindcă ești un om dificil”* (*Luca 19:21* versiunea biblică L.B.). Eul din noi Îl

consideră pe Dumnezeu greu de mulțumit, așa că încearcă din răspuțeri să-I facă servicii și continuă să se autocondamne că nu a reușit să satisfacă cerințele unui Dumnezeu “atât de pretențios”!

Nu acesta e modul de slujire pe care îl așteaptă Dumnezeu din partea fiecăruia dintre noi. Biblia spune că: „Dumnezeu îl iubește pe cel ce dă cu bucurie” (2 Corinteni 9:7). La fel, și în privința slujirii Dumnezeu își găsește plăcerea în cel ce slujește cu bucurie, nu din frica pedepsei și nu de silă. Decât să I se aducă slujiri *de silă*, El preferă să nu fie slujit deloc. Când un om slujește pentru un contraserviciu nu durează mult și el va începe să se plângă lui Dumnezeu că nu este suficient de binecuvântat. Lucrurile merg și mai prost când cel nemulțumit constată că alt om este mai binecuvântat decât el.

Oare comparăm vreodată munca depusă de noi și binecuvântările primite cu cele ale altora? Dacă da, această situație a putut rezulta numai ca urmare a unei slujiri legaliste. Isus a spus odată o pildă despre niște lucrători care au fost angajați de către un anumit om la diferite ore ale zilei. La sfârșitul zilei stăpânul a dat fiecăruia din ei câte un dinar. Cei care au lucrat timpul cel mai îndelungat au venit la stăpân și au început să se plângă, spunând cam așa: „cum poți să ne dai același salariu ca și celorlalți? Noi merităm mai mult.” Acești oameni au slujit pentru un salariu, dar când au primit salariul care le-a fost promis au început să se plângă de faptul că și altora li s-a dat cât lor (Matei 20:1-16).

Este exact ceea ce vedem la fiul cel mare. El îi spune tatălui său ceva asemănător: „Cum poți să-i faci toate aceste favoruri fratelui meu? Cel care ți-a slujit cu credincioșie sunt eu, nu el”.

Când israeliții L-au slujit pe Dumnezeu cu cârtire El i-a trimis în captivitate așa cum le-a promis că va face: „Pentru că, în mijlocul belșugului tuturor lucrurilor, n-ai slujit Domnului, Dumnezeului tău, cu bucurie și cu dragă

inimă, (...) *vei sluji vrăjmașilor tăi*” (Deuteronom 28:47,48). Dumnezeu nu găsește plăcere în slujirea legalistă.

Deseori, creștinii centrați pe sine îl slujesc pe Dumnezeu pentru a-și menține imaginea de om duhovnicesc în ochii altora. Nu dragostea curată și fierbinte față de Hristos îi ține activi în lucrarea creștină, ci frica de faptul că, dacă nu ar mai sluji, alții i-ar considera firești (ne-duhovnicești); iar când își aleg o cale ușoară și bănoasă ei încearcă din răspuțeri să-i convingă pe toți ceilalți de faptul că Dumnezeu i-a condus pe acea cale. Nu ar fi nevoie de această autojustificare dacă n-ar exista acea teamă ascunsă că alții ar putea crede mai puțin despre spiritualitatea lor. Câtă încordare și câtă robie poate fi într-o astfel de slujire a lui Dumnezeu!

Câtă bucurie și libertate există în slujirea care izvorăște din iubirea pentru Hristos! Iubirea este untdelemnul care unge mecanismul vieții noastre pentru a nu scârțâi sau hurui. Iacov a muncit timp de șapte ani ca să o primească pe Rahela, dar Biblia spune că acei șapte ani „*i s-au părut ca vreo câteva zile, pentru că o iubea*” (Geneza 29:20). La fel va fi și în cazul nostru atunci când slujirea lui Dumnezeu izvorăște din iubire. Nu va fi deloc o efortare sau o corvoadă pentru noi.

Biblia ne spune că relația lui Hristos față de Biserica Lui este ca aceea a unui soț față de soția lui. Ce așteaptă un soț de la soția lui, în primul rând? Nu slujirea ei. Scopul primordial pentru care o ia în căsătorie nu este ca ea să-i gătească și să-i spele hainele. Ceea ce își dorește mai întâi de toate este iubirea ei. Fără aceasta, toate celelalte sunt fără valoare. Ceea ce Își dorește și Dumnezeu este să Îl iubim.

Indisponibilitatea pentru a fi învățat

O altă trăsătură a vieții centrate pe sine este indisponibilitatea pentru a fi învățat. Când fiul mai mare stătea afară mândros, tatăl său a ieșit la el și l-a rugat stăruitor să intre în casă. Dar el era încăpățânat și refuza să îl asculte.

Cu adevărat „*mai bine un copil sărac și înțelept decât un împărat bătrân și fără minte, care nu înțelege că trebuie să se lase îndrumat*” (Eclesiastul 4:13). Cel care crede că știe toate lucrurile și, ca atare, nu este dispus să învețe de la alții se află într-o stare cu-adevărat regretabilă.

Persoana centrată pe sine este atât de sigură că are dreptate, încât nu acceptă să fie corectată și nu îi place să fie criticată. Poate niciodată nu avem o ocazie mai bună pentru testarea spiritualității noastre decât atunci când alții ne contrazic și ne combat în ceea ce spunem.

A. W. Tozer a spus că, atunci când suntem criticați, singurul lucru care ar trebui să ne preocupe este dacă criticile sunt adevărate sau false, nu dacă persoana care ne critică este un prieten sau un dușman. De multe ori dușmanii noștri spun mai multe adevăruri despre noi decât prietenii noștri.

Un comportament neînduplecat, încăpățânat, este un semn clar al unui caracter centrat pe sine. Să ne amintim că o atitudine rigidă, de autoapărare față de semenii noștri indică o atitudine similară a inimii noastre față de Dumnezeu. Dacă nu suntem deschiși la a fi învățați și corecți de frații noștri (chiar și de cei mai tineri dintre ei), aceasta e un semn că suntem plini de noi înșine în ciuda tuturor experiențelor noastre spirituale și a cunoștințelor noastre biblice.

Tatăl a stăruit pe lângă fiul mai mare în vederea reconcilierii, dar acesta se simțea rănit și era plin de autocompătimire. Creștinul centrat pe sine iubește lingușirile îmbietoare și motivarea bunei lui dispoziții, așteptând să fie răsfățat de alții – chiar și de Dumnezeu.

Dumnezeu trebuie să tot stăruie pe lângă astfel de persoane, dar ele nu ascultă cu ușurință. În cele din urmă, aceștia s-ar putea să constate că se află complet în afara casei Tatălui, asemenea fiului cel mare.

Vedeți cât de îngrozitoare este inima omului!

ATTITUDINEA PERSOANEI CENTRATE PE SINE FAȚĂ DE SEMENI

Invidia și dorința de onoare

Când părtașia noastră cu Dumnezeu este nesănătoasă sau e complet distrusă, aceasta afectează în mod inevitabil și relația cu semenii noștri. Când Adam a fost despărțit de viața lui Dumnezeu, el și-a pierdut imediat dragostea și pentru Eva. Când Dumnezeu l-a întrebat dacă a păcătuit, el și-a acuzat soția, spunând ceva de genul: „Doamne, vina nu este a mea, ci a acestei femei”.

În ce privește atitudinea față de alții, una din caracteristicile vieții centrate pe sine este invidia. Fiul cel mare (din pildă) a fost invidios pe fratele său și această invidie a alimentat mânia lui. În toți acei ani fiul cel mare era succesorul de necontestat la conducerea întregii case. Slujitorii se aplecau înaintea lui cu respect. Însă acum, dintr-o dată, poziția lui era amenințată. Acum în centrul atenției a ajuns altcineva. El nu putea suporta să vadă așa ceva. Invidia, acel „monstru cu ochi verzi”, a și început să-și înalțe capul amenințător în inima lui.

Viața centrată pe sine iubește atenția ce i se acordă de cei din jur. Iubește lauda oamenilor și este încântată să fie ea singură obiectul admirației tuturor. Îi place să fie la nivelul cel mai înalt și atrage mereu atenția celorlalți, într-un fel sau altul. Creștinul centrat pe sine caută ocazii să spună altora ce a făcut el pentru Domnul, poate chiar într-un mod foarte pios, dar în secret așteaptă aprecierea lor. El este foarte nefericit și neliniștit atunci când

altcineva are succes sau reușește să facă ceva mai bine decât el.

Credinciosul centrat pe sine este iritabil și ultrasensibil. El dorește să fie recunoscut de alții și ca oamenii să vină să-i ceară sfaturile. De fapt, el ar fi foarte ofensat dacă nu ar fi consultat la vreo ședință a comitetului bisericii. El are o părere atât de înaltă despre sine însuși, încât nu se mai satură să vorbească, gândind că toți cei din jur au nevoie de sfaturile lui valoroase. Există creștini cărora le vine greu să-și închidă gura după ce și-au deschis-o și care continuă să vorbească fără să-și dea seama că toți cei din jur s-au saturat. O limbă necontrolată este un semn că eul nu e răstignit.

Creștinul centrat pe sine nu știe cum să treacă de bunăvoie și cu bucurie pe locul doi. El este tulburat atunci când altcuiva i se dă poziția de conducător, iar el însuși este plasat pe o poziție secundară, de subordonare. Singurul caz în care acceptă locul doi este atunci când întrevede posibilitatea ca în viitor, la retragerea liderului, să treacă el pe locul întâi.

Se spunea despre Kaiserul german că, oriunde mergea, mereu își dorea să fie el în centrul atenției. Dacă mergea la botezul unui bebeluș, și-ar fi dorit să fi fost el bebelușul, dacă mergea la nuntă, și-ar fi dorit să fi fost el mireasa și dacă mergea la o înmormântare, și-ar fi dorit să fi fost el cadavrul! Să nu uităm că inima lui nu era cu nimic mai rea decât a noastră.

Centrarea pe sine care există într-un om îl face să atragă atenția altora asupra sa, chiar și în activități considerate a fi dintre cele mai sfinte, cum ar fi: ținerea unei predici și chiar înălțarea unei rugăciuni către Dumnezeu. Un lider creștin centrat pe sine va împiedica creșterea spirituală a acelor pe care-i slujește, pentru că atrage oamenii la el însuși, și nu la Hristos. Un adevărat om al lui Dumnezeu îi va atrage întotdeauna pe oameni dincolo de el însuși, la Hristos. La aceasta ne cheamă

Dumnezeu pe fiecare dintre noi, dar cât de puțini fac aceasta cu-adevărat!

Împiedicarea lucrătorilor mai tineri

Un lider creștin centrat pe sine îi împiedică pe cei de sub autoritatea lui să devină lideri pentru ca poziția lui să nu fie amenințată. Așa că slujește într-un astfel de mod, încât persoana lui să devină o necesitate pentru aceia cărora le slujește. Aceasta e în totală contradicție cu voia lui Dumnezeu. Oswald Chambers a spus odată că oricine s-a făcut o necesitate pentru un alt suflet a ieșit din rânduiala lui Dumnezeu. Numai Dumnezeu este necesitatea absolută pentru orice suflet omenesc. Fie ca niciunul dintre noi să nu încerce vreodată să-I ia locul.

Nimeni nu este absolut necesar în Biserica lui Hristos. Lucrarea lui Dumnezeu poate continua foarte bine și fără noi. De fapt, poate funcționa mult mai bine fără ajutorul oamenilor încrezuți care se consideră „indispensabili”. Trebuie să recunoaștem acest fapt tot timpul. Am citit odată o „rețetă” pentru cultivarea smereniei oricărui suflet care se consideră „absolut necesar”. Se sugera acolo să fie umplută o găleată cu apă iar „slujitorul absolut necesar” să-și introducă mâna în apă, până la jumătatea brațului, și apoi să o scoată. Locul gol rămas în apă este măsura în care va lipsi el atunci când va pleca. Darurile noastre sunt de folos bisericii, dar niciunul dintre noi nu este absolut necesar.

Când ne cere Dumnezeu, noi trebuie să fim dispuși să ne tragem la o parte. Însă creștinul centrat pe sine nu va accepta niciodată așa ceva; el va încerca să își mențină poziția cât de mult posibil. Mulți astfel de „lideri creștini” din ziua de azi putrezesc în „tronurile” lor, împiedicând lucrarea lui Dumnezeu. Ei nu știu cum să se piardă, treptat, în decor și să lase pe altcineva în locul lor.

Ați auzit, probabil, zicala că „succesul fără succesor este un rateu”. Isus a recunoscut acest adevăr și i-a învățat

pe oameni să-I continue lucrarea. În trei ani și jumătate, El a pregătit oameni care să-I conducă lucrarea mai departe. Ce exemplu minunat pentru noi!

Pavel a recunoscut nevoia de a-i învăța pe alții să ducă mai departe lucrarea. În *2 Timotei 2:2* el i-a spus lui Timotei: „*ceea ce ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții [pe cei din generația a patra]*”. În esență, mesajul lui Pavel este următorul: „Trebuie să vă asigurați că ați pregătit oameni cărora să le încredințați această comoară. Nu mai împiedicați ridicarea slujitorilor mai tineri decât voi”. Chiar și oamenii de afaceri recunosc valabilitatea principiului că: „succesul fără succesori este un rateu”, însă mulți slujitori creștini nu au recunoscut-o. Cu adevărat: „*fiii veacului acestuia, față de semenii lor, sunt mai înțelepți decât fiii luminii*” (*Luca 16:8*).

Într-adevăr, nimic altceva, doar atitudinea centrării pe sine îl face pe om invidios față de altul care este mai tânăr decât el și poate face lucrurile mai bine ca el. Cain a fost invidios datorită faptului că Dumnezeu îl primise pe Abel, în timp ce pe el l-a respins. Poate că situația ar fi fost suportabilă dacă Abel ar fi fost mai în vârstă decât de el. Însă îngrozitorul fapt că fratele lui *mai tânăr* fusese promovât în locul lui, l-a înfuriat îndeajuns de mult pentru a-l ucide pe Abel.

Vedem același fenomen în cazul lui Iosif și al fraților lui. Iosif primea descoperiri divine, ceea ce îi făcea pe toți cei zece frați ai lui mai mari să fiarbă de invidie într-o măsură așa de mare, încât vroiau să-l omoare.

Regele Saul a fost invidios pe tânărul David, pentru că femeile cântau: „*Saul a bătut miile lui, iar David zecile lui de mii*”. Din acea zi a hotărât să-l omoare. Istoria omenirii și, din păcate, și istoria bisericii e plină de același gen de întâmplări, ce se repetă periodic.

În același fel, fariseii, care erau trecuți de vârsta tinereții, văzând popularitatea tânărului Isus din Nazaret, erau invidioși pe El și au hotărât să-l ucidă cu orice preț.

Pe de altă parte, ce contrast plin de prospețime ne oferă, în Noul Testament, priveliștea unui om ca Barnaba! Acest lucrător experimentat l-a luat pe Pavel sub aripa lui, în condițiile în care acesta din urmă era un novice pe Calea Domnului și când toți ceilalți se fereau de el. Barnaba l-a ajutat să se integreze în adunarea creștinilor din Antiohia și l-a încurajat. În *Faptele Apostolilor capitolul 13* citim că Barnaba și Pavel au ieșit împreună într-o călătorie misionară în care Barnaba a văzut că Dumnezeu îl cheamă pe acest lucrător junior, Pavel, la o lucrare mai mare decât a lui și, înțelegând aceasta, a făcut de bunăvoie „un pas înapoi” din funcția de conducător al lucrării și, motivat fiind de evlavie, a lăsat ca accentul să fie mutat de pe persoana lui, pe persoana lui Pavel. Astfel, în cartea *Faptele Apostolilor*, expresia „*Barnaba și Pavel*” se transformă, aproape pe neobservate, în „*Pavel și Barnaba*”. Biserica creștină din zilele noastre suferă tocmai datorită faptului că sunt puțini creștini ca Barnaba, care știu să facă un pas înapoi, predând altora funcția de conducere și permițând ca recunoașterea socială a acestei funcții să revină altora. Când e vorba de lucruri fără importanță noi suntem dispuși să facem un pas înapoi și să dăm întâietate altora. De exemplu, gestul de a ne trage înapoi înaintea altei persoane când intrăm pe o ușă nu ne deranjează deloc, dar nu suntem așa de pregătiți să facem un pas înapoi în lucrurile care contează, cum ar fi poziția de conducere în biserică. Viața sinelui nostru este atât de necinstită! Putem avea o falsă umilință în lucruri care nu au însemnătate, dar, când vin în discuție lucruri care afectează prestigiul nostru, abia atunci ne putem vedea adevărata față.

Mândria

Omul centrat pe sine are o părere foarte înaltă despre propria-i persoană. Fiul cel mare a spus „*Iată, eu îți slujesc ca un rob de atâția ani, și niciodată nu ți-am călcat porunca*” (Luca 15:29). Era mândru de slujirea ascultătoare față de tatăl său. Mândria se ridică în inima noastră nu numai din cauza virtuților și a succeselor, ci și din cauză că simțim că alții, din jurul nostru, nu au lucrat așa de bine ca noi. Mândria este totdeauna rezultatul comparației noastre cu alții. Dacă alții din jurul nostru ar fi în mod evident mai buni decât noi, atunci nu am mai simți mândrie. Dacă în pilda aceasta ar mai fi existat un alt frate care să fi slujit tatălui și mai credincios decât fiul cel mare, atunci acesta din urmă nu s-ar fi putut simți mândru în prezența aceluia frate, dar aici fiul cel mare s-a simțit așa, deoarece în urma comparației s-a putut evalua pe sine favorabil față de fratele mai mic. El îi spune tatălui cam așa: „eu te-am slujit cu credincioșie, dar uită-te la acest fiu al tău! Ce a făcut el? Ți-a risipit banii cu femeile prostituate”.

Lucifer a căzut prin mândrie. El s-a comparat pe sine însuși cu ceilalți îngeri și a simțit că cel mai înțelept, mai frumos și mai înălțat dintre toți era el. Lucifer a fost heruvimul uns, dar a devenit diavolul. De atunci mulți alții au pierdut ungera lui Dumnezeu în același mod. Poți fi ca un înger, dar mândria te poate transforma, într-un singur moment, în diavol.

De această boală erau afectați fariseii. Isus le-a stabilit diagnosticul cu precizie în pilda în care fariseul se ruga: „*Dumnezeule, îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni (...) Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuală...*” și dezgustătoarea înșiruire a meritelor proprii parcă nu mai contenea. Așa este eul. Însă câteodată el se poate manifesta mult mai subtil ca în cazul acelei învățătoare de la școala duminicală care, după ce i-a învățat această pildă pe copiii din clasa ei, s-a rugat:

„Doamne, îți mulțumim că nu suntem ca fariseul”. Râdem, văzând manifestarea sinelui, deoarece ne închipuim că noi nu suntem ca acea învățătoare. Precum straturile multiple ale unei cepe, mândria spirituală este adânc înglobată în noi și este mascată cu subtilitate, fiind învăluită câteodată chiar în smerenie falsă – care este cea mai rea formă a mândriei!

Lucrătorul creștin centrat pe sine nu este, în mod necesar, unul care să manifeste atitudini de dictator. El are o mulțime de manifestări ale smereniei false în comportamentul exterior, o înfățișare modestă și pioasă și un limbaj al „umilinței”. Dar pe dinăuntru el se compară pe sine însuși cu alții și se mândrește cu bunătatea, măreția și “*smerenia*” lui!

Condamnarea altora

O astfel de comparație a propriei persoane cu alții duce în cele din urmă la *condamnarea altora*, câteodată folosind chiar expresii dure și sarcastice. Ascultați ce îi spune fiul cel mare tatălui: „*acest fiu al tău ți-a mâncat averea cu femeile desfrânate*”. Cine i-a dat lui aceste informații? Nimeni. El pur și simplu a presupus ceea ce era mai rău. Când urăști o persoană este ușor să crezi cele mai rele lucruri despre ea. Cât de mult l-a încântat pe fiul cel mare să scoată la iveală greșelile fratelui mai tânăr, în loc să le acopere.

Oare vedem numai greșeli în alți oameni? Ne-am bucurat noi pe ascuns văzând pe cineva căzând, mai ales dacă a fost vorba de cineva de care nu ne-a plăcut? Inimile noastre sunt atât de răutăcioase, încât prăbușirea altor oameni nu ne întristează deloc. Din contră, suntem într-un fel mulțumiți pentru că această cădere ne evidențiază pe noi ca pe niște oameni mai buni. O astfel de atitudine este caracteristică unei persoane centrate pe sine.

Oare judecăm noi motivațiile altora? Persoana centrată pe sine vede pe cineva făcând ceva și își spune:

„Știu de ce face acest lucru” și începe să atribuie acelei acțiuni un motiv pământesc. Cât de multe drepturi își arogă viața sinelui, chiar și acela de a se așeza pe tronul lui Dumnezeu (fiindcă, la urma urmei, numai Dumnezeu este Cel care poate judeca motivele oamenilor). Pavel ne avertizează: „Aveți grijă să nu săriți dintr-odată la concluzii, judecând imediat dacă cineva este un slujitor bun sau nu, ci așteptați, și în acest scop, venirea Domnului. Când va veni El, va face ca lumina să strălucească, așa încât toți vor putea vedea deslușit ce fel de persoane suntem fiecare dintre noi în adâncul inimilor noastre. Atunci toți vor ști *de ce* (motivul pentru care) am fost implicați în lucrarea Domnului” (1 Corinteni 4:5 versiunea biblică L.B.). Vom cunoaște adevăratele motivații ale fiecărei persoane numai la revenirea lui Isus, și nu mai repede.

Lipsa dragostei

Persoana centrată pe sine nu are vreo iubire autentică pentru semenii ei și aceasta e cauza de bază a răcelii cu care se manifestă față de semenii. Ea poate avea pretenția că arată multă dragoste, dar îi lipsește iubirea adevărată care este ca a lui Hristos. Fiul cel mare nu s-a dus niciodată la tatăl său, nici măcar o singură dată, în toți acei ani pentru a se oferi voluntar să meargă să-l caute pe fratele lui pierdut. Nu i-a părut rău dacă fratele lui era mort sau dacă încă mai trăia. Pe el îl interesa doar distracția cu prietenii săi (*versetul 29*). Pentru el nu conta ce se întâmpla cu alții, atâta timp cât el însuși se simțea fericit.

Oare suntem și noi la fel de împotmoliți în noi înșine? Care este atitudinea noastră față de cei care au recidivat în păcate și au căzut de la credință? *Este mai ușor să iubești pe un necredincios decât pe un credincios care a căzut*. Dacă avem cu adevărat mila lui Hristos îi vom iubi pe amândoi. În această pildă, fiul cel tânăr este imaginea creștinului căzut. Este ușor să îl condamnăm.

Este mult mai greu să-l iubim și să-l ajutăm. Biblia spune: „Dacă un creștin este biruit de vreun păcat, voi care sunteți duhovnicești să-l ajutați, cu gingășie și cu umilință, să ajungă înapoi pe calea cea bună.” (*Galateni 6:1* versiunea biblică L.B.); și din nou: „Dacă vezi pe un creștin păcătuiind (...) să îi ceri lui Dumnezeu să îl ierte iar Dumnezeu îi va da viață” (*1 Ioan 5:16* versiunea biblică L.B.). Ne rugăm întotdeauna așa pentru cei care au căzut? Nu. De ce nu? Pentru că suntem atât de centrați pe noi înșine.

Când căutăm o viață mai profundă și o umblare mai apropiată cu Dumnezeu, să nu uităm că o viață duhovnicească mai profundă ar trebui să facă din noi acei oameni care ies la cei pierduți și salvează suflete. Dumnezeu nu ne acordă o umblare mai apropiată cu El doar pentru a „ne veseli cu prietenii noștri”. Ne este atât de ușor să ne retragem în micile noastre grupulețe sfinte (cu cei care cred la fel ca noi) și să ne gândim doar la delectarea noastră, văzându-i tot timpul cu o treaptă mai jos pe aceia care nu au avut ca noi „experiențe mai profunde de viață”. Aceasta nu e deloc o viață mai profundă. Din contră, e o viață trăită pentru noi înșine sub masca spiritualității și este o scârbă înaintea lui Dumnezeu.

Să nu ne lăsăm înșelați. Dacă suntem interesați doar în „a ne veseli” (chiar dacă este veselie spirituală) cu alți membri din „clubul nostru spiritual” și suntem incapabili să avem părtașie cu alți credincioși, care nu văd lucrurile exact cum le vedem noi, atunci suntem într-o stare de stagnare spirituală. Biblia spune: „Cine nu iubește pe fratele său, rămâne în moarte” (*1 Ioan 3:14*). Cuvântul din textul original care s-a tradus cu „iubește” este cuvântul grecesc „*agapao*”, care înseamnă „a prețui, a simți o afecțiune, un atașament față de, a fi credincios față de sau a-și găsi plăcerea în” persoana iubită. Deci, practic, acest verset înseamnă că dacă nu îi prețuim pe

frați și surori (chiar și pe cei care aparțin altor biserici din afara liniei noastre confesionale), dacă nu simțim o afecțiune, un atașament față de ei, dacă nu le suntem credincioși și dacă nu ne găsim plăcerea în ei, atunci, în ciuda tuturor cunoștințelor noastre biblice și a experiențelor noastre spirituale, suntem într-o stare de moarte duhovnicească.

Lucrarea primordială a Duhului Sfânt

Doresc să vă spun apăsător că eul moare greu, indiferent că suntem tineri sau în vârstă, indiferent de doctrina „*sfințeniei*” pe care o promovăm și indiferent de câte experiențe și binecuvântări ne acreditează. Dacă vrem să trăim în biruință asupra sinelui trebuie neapărat să știm ce înseamnă, în practica de zi cu zi, să ne luăm crucea și să-L urmăm pe Isus. Nu există vreo altă cale. În următoarele capitole vom studia mai detaliat acest principiu.

La acest capitol să amintim, totuși, că Duhul Sfânt a venit pentru a ne ajuta să ne dăm la moarte viața centrată pe sine. În pasajul din *Galateni 5:17* Biblia transmite mesajul că „în mod natural nouă ne place să facem acel rău care este exact opusul acelor lucrări pe care Duhul Sfânt ne îndeamnă să le facem; iar lucrurile bune, pe care vrem să le facem când suntem călăuziți de Duhul, sunt diametral opuse în raport cu dorințele noastre naturale. Aceste două puteri (viața sinelui nostru și Duhul Sfânt) se luptă încontinuu pentru a câștiga controlul asupra noastră”.

Mai cu seamă în aceste zile, când mulți creștini sunt complet dezorientați în privința lucrării Duhului Sfânt, este bine să ținem minte că El a venit ca Ajutor, și anume, pentru a ne ajuta să dăm la moarte faptele firii pământești (viața sinelui). El face și multe alte lucrări, în și prin noi. Nicidecum să nu disprețuim vreuna dintre aceste lucrări; dar, dacă nu Îl lăsăm să-Și facă lucrarea primordială, de a

da la moarte viața sinelui nostru, atunci toate celelalte experiențe ale noastre sunt fără valoare.

Biblia spune că „*dacă trăiți după îndemnul ei [ale firii pământești], veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului [și noi tocmai am văzut, în acest capitol, câteva din faptele trupului], veți trăi. Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu [în acest mod] sunt fii ai lui Dumnezeu*” (Romani 8:13-14). Deseori versetul 14, care spune că cei călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fiii Lui, este citat în afara contextului pentru a se face referire la călăuzirea Duhului în legătură cu anumite acțiuni ale noastre, cum ar fi: unde anume să mergem sau ce anume să facem. În realitate, însă, acest verset este legat de cel precedent și se referă la faptul că Duhul Sfânt ne călăuzește să ne dăm la moarte dorințele centrate pe noi înșine. Acest verset ne mai învață și faptul că această călăuzire este *semnul de identificare* al fiilor lui Dumnezeu.

În pilda din Luca 15 observăm că iubirea tatălui a fost la fel de intensă pentru amândoi fiii. Nu l-a iubit cu nimic mai puțin pe fiul cel mare față de fiul cel mic. El a ieșit din casă pentru amândoi fiii. Când cel mai tânăr venise acasă, tatăl a ieșit în întâmpinarea lui; iar când fiul cel mare a refuzat să intre în casă, tatăl a ieșit și la acesta pentru a-l invita înăuntru. De fapt, el chiar îi spune: „*Fiule, tu întotdeauna ești cu mine și tot ce am eu este al tău*”. Vedeți măreția inimii lui Dumnezeu, chiar și față de persoanele care sunt centrate pe sine? El ne iubește și vrea să ne dea tot ce are, dar mai întâi trebuie să ne elibereze de centrarea pe noi înșine.

Dumnezeu nu iubește mai mult pe femeia prostituată decât pe fariseul autoîndreptățit. Îi iubește la fel pe amândoi și L-a dat pe Fiul Său să moară atât pentru unul, cât și pentru celălalt. Însă, răspunsurile care vin din inimile celor doi pot fi diferite; și, în cele din urmă, acest răspuns este ceea ce face diferența în casa Tatălui. Fiul cel

mic, care a fost odată departe de casă, stă acum la masă și se bucură de bogățiile tatălui. Fiul cel mare, în schimb, care a fost înăuntru tot timpul, este acum afară. Cu adevărat, așa cum a spus Domnul, mulți dintre cei care sunt cei dintâi acum vor fi cei de pe urmă în veșnicie și mulți dintre cei ce sunt cei din urmă aici vor fi cei dintâi acolo. Numai dacă suntem gata să ne smerim, să ne recunoaștem corupția și să răspundem din toata inima la iubirea Tatălui vom putem sărbători împreună cu El, la masa Lui.

Fie ca Domnul să vorbească inimilor noastre!

Capitolul 2

CALEA CĂTRE O VIAȚĂ CA A LUI HRISTOS

I. A fi zdrobit

Unul dintre versetele care descriu clar calea care ne conduce, afară din viața sinelui, în toată plinătatea frumuseții vieții lui Hristos, este *Galateni 2:20*: „*Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine*”. Pentru noi, acest verset poate reprezenta doar unul bun de memorat sau unul care poate fi folosit într-o predică impresionantă! Însă pentru apostolul Pavel, care a scris versetul acesta, a însemnat propria lui experiență. Adevărul din acest verset a preschimbat cenușa vieții sinelui său în frumusețea vieții divine, care este proprie lui Hristos. Pentru Pavel, acest schimb a devenit posibil prin faptul că a acceptat moartea față de sine însuși.

Numai atunci poate să se manifeste Isus cu slava Sa în viața noastră, când „Eul” este crucificat, adică viața trăită pentru noi înșine este dată la moarte. În *2 Corinteni 3:18* citim că Duhul Sfânt ne transformă în imaginea lui Hristos din slavă în slavă. *Aceasta este lucrarea primordială a Duhului Sfânt*. Zi de zi, an după an, Duhul lui Dumnezeu caută să ne transforme tot mai mult în asemănarea lui Hristos. Însă calea de la fiecare nivel de slavă înspre următorul este *prin cruce*. Numai așa vom cunoaște abundența vieții lui Hristos – și nu altfel – dacă, prin Duhul, dăm la moarte viața sinelui nostru.

Astăzi noi nu mai avem acces liber la pomul vieții, așa cum l-a avut Adam înainte de cădere. În *Geneza 3:24*

citim că Dumnezeu „a pus niște heruvimi care să învârtească o sabie învâpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții”. Așa că, înainte de a ne putea împărtași din acest pom, trebuie ca sabia înfocată să cadă asupra vieții sinelui și să înjunghie acest eu. Nu există nicio altă cale de a ajunge la viața lui Dumnezeu. Calea crucii este singura cale înspre plinătatea vieții. Despre acest adevăr suntem învățați, atât prin cuvinte simple cât și prin simboluri, de-a lungul întregii Scripturi: de la *Geneza* până la *Apocalipsa*.

Crucea ne *zdrobește* și ne *golește*. În acest capitol și în următorul vom analiza aceste *două* aspecte ale crucii.

Cele două întâlniri ale lui Iacov cu Dumnezeu

Iacov este un om care a învățat din propria lui experiență ce înseamnă să fii zdrobit. Putem învăța multe adevăruri din viața lui.

Un fapt excelent, pe care-l putem menționa în legătură cu Biblia, este absoluta ei sinceritate cu care ne relatează greșelile și căderile celor mai mari oameni, ale căror biografii le înregistrează. Scripturile nu zugrăvesc portretul unor statui ale sfinților. În Cuvântul lui Dumnezeu vedem bărbați și femei exact așa cum au fost – cu toate calitățile și defectele lor. Din acest motiv, biografiile personalităților biblice sunt o încurajare mai mare pentru noi decât multe biografii scrise în zilele noastre, care tot timpul ascund căderile din viața oamenilor despre care relatează și îi prezintă ca pe niște supersfinți.

Iacov a fost un om care era animat de aceleași pasiuni ca și noi. Fără îndoială, el a fost chemat de Dumnezeu și predestinat din veșnicii să fie un vas ales pentru ducerea la îndeplinire a scopurilor divine, dar a avut o inimă coruptă și înșelătoare, așa cum este și inima noastră. Dumnezeu cheamă în slujirea Lui oameni

obișnuiți, nu superoameni. Pentru împlinirea scopurilor Sale, El îi cheamă, foarte des, pe oamenii de rând, pe cei disprețuiți și pe cei slabi ai lumii. El nu pune chiar niciun preț pe iscusința proprie a omului și pe abilitățile acestuia pentru slujirea Lui.

Iacov a trebuit să se întâlnească de mai multe ori în viață cu Dumnezeu, dar în relatarea din Geneza există două întâlniri deosebite, care au o semnificație specială. Prima a fost la Betel, unde, după ce a văzut în vis o scară „*rezemată de Pământ, al cărei vârful ajungea până la Cer*”, a zis: „*aceasta este casa lui Dumnezeu*” (Geneza 28:10-22). A doua întâlnire a avut loc la Peniel, unde, după ce s-a luptat cu Dumnezeu, a zis: „*am văzut pe Dumnezeu față în față*” (Geneza 32:24-32). Între aceste două evenimente a trecut un răstimp de douăzeci de ani.

La Betel, Iacov s-a oprit pentru a așeza tabăra și citim că „**asfințise soarele**” (Geneza 28:11). La prima vedere, această expresie ne informează doar în legătură cu faptul că Iacov a ajuns la Betel la o oră târzie, dar pe măsură ce citim mai departe relatările despre viața lui Iacov, în următoarele patru capitole, descoperim că *soarele a apus într-adevăr* peste viața lui și vedem că în cei douăzeci de ani, care au urmat după acest eveniment, întunericul a crescut în intensitate, devenind tot mai adânc. Însă, această situație nu a fost sfârșitul relatării.

La Peniel, Iacov se întâlnește din nou cu Dumnezeu. Ni se spune că acolo, imediat după întâlnirea lui cu Dumnezeu, „**răsărea soarele**”, iar el și-a continuat călătoria (Geneza 32:31). Din nou o menționare de ordin geografic, dar plină de semnificație și pentru viața lui Iacov. Începând cu acea zi, el a devenit un alt om. Întunericul a trecut, iar lumina lui Dumnezeu strălucea de-acum peste viața lui.

Dumnezeu ne-a descris acel întuneric, în care era odinioară viața lui Iacov, pentru a ne arăta că el fusese un om obișnuit. El a experimentat același întuneric ca și noi,

dar el a avut și experiența unui *răsărit de soare* în viața lui. Iar acest fapt ne încurajează să credem că, indiferent cât ar fi de mare întunericul vieții sinelui nostru, avem încă șansa de a vedea răsăritul soarelui, dacă vom pași pe urmele lui Iacov, la Peniel.

Deci haideți să ne uităm la viața lui Iacov și să vedem, mai întâi, cum era această viață atunci când „soarele a apus”, iar apoi să o vedem cum era ea atunci când „soarele a răsărit”.

SOARELE APUNE

Iacov a ieșit din pântecul mamei lui, ținându-l de călcâi pe fratele său. „De aceea i-au pus numele Iacov” (Geneza 25:26) (semnificația numelui Iacov este „Cel ce apucă [pe altul] de călcâi”) – și cum îi era numele, așa era și omul. Tot timpul își însușea ceva de la alții. A obținut dreptul de întâi născut de la fratele său, iar apoi binecuvântarea de la tatăl său. A obținut-o pe Rahela de la tatăl ei, Laban, iar apoi și-a însușit și o parte importantă din averea acestuia.

Iacov era și un *negociator*. El s-a târguit cu Esau pentru dreptul de întâi născut. Mai târziu, s-a târguit cu Laban pentru Rahela. La Betel îl găsim târguindu-se chiar și cu Dumnezeu.

Iacov a fost, de asemenea, un *înșelător*. Când a vrut binecuvântarea tatălui său, el a fost în stare să recurgă la o înșelăciune în acest scop. El nu s-a dat înapoi nici chiar de la folosirea numelui lui Dumnezeu în minciuna lui. Când Isaac l-a întrebat cum de a făcut rost așa de repede de carnea de vânat, el a răspuns: „*Domnul, Dumnezeul tău, mi l-a scos înainte.*” (Geneza 27:20). Cu câtă ușurință a putut spune o minciună, folosind chiar Numele Domnului! În mod sigur nu avea frică de Dumnezeu.

Așa era firea lui Iacov, una care îl făcea să-și însușească lucruri de la alții, să se *târguiască* și să *înșele*,

urmărind mereu propriile lui interese pământești. El a dovedit cu prisosință că era un urmaș al lui Adam.

Ratând împlinirea chemării lui Dumnezeu

În cele din urmă, la Betel „soarele a apus” peste viața lui Iacov. Acolo, într-un vis, Dumnezeu i-a dat o descoperire a planului Său, mare și glorios, pe care îl avea pentru viața lui Iacov, făcându-i aceleași promisiuni pe care i le făcuse lui Avraam. Dar cum răspunde Iacov? În esență, răspunsul lui sună cam așa: „Doamne, eu nu sunt așa de interesat în toate acele binecuvântări duhovnicești. Voi fi foarte fericit, dacă doar mă vei feri de rău, mă vei păzi de pericole și dacă îmi vei da alimente și haine. Eu Îți voi da o zecime din venitul meu și te voi recunoaște ca Dumnezeu al meu” (*Geneza 28:20-22*).

Raportarea multor creștini la Dumnezeu este aidoma ca a lui Iacov. Dumnezeu îi cheamă la ceva mare și glorios, dar ei se mulțumesc cu ceva nespus de inferior. Dumnezeu îi cheamă să-și investească energiile în lucrarea Lui, dar ei își irosesc viețile făcând bani și căutând onoare în lumea aceasta. Cât de puțini sunt printre oamenii lui Dumnezeu aceia care își recunosc chemarea! Unul dintre ei a fost acel om al lui Dumnezeu care i-a spus fiului său: „nu-mi va plăcea deloc dacă, fiind chemat de Dumnezeu să fii un misionar, tu vei alege să te *cobori la nivelul de a deveni un rege sau un milionar*. Ce sunt regii și nobilii lumii acesteia comparativ cu onoarea de a câștiga suflete pentru Hristos!?”

Scopul lui Dumnezeu pentru noi, ca și pentru Iacov, se extinde cu mult dincolo de simple binecuvântări de natură fizică. Scopul Său vizează două aspecte principale, și anume: de a deveni capabili să *manifestăm* viața lui Hristos înaintea altora, iar, mai pe urmă, de a fi capabili să *slujim* celorlalți cu această viață. Aceasta e chemarea creștinului și nu poate exista vreo altă chemare mai măreață pe Pământ. Totuși, asemenea lui Iacov, mulți

creștini nu recunosc acest scop, nici chiar unii dintre cei care sunt implicați în slujirea creștină. Dumnezeu le dă vreun dar spiritual sau vreo abilitate și, în curând, ei devin fascinați de acestea, deviind brusc de la scopul central al lui Dumnezeu pentru viața lor. Ca un copil care este captivat de o jucărie, ei sunt captivați de darul lor. Acest dar le umple câmpul vizual și ei nu mai văd vreodată ceva dincolo. Cât de ingenios a aranjat Satan ca ei să fie deviați de la chemarea lor, fără ca ei să-și fi dat măcar seama!

Iacov nu a putut cuprinde imensitatea scopului pe care îl avea Dumnezeu pentru viața lui. El s-a mulțumit cu jucării, în timp ce voia lui Dumnezeu era ca el să aibă bogății cerești. Rezultatul unei vederi atât de înguste a fost că împlinirea scopului lui Dumnezeu pentru viața lui Iacov a fost întârziată. Înainte ca mintea lui Iacov să fi fost dispusă să renunțe la lucrurile lumii și să se concentreze asupra lucrurilor de sus, Dumnezeu a trebuit să aștepte douăzeci de ani. Cât de mulți sunt creștinii care împiedică și întârzie împlinirea planului lui Dumnezeu pentru viața lor prin îngustimea viziunii pe care o au, fiind captivați de lucruri mai mici decât cele mai înalte căi ale lui Dumnezeu!

Pavel, însă, era un altfel de om. El a putut spune la sfârșitul vieții sale că nu a fost neascultător față de viziunea cerească. Pe drumul Damascului, Dumnezeu i-a dat o viziune a slujirii mărețe pe care o avea pentru el – de a deschide ochii orbiți ai popoarelor și de a-i elibera de sub puterea lui Satan prin mesajul Evangheliei (*Fapte 26:16-19*). Ca răspuns la această chemare, Pavel nu s-a lăsat niciodată „încurcat cu treburile vieții” (*2 Timotei 2:4*) sau cu orice altceva mai puțin decât împlinirea chemării lui Dumnezeu pentru viața lui.

Însă, atunci când Dumnezeu i-a vorbit lui Iacov, răspunsul nu a fost de felul acesta. Așa că „soarele a apus asupra vieții lui” și problemele au început să se înmulțească. Ceea ce este minunat, însă, e că Dumnezeu

nu l-a lăsat pe Iacov să-și rateze chemarea. Dumnezeu i-a promis la Betel: „Nu te voi lăsa până nu Îmi voi împlini promisiunile față de tine” și Dumnezeu S-a ținut de cuvânt. Iată ce ne încurajează: perseverența lui Dumnezeu față de copiii Săi încăpățânați.

Disciplina divină

Pentru a-Și împlini promisiunile față de Iacov Dumnezeu a trebuit să-l disciplineze sever. Astfel, de la acest moment al istorisirii și până la a doua întâlnire la Peniel, vedem douăzeci de ani de sfințire, prin încercări și suferință, pentru ca Iacov să ajungă la punctul în care putea să accepte pentru viața lui cele mai înalte căi ale lui Dumnezeu.

Mai întâi, Dumnezeu l-a așezat pe Iacov alături de un om care, asemenea lui Iacov, era, și el, plin de șiretenie. Laban era la fel de descurcăreț ca și Iacov și, pe durata conviețuirii lor, pe măsură ce între Iacov și Laban se formau relații tot mai strânse de coproprietate, între ei s-au produs o mulțime de frecuşuri, prin care au fost date jos multe dintre colțurile aspre ale caracterului lui Iacov. Dumnezeu știe pe cine să așeze lângă noi pentru a ne scăpa de strâmbătate. Dumnezeu ne aplică disciplina Lui, în măsura potrivită nevoii pe care o avem, și, dacă nu ne răzvrătim împotriva providenței Lui, El face ca toate lucrurile să lucreze împreună spre binele nostru, chiar și atunci când ne așează lângă cineva ca Laban. Mulți oameni au învățat sfințirea prin faptul că Dumnezeu i-a condus în căsătoria cu cineva care era asemenea lor. „Zboară scânteii când fierul lovește fierul”, dar așa cum găsim în *Proverbe 27:17* „fierul ascute fierul”!

În continuare, Iacov începe să culegă ceea ce a semănat. Toată viața i-a înșelat pe alții; acum el însuși devine înșelat. Trece prin ceremonia căsătoriei cu fiica lui Laban, crezând că i s-a dat în căsătorie Rahela, dar în dimineața următoare descoperă că de fapt se căsătorise cu

Lea! În persoana lui Laban el și-a găsit într-adevăr perechea! Acum gusta el însuși din amărăciunea aceluia tratament pe care-l aplicase altora. Dumnezeu nu disciplinează la întâmplare, fără a avea un scop precis. El știe doza necesară a fiecărei persoane și aplică tratamentul corespunzător. Cu cei milostivi Dumnezeu este milostiv, iar cu cei încăpățânați Se poartă potrivit cu încăpățânarea lor (*Psalmul 18:25*). El știe cum să se comporte cu fiecare „Iacov”.

Problemele lui Iacov nu se terminaseră încă. După paisprezece ani de muncă grea el a obținut-o pe Rahela, însă numai pentru a descoperi că era stearpă. Dumnezeu a fost îndurător și, în cele din urmă, i-a dat un copil prin ea, dar nici acest fapt nu a adus vreo schimbare în caracterul lui Iacov. Nici la acest moment nu se poate încrede încă în Dumnezeu, ci continuă să uneltească.

Următorul lui plan era să-și însușească averile lui Laban. Iacov era abil, cunoștea toate șmecheriile meseriei și știa cum să obțină cele mai bune vite ale lui Laban. Cât de mult a trebuit Dumnezeu să aștepte până când Iacov a învățat să se încreadă în El și să-și uite propria-i iscusință omenească! Aceeași problemă o are Dumnezeu și astăzi cu mulți dintre copiii Săi. El nu e impresionat de istețimea noastră. Înainte ca El să ne poată folosi pentru împlinirea voii Sale, El trebuie să aștepte până când ne dăm seama de nebunia tuturor acestor lucruri.

În cele din urmă, îl găsim pe Iacov plănuindu-și evadarea din casa lui Laban. El simte că e sătul, până peste cap, de conviețuirea cu socrul său și vrea să plece de la el. Însă, în timpul călătoriei constată că „vrând să scape din tigaia cu ulei încins a sărit, de fapt, în foc”. La scurt timp după rezolvarea conflictului cu Laban, Iacov primește vestea că Esau se apropie, din față, cu o oaste mare. Cel care încearcă să scape de disciplina lui Dumnezeu va constata că evadarea aceasta nu este deloc o sarcină ușoară. Dacă Iacov ar fi lăsat problema în mâinile lui

Dumnezeu, El l-ar fi scăpat de Laban, în felul care Îi este propriu lui Dumnezeu, dar Iacov nu învățase încă să se încreadă în Dumnezeu.

Văzându-se încolțit și în pericol, Iacov începe acum să se roage. El se grăbește să-I aducă aminte lui Dumnezeu de promisiunile Lui, făcute la Betel (*Geneza 32:9-12*). Însă pentru Iacov, numai rugăciunea în sine nu este de ajuns. El trebuie să-și facă și planuri de rezervă. El țese un plan iscusit prin care, chiar dacă Dumnezeu l-ar lăsa pradă vrăjmașului, măcar o parte a poporului său să fie salvată. Cât de mult se aseamănă acest comportament cu al acelor care vorbesc despre încrederea în Dumnezeu și despre „*trăirea prin credință*”, dar care își mențin mereu vreo sursă pământească de siguranță, la care să recurgă în cazul „nefuncționării” credinței în Dumnezeu! Într-adevăr, Iacov era foarte asemănător cu noi.

De câte ori am constatat, așa cum Iacov și-a dat seama la întâlnirea lui cu Esau, că temerile noastre fuseseră neîntemeiate și că n-ar fi trebuit să facem aranjamente, să ne îngrijorăm și să ne îndoim de Dumnezeu. Inima lui Esau era în mâna lui Dumnezeu și El putea s-o îndrepte încotro vroia, așa cum scrie în *Proverbe 21:1*. „Când un om caută să-I placă lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu îi determină chiar și pe cei mai răi dușmani ai celui om să fie în relații de pace cu el” (*Proverbe 16:7* versiunea biblică L.B.). Dumnezeu i-a spus în mod deslușit lui Iacov că va avea grijă de el, dar Iacov n-a putut crede promisiunea lui Dumnezeu.

Iacov a petrecut „*sub mâna tare a lui Dumnezeu*” douăzeci de ani, lungi și dureroși, de sfințire prin încercări și suferință. Nu ne sunt date toate detaliile suferințelor lui, dar trebuie să fi trecut printr-o perioadă foarte dură. De asemenea, această perioadă trebuie să fi fost pentru el epuizantă și din punct de vedere fizic, lucrând și dormind afară, sub cerul deschis, fiind expus la arșița soarelui, la rouă și la ploaie. Toată această disciplinare a fost însă

necesară pentru a spulbera în viața lui Iacov amăgirea propriei suficiențe și încrederea în propriile-i puteri. Nicidecum în acest moment, doar după trecerea anilor a fost capabil Iacov să aprecieze valoarea disciplinării prin care l-a trecut Dumnezeu, când, privind retrospectiv, a putut vedea lucrarea în ansamblul ei. „Pedeapsa lui Dumnezeu este întotdeauna corectă și pentru binele nostru, în sensul cel mai înalt, pentru ca noi să putem fi părtași la sfințenia Lui. Pedepsirea nu este plăcută pe durata exercitării ei – ea doare! Însă ulterior putem vedea rezultatul: o creștere netulburată în har și în caracter” (*Evrei 12:10-11* versiunea biblică L.B.), așa cum zice și binecunoscuta cântare:

„Cu-ndurare și judecată a-mpletit El pânda timpului meu,
Și, da, iubirea Lui a dat strălucire stropilor de rouă ai durerii:
Voi binecuvânta Mâna care a călăuzit și inima care a plănuit,
Întronat fiind acolo unde locuiește slava, în țara lui Emanuel.”

SOARELE RĂSARE

Am văzut cum „soarele a apus” peste viața lui Iacov și cum s-a adâncit întunericul în cei douăzeci de ani care au urmat. El a fost într-adevăr un om obișnuit, un om la fel ca noi; și deasupra vieții unui astfel de om, într-o zi, „a răsărit soarele”. Dumnezeu S-a întâlnit cu el a doua oară și l-a schimbat într-un „Israel” – un prinț al lui Dumnezeu.

Numai Dumnezeu a putut vedea vreun bine într-o astfel de persoană nefolositoare ca Iacov și numai El l-a putut urmări răbdător fără a renunța la speranță. Aici vedem harul și măreția lui Dumnezeu. Iată ce ne încurajează! În ciuda întregii noastre centrări pe sine, Dumnezeu nu ne aruncă la coșul de gunoi (nu ne consideră irecuperabili – nota trad.). El are răbdare cu noi.

Poate nu credem în doctrina perseverenței *sfinților*, dar nu putem să nu credem în *perseverența lui Dumnezeu*. Promisiunea Lui față de Iacov la Betel – și

promisiunea Lui față de noi – spune: „*nu te voi părăsi, până nu voi împlini ce-ți spun*”. Cât este de minunat și cât de mult ne motivează la smerirea propriilor noastre ființe cunoașterea „îndelungii răbdări a lui Dumnezeu” în relația Sa cu noi! Dacă El nu ar fi așa, niciunul dintre noi nu ar avea vreo șansă.

La Peniel Dumnezeu îi dă lovitura de grație lui Iacov. De-a lungul ultimilor douăzeci de ani El l-a disciplinat și zdrobit, puțin câte puțin, dar acum a sosit momentul unei ultime lovituri pentru a termina lucrarea. Dacă Dumnezeu nu ar fi făcut aceasta, aici, ar mai fi durat, poate, încă douăzeci de ani până să „răsară soarele” peste Iacov. Dumnezeu cunoaște momentul potrivit în care să spulbere, odată pentru totdeauna, încrederea noastră în propriile aptitudini.

Binecuvântat de Dumnezeu

Când, în cele din urmă, Dumnezeu l-a zdrobit pe Iacov, *atunci* el a fost cu adevărat binecuvântat. Scriptura spune că Dumnezeu „*l-a binecuvântat acolo*” (*Geneza 32:39*). Cuvântul „a binecuvânta” este, probabil, cel mai folosit în rugăciunile creștinilor, dar puțini îi pătrund înțelesul real.

Ce este *binecuvântarea*? Care a fost binecuvântarea primită de Iacov? O găsim descrisă în *versetul 28* ca „*putere cu Dumnezeu și putere cu oamenii*” (traducere directă din Biblia engleză – nota trad.). Aceasta e binecuvântarea de care noi toți avem nevoie și aceasta trebuie s-o căutăm. Numai aceasta poate face ca „soarele să răsară” peste viața noastră. Ceea ce dorește Dumnezeu să dea poporului Său este *această* binecuvântare și nimic mai puțin decât aceasta. La această binecuvântare s-a referit Isus când le-a cerut ucenicilor Săi să aștepte în Ierusalim pentru împlinirea promisiunii Tatălui. El le-a spus că „*voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi*” (*Faptele apostolilor 1:8*) – **putere cu**

Dumnezeu și putere cu oamenii. Prin transformarea făcută de Duhul Sfânt, orice om poate ieși din tiparul lui Iacov pentru a deveni un „Israel”. Această binecuvântare a fost cea care a făcut „să răsară soarele” peste viața lui Petru și a celorlalți ucenici, în acea zi minunată, în odaia de sus din Ierusalim.

Numai aceasta e în măsură să dea răspunsul la problema corupției de care e afectată viața sinelui nostru. În privința acestei corupții, întrebarea nu are de-a face cu îmbunătățiri și corijări, cu hotărâri bune și nici chiar cu determinarea noastră; în privința acestei totale corupții, întrebarea se pune dacă suntem pe deplin posedați de Duhul Sfânt, astfel încât El să guverneze și să conducă viețile noastre.

Unde ne conduce Duhul Sfânt? Întotdeauna la cruce. Numai când suntem crucificați poate trăi Hristos, în plinătatea Lui, în noi. Numai atunci s-a întâmplat că a venit Duhul Sfânt peste Isus când El a fost botezat și scufundat în apă, exprimând, prin aceasta, că accepta moartea față Sine Însuși (*Matei 3:16*). Numai atunci a avut loc binecuvântarea lui Iacov, când el a fost zdrobit. Moise a putut elibera pe Israel numai după ce a trecut prin cei patruzeci de ani de păstorire a oilor, timp în care încrederea în propriile-i abilități a fost spulberată. Înainte ca apele vii să curgă din stâncă, ea a trebuit lovită. Înainte ca Israeliții să poată intra în Canaan (simbolizând viața în plinătatea Duhului Sfânt), ei au trebuit să treacă prin râul Iordan (simbolizând moartea și îngroparea). Înainte ca lumina dinăuntrul ulcioarelor să fie vizibilă, și să vină victoria, armata lui Ghedeon a trebuit să-și spargă ulcioarele. Înainte ca parfumul mirului să umple casa unde era Isus, vasul de alabastru a trebuit să fie spart. Înainte ca Petru să fie gata pentru Ziua Cincizecimii, lăudăroasa încredere în abilitățile proprii din viața lui a trebuit să fie spulberată. Găsim acest adevăr în toată Scriptura.

Ar fi riscant pentru Dumnezeu să împuternicească pe un om refractar, care nu a trecut prin zdrobire. Ar fi ca și cum ai da un cuțit tăios unui bebeluș de șase luni sau ca și cum ai lucra la o tensiune de douăzeci de mii de volți fără izolația corespunzătoare. Dumnezeu este prudent. El nu dă puterea Duhului Său acelora în care eul este încă intact și El îndepărtează puterea Lui de la un om care încetează să mai fie zdrobit.

Iacov era, acum, binecuvântat de Însuși Dumnezeu. Mai demult, Isaac își pusese mâinile peste Iacov și-l binecuvântase, atunci când Iacov i-a adus vânatul (*Geneza 27:23*). Acea binecuvântare, însă, nu a adus nicio schimbare în viața lui Iacov. Adevărata binecuvântare a venit la Peniel. Iată lecția pe care trebuie să o învățăm și noi: niciun om nu ne poate da vreodată această binecuvântare. Un om – chiar și un om sfânt, ca Isaac – poate să-și pună mâinile sale goale peste capetele noastre goale și să se roage pentru noi. Totuși, putem să nu primim nimic. Numai Dumnezeu ne poate împuternici cu adevărat. Când Isaac și-a pus mâinile peste capul lui Iacov, „soarele continua să apună” peste viața lui, dar când l-a binecuvântat Dumnezeu, „soarele a răsărit”! Puterea aparține lui Dumnezeu și El este singurul care ne-o poate da vreodată.

Scriptura spune că Dumnezeu „l-a binecuvântat **acolo**” (*Geneza 32:29*), acolo, unde Iacov a îndeplinit anumite condiții și a ajuns la un anumit punct critic în viața lui. Au existat motive pentru care Dumnezeu l-a binecuvântat pe Iacov *acolo, la Peniel*. Să analizăm în continuare aceste motive.

Singur cu Dumnezeu

În primul rând, Iacov a fost binecuvântat în locul în care a fost *singur* cu Dumnezeu. El i-a trimis pe toți ceilalți de-acolo și era singur (*Geneza 32:24*). Credincioșilor din secolul douăzeci le vine greu să petreacă timp mult, singuri

cu Dumnezeu. Spiritualitatea secolului vitezei ne-a cuprins pe mulți dintre noi și suntem într-o stare de preocupare continuă. Problema nu este în temperamentul nostru sau în cultura noastră. Problema e doar că nu avem prioritățile corecte – atâta tot.

Isus a spus odată că singurul lucru necesar pentru un credincios era să stea la picioarele Lui și să-L asculte (*Luca 10:42*). Noi, însă, nu mai credem această afirmație a lui Isus, așa că suferim consecințele dezastruoase ale neglijării cuvintelor Lui. În aceste condiții, lăsându-ne mai departe furați de diversele noastre activități și neștiind ce înseamnă să stai singur cu Dumnezeu, în post și-n rugăciune, în mod sigur nu vom cunoaște puterea și binecuvântarea lui Dumnezeu – și aici mă refer la puterea Lui autentică, nu la imitația ieftină cu care se laudă mulți.

Zdrobit de Dumnezeu

În al doilea rând, Iacov a fost binecuvântat în locul în care a fost *zdrobit* complet. La Peniel, un Om s-a luptat cu Iacov. Dumnezeu s-a luptat cu Iacov timp de douăzeci de ani, dar Iacov a refuzat să cedeze. Dumnezeu a încercat să-i arate că tot ceea ce agonisea Iacov pentru sine avea un rezultat negativ, în ciuda istețimii și a planificărilor lui. Totuși, încăpățânarea lui Iacov încă refuza să cedeze. În final, Dumnezeu a lovit încheietura coapsei lui, astfel încât articulația acesteia a fost dislocată (*versetul 25*). Coapsa este cea mai puternică parte a trupului și chiar această parte a fost cea lovită de Dumnezeu.

Dumnezeu caută să zdruncine tocmai punctele-forte din viața noastră. Odinioară, lui Simon Petru i s-a părut că, din punct de vedere spiritual, punctul lui forte era curajul său. Chiar dacă toți ceilalți s-ar fi lepădat de Domnul, el n-ar fi făcut așa ceva niciodată. Așa că Dumnezeu a trebuit să-l zdrobească în acel punct: Petru s-a lepădat de Domnul, în mod public, înainte ca oricare din ceilalți să o facă și nu doar o dată, ci de trei ori și pe

deasupra fiind întrebat de o slujitoare slabă și neînsemnată! Această lovitură a fost îndeajuns de puternică pentru a-l zdruncina pe Petru în acest punct-forțe, dar nu și în celelalte. Pe plan fizic, punctul-forțe al lui Petru era pescuitul. Dacă exista vreun domeniu în care Petru să fi fost expert, acela era pescuitul. Așa că Dumnezeu l-a zdrobit și în acest punct, prin faptul că Petru a ajuns în situația de a pescui toată noaptea fără să prindă nimic; și aceasta s-a întâmplat nu o dată, ci de două ori (*Luca 5:5; Ioan 21:3*). Dumnezeu l-a zdrobit în punctele sale cele mai tari pentru a-l învăța că încrezându-se în propriile-i puteri va fi incapabil să-L slujească pe Dumnezeu.

Pentru ucenici a fost nevoie de trei ani și jumătate, timp în care ei să învețe că fără Hristos nu puteau face nimic. Pentru unii dintre noi acest proces durează chiar mai mult, dar depinde numai de măsura în care învățăm acest adevăr, prin care putem cunoaște puterea lui Dumnezeu. După ce Petru a fost zdruncinat în punctele lui cele mai tari – fiind lovit în „coapsa” lui – a fost pregătit pentru Ziua Cincizecimii.

Punctul-forțe al lui Moise a constat în abilitățile lui de conducător, în elocvența sa și în pregătirea lui, în cele mai bune academii ale Egiptului. El și-a închipuit că avea o bună calificare pentru a fi conducătorul Israelitilor (*Fapte 7:25*), dar Dumnezeu nu mers cu el în această lucrare până când, după patruzeci de ani, zdruncinat fiind în punctele lui cele mai tari, a spus: „Doamne, eu nu sunt persoana potrivită pentru o lucrare ca aceea (...) eu nu sunt un bun vorbitor (...) te rog să trimiți pe altcineva” (*Exodul 3:11; 4:10,13* versiunea biblică L.B.). Apoi Dumnezeu l-a ridicat și l-a folosit cu putere. Dumnezeu trebuie să aștepte până ce independența autoproclamată și încrederea în propriile noastre abilități sunt ruinate, iar noi înșine suntem zdrobiți, încetând să mai avem estimări înalte despre propriile noastre persoane și despre ceea ce

putem realiza. Atunci El Își poate lua angajamentul față de noi, fără rezerve.

Flămând după Dumnezeu

În al treilea rând, Iacov a fost binecuvântat în locul în care a fost plin de râvnă și a fost *flămând după Dumnezeu*. „Nu Te voi lăsa să pleci”, a exclamat el, „până nu mă vei binecuvânta” (*Geneza 32:26*). Cât de mult a așteptat Dumnezeu – timp de douăzeci de ani lungi – să audă aceste cuvinte din gura aceluia Iacov care și-a petrecut viața însușindu-și drept de întâi-născut, femeie, bani și proprietăți și care acum le lăsa pe toate, ținându-se strâns de Dumnezeu. Acesta a fost punctul-țintă înspre care se îndreptau lucrările lui Dumnezeu în viața lui Iacov. Cred că inima lui Dumnezeu era încântată acum, când Iacov, în sfârșit, pierzând din vedere lucrurile trecătoare ale pământului, își dorea fierbinte părtașia cu Dumnezeu și tânjea după binecuvântarea Lui. Ni se spune în *Osea 12:4* că în noaptea aceea, la Peniel, Iacov a plâns și a cerut cu stăruință o binecuvântare. Cât de diferit era el în acea noapte comparativ cu anii anteriori, când își dorea numai lucrurile acestei lumi! În sfârșit, felul de lucru al lui Dumnezeu cu Iacov a adus roadă!

Înainte ca Dumnezeu să-l binecuvânteze pe deplin pe Iacov i-a testat perseverența. El i-a spus lui Iacov: „*lasă-mă să plec*”, testând dacă Iacov era satisfăcut cu ceea ce avea deja sau dacă era cuprins de dor după mai mult. A fost ca și atunci când, în anii de mai târziu, Ilie l-a testat pe Elisei. Ilie i-a spus din nou și din nou: „*rămâi aici, te rog*”, dar Elisei nu a acceptat să fie dat la o parte și astfel a primit o măsură dublă din Duhul lui Ilie (*2 Împărați 2*). În mod similar, Isus a testat pe cei doi ucenici care mergeau către Emaus (*Luca 24:15-31*). Când au ajuns la casa lor, Isus „*S-a făcut că vrea să meargă mai departe*”. Însă cei doi ucenici nu L-au lăsat să plece și, ca rezultat, ei au obținut o binecuvântare.

Dumnezeu ne testează și pe noi. El niciodată nu ne poate binecuvânta pe deplin, până când nu ne alipim cu toată seriozitatea de cele mai bune binecuvântări pregătite de El pentru noi. Trebuie să fim însetați, asemenea lui Iacov, și să spunem: „Doamne, există mai mult din viața creștină decât ceea ce am experimentat eu până acum. Nu m-am săturat. Vreau toată plinătatea Ta, cu orice preț”. Când ajungem în acest punct, nu mai este decât un mic pas până la plinătatea binecuvântării lui Dumnezeu.

Observați că Iacov, în incidentul de la Peniel, când a declarat: „nu Te voi lăsa să pleci, Dumnezeu”, a făcut-o într-o stare de slăbiciune, după ce coapsa lui fusese dislocată. Dumnezeu ar fi putut să scape cu ușurință de el și să plece, dar n-a făcut-o. Aici învățăm faptul că atunci când un om este cel mai slab prin sine însuși, atunci el are cea mai mare putere împreună cu Dumnezeu. Așa cum a spus Apostolul Pavel: „sunt bucuros să mă laud cu măsura slăbiciunii mele, sunt bucuros să fiu o demonstrație vie a puterii lui *Hristos*, în loc de a evidenția puterea și abilitățile *mele* (...) căci când sunt slab, atunci sunt tare.” (2 *Corinteni* 12:9-10 versiunea biblică L.B.). Puterea lui Dumnezeu este demonstrată cel mai eficient în slăbiciunea omului.

Așa a fost și în cazul lui Iacov: când el este învins, zdrobit și extrem de slab, Dumnezeu îi spune: „Acum ai ajuns *triumfător*”. Poate cineva s-ar gândi că Dumnezeu trebuia să-i spună: „În sfârșit ai fost *învins*”. Dar nu! Dumnezeu i se adresează prin cuvintele: „Ai biruit. De acum încolo vei avea putere cu Dumnezeu și putere cu oamenii” (*versetul* 28) (traducere directă din Biblia engleză – nota trad.). Avem biruință atunci când Dumnezeu zdruncină tăria și independența noastră autoproclamate, așa cum spun și cuvintele cântării: „Fă-mă un prizonier, o, Doamne, și atunci eu voi fi liber”. Acesta e gloriosul paradox al vieții creștine.

Dacă a existat vreodată o imagine a slăbiciunii, ea este văzută în mod sigur într-un om care atârnă neajutorat pe o cruce. Bătut până la sânge și, în final, fixat cu piroane pe cruce, Hristos a murit ca un om slab și epuizat. Însă, acolo, puterea lui Dumnezeu a fost demonstrată în răsturnarea de la putere a Diavolului și în eliberarea oamenilor (*Evrei 2:14; Coloseni 2:14,15*). „Hristos cel răstignit este puterea lui Dumnezeu”, le scria Pavel corintenilor, adăugând: *„El a fost răstignit prin slăbiciune; dar trăiește prin puterea lui Dumnezeu. Tot astfel și noi suntem slabi în El, dar, prin puterea lui Dumnezeu, vom fi plini de viață cu El”* (*1 Corinteni 1:23,24; 2 Corinteni 13:4*). Creștinii din Corint au confundat darul limbilor cu evidența investirii cu puterea lui Dumnezeu, așa că Pavel a trebuit să le corecteze greșeala. În esență, el le spune: „Fraților, darul limbilor nu este condiția suficientă pentru evidența puterii lui Dumnezeu. Mulțumiți lui Dumnezeu dacă aveți acest dar. Să nu faceți însă vreo greșală. Puterea lui Dumnezeu se manifestă numai în și prin cruce. Puterea lui Dumnezeu este văzută în condițiile slăbiciunii omului.”

Îmi aduc aminte că l-am auzit pe un om al lui Dumnezeu descriind modul în care îi arătase Dumnezeu secretul puterii duhovnicești. De o anumită vreme el l-a căutat pe Dumnezeu pentru a primi vreo manifestare spectaculoasă. În final, Domnul l-a întrebat: „cum ai primit iertarea păcatelor tale”? El a răspuns: „Doamne, am recunoscut că eram cel mai mare păcătos de pe Pământ, iar Tu m-ai iertat fără nicio plată”. Atunci Domnul i-a spus: „Atunci recunoaște că ești cel mai slab om de pe Pământ și vei avea puterea Mea”. Astfel, a început să experimenteze puterea lui Dumnezeu în viața lui.

Calea crucii este calea puterii. În măsura în care umblăm pe această Cale vom avea puterea lui Dumnezeu în viața noastră, iar oamenii vor fi binecuvântați prin viața

și slujirea noastră. Când cele cinci pâini sunt frânte, atunci și numai atunci mulțimea va fi hrănită.

Sincer cu Dumnezeu

Remarcăm, în final, că Iacov a fost binecuvântat în locul în care a fost *sincer cu Dumnezeu*. Vedem că Dumnezeu îl întreabă: „*Cum îți este numele?*” Cu douăzeci de ani în urmă, când tatăl său îi pusese aceeași întrebare, el mințise spunând: „*Eu sunt Esau*” (*Geneza 27:19*). Însă acum el e sincer. El spune: „Doamne, eu sunt Iacov” sau, cu alte cuvinte: „Doamne, eu sunt un hrăpăreț, un înșelător și un profitor”. Acum nu mai era nicio viclenie în Iacov, așa că Dumnezeu l-a putut binecuvânta.

Amintiți-vă ce a spus Isus, cu mulți ani mai târziu, când s-a uitat la Natanael: „*Iată cu adevărat un Israelit [un adevărat „Israel”, un prinț autentic al lui Dumnezeu], în care nu este [deloc „Iacov”, adică nici un] vicleșug*” (*Ioan 1:47*). Aceasta așteaptă Dumnezeu să vadă și în noi. Numai atunci ne poate împuternici.

Dumnezeu l-a binecuvântat pe Iacov *acolo*, când acesta a fost sincer, când n-a mai vrut să se mai prefacă vreodată, când a mărturisit: „Doamne, sunt un ipocrit. Viața mea e plină de rușine și de aparențe false.” Pentru ca un bărbat să recunoască din adâncul inimii acest fapt, vă spun, este nevoie de zdrobire autentică. Mulți conducători creștini spun astfel de cuvinte cu o falsă umilință, pentru a câștiga reputația unui slujitor smerit. Nu mă refer aici la acest soi de ticăloșie, mă refer la o sinceritate care vine dintr-o inimă cu-adevărat zdrobită și plină de pocăință.

Pentru o astfel de sinceritate se plătește un preț. Există atât de mult vicleșug în fiecare dintre noi! Dumnezeu să aibă milă de noi, căci pretindem că am ajuns la un nivel al sfințeniei la care, de fapt, n-am ajuns. Haideți să dorim din toată inima, cu înflăcărare: sinceritatea, corectitudinea și transparența. Atunci nu va exista vreo

limită a binecuvântării revărsate de Dumnezeu peste viețile noastre.

Soarele care merge crescând

Iacov a fost zdrobit și prin aceasta a devenit Israel. „Soarele a răsărit”, în sfârșit, peste viața lui. Totuși, aceasta nu a însemnat că Iacov a devenit desăvârșit. Nu există nicio experiență de tipul „odată pentru totdeauna”, care odată trăită să garanteze perfecțiunea. Dumnezeu a trebuit să-l disciplineze în continuare, pentru că mai avea multe de învățat. În *Geneza 33 și 34* aflăm despre câteva dintre neascultările și gafele lui Iacov.

Însă „soarele răsărise” deja peste viața lui și el intrase într-un nou plan (tărâm) spiritual. Fără îndoială, lumina trebuia să crească în strălucire, dar aceasta se putea produce pe măsură ce „soarele continua să se ridice pe bolta cerească până la poziția amiezei”. Biblia spune: *„cărarea celor neprihăniți [a celor îndreptățiți] este ca lumina strălucitoare [a soarelui], a cărei strălucire merge mereu crescând [începând cu răsăritul soarelui] până la miezul zilei” (Proverbe 4:18).*

Așa a fost cu Iacov și așa trebuie să fie și cu noi. Dacă suntem maleabili la tratamentul lui Dumnezeu, așa cum a făcut în final Iacov, lumina lui Dumnezeu va crește în mod continuu peste viețile noastre; și, pe măsură ce are loc această creștere a strălucirii, „umbra” vieții sinelui va continua să descrească până când, în cele din urmă, „soarele va ajunge în poziția maximă” (când se va întoarce Hristos) și atunci „umbrele vor dispărea de tot” și Hristos va fi totul în toți.

Care a fost mărturia lui Iacov, în anii următori, despre experiența pe care a trăit-o la Peniel? El nu a spus tuturor că la data cutare și cutare a primit “o a doua binecuvântare”. Nu! Mărturia lui a constat în ceva cu totul diferit. În *Evrei capitolul 11* ni se dă un indiciu în legătură cu ceea ce era, de fapt, mărturia lui Iacov. Acolo ni se dă o

listă a câtorva dintre isprăvile unora dintre marii bărbați ai credinței din Vechiul Testament, cum ar fi: faptul că au închis gura leilor, au înviat morți și altele. În listă apare și numele lui Iacov și ce credeți că s-a înregistrat în dreptul lui? Că „s-a închinat, rezemat pe vârful toiagului său” (versetul 21). La prima vedere arată cam nepotrivit să se includă așa ceva într-un capitol plin cu evenimente spectaculoase!

Ceea ce a făcut Iacov, cu siguranță că nu arată ca un „miracol al credinței”, însă chiar miracol al credinței era. A fost, probabil, o minune mai mare decât celelalte minuni înregistrate în acel capitol. Toiagul a devenit o necesitate pentru Iacov, deoarece coapsa lui fusese dislocată la Peniel. Rezemat de acest toiag, avea să-și amintească mereu de minunea pe care a lucrat-o Dumnezeu în viața lui prin zdrobirea samavolniciei lui încăpățanate. Rezemarea pe toiagul său simboliza, acum, faptul că era *neajutorat prin sine însuși* și arăta dependența lui, la fiecare pas, de Dumnezeul lui. Acum el se închina lui Dumnezeu ca un om zdrobit. El triumfa în slăbiciunea și în infirmitatea lui – și **aceasta** a fost mărturia lui zilnică. La fel a fost și cu apostolul Pavel și așa a fost cu marii bărbați ai lui Dumnezeu în toate veacurile și cu marile femei ale lui Dumnezeu. Toți aceștia s-au bucurat de limitările și nu de realizările lor. Ce mare lecție pentru creștinii din secolul al XXI-lea care sunt mândri și încrezători sine!

Spre sfârșitul vieții sale, îl vedem pe Iacov ca prooroc. El proorocește cu privire la viitorul urmașilor săi (*Geneza 49*). Numai un om care este „smerit sub mâna tare a lui Dumnezeu” și care s-a supus disciplinei divine este calificat să proorocească. Iacov a învățat din experiență. El nu era un teoretician calificat la seminar. El a trecut prin cernere și a fost calificat la Universitatea lui Dumnezeu. El cunoștea sfaturile tainice ale Domnului. Cu-adevărat, a fost un prinț al lui Dumnezeu. Ce lucru

minunat este să fi purificat de Dumnezeu! Câtă plinătate de rodire rezultă în acest fel!

În final, rețineți un cuvânt de încurajare care străbate întreaga Biblie. Dumnezeu se numește pe Sine „Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov” – nu „Israel”, ci „Iacov”. Acest Nume este într-adevăr minunat! El este Dumnezeul lui Iacov. El și-a legat Numele de numele lui Iacov, cel hrăpăreț și înșelător. Aceasta e încurajarea noastră. Dumnezeul nostru e Dumnezeul aceluia bărbat care avea personalitatea denaturată. El este Dumnezeul acelei femei care avea temperamentul dificil. Ce profund înțeles au cuvintele psalmistului: „*Dumnezeul lui Iacov este adăpostul nostru*” (*Psalmul 46:7,11*)! El nu este numai Domnul Oștirilor, ci este și Dumnezeul lui Iacov. Slăvit să fie Numele Său!

Ceea ce Dumnezeu a început în noi, El va duce la bun sfârșit. După cum lucrarea Tatălui la creație a fost desăvârșită, la fel cum și lucrarea Fiului în răscumpărarea noastră a fost desăvârșită, în aceeași măsură, și lucrarea Duhului Sfânt în sfințirea noastră va fi desăvârșită. Dumnezeu este credincios.

„El, care a început lucrarea bună în noi, va acționa și în continuare, ajutându-ne să creștem în har, până ce lucrarea Lui în noi va fi terminată complet în ziua aceea în care Isus Hristos se va reîntoarce” (*Filipeni 1:6* versiunea biblică L.B.). El își va duce la capăt lucrarea în noi tot așa cum și-a dus-o la capăt și în viața lui Iacov. Se impune însă condiția ca noi să răspundem așa cum a răspuns Iacov la Peniel. Dacă totuși nu cooperăm cu Dumnezeu, ci zădărniciim lucrarea Lui în noi, în cele din urmă vom sta înaintea Lui cu tragedia unei vieți pierdute, care nu a adus vreun rod. Dumnezeu vrea să fim roditori, dar El nu ne va obliga. El vrea să ne transforme în asemănarea lui Hristos, dar El niciodată nu va încălca libertatea noastră de alegere.

Calea spre o viață ca a lui Hristos trece prin cruce, și anume, prin zdrobirea care are loc pe cruce. Câtă putere

este eliberată când un atom este zdrobit! Câtă putere poate fi eliberată când un copil al lui Dumnezeu este zdrobit în Mâna tare a lui Dumnezeu!

Fie ca Dumnezeu să ne învețe această lecție și să o scrie adânc în inimile noastre.

Capitolul 3

CALEA CĂTRE O VIAȚĂ CA A LUI HRISTOS

II. A fi golit

Calea crucii presupune nu numai să fii *zdrobit*, ci să fii și *golit*. „*Nu mai trăiesc eu*”, spune Pavel. El s-a lăsat golit de „EU” ca Hristos să poată trăi și domni în el. Chiar și Isus „*S-a dezbrăcat pe Sine Însuși*” când a coborât din înălțimea Tronului lui Dumnezeu în îngrozitoarele adâncimi ale crucii (*Filipeni 2:5-8*). În viața noastră, crucea va avea aceeași semnificație pe care a avut-o pentru Isus și pentru Pavel.

Pentru a vedea ce înseamnă să fii golit, ne vom uita, în acest capitol, la viața lui Avraam. În pasajul din *Iacov 2:23* Avraam este numit „*prietenul lui Dumnezeu*”. El a fost prototipul acelor care, în vremea Noului Testament, vor fi numiți prietenii lui Dumnezeu. Chiar înainte de a merge la cruce, Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Voi sunteți *prietenii* Mei dacă Mă ascultați [așa cum a făcut Avraam]. *Nu vă mai numesc sclavi*, căci un stăpân nu face destăinuirii sclavilor săi; voi sunteți *acum* dovediți a fi prietenii Mei prin faptul că v-am spus tot ce Mi-a spus Tatăl” (*Ioan 15:14-15* versiunea biblică L.B.).

În această vreme, a Noului Testament, Dumnezeu ne cheamă să fim nu doar slujitori, ci prieteni ai Lui, care intră în consfăturile Lui tainice și înțeleg misterele ascunse ale Cuvântului Său. Avraam era un astfel de prieten. Dumnezeu îi descoperea tainele Sale (*Geneza 18:17-19*).

Dumnezeu l-a binecuvântat în mod deosebit pe Avraam și ni se spune că „toți cei ce se încred în Hristos au parte de [se pot împărtăși din] aceeași binecuvântare pe care a primit-o Avraam” (*Galateni 3:9* versiunea biblică L.B.). Care a fost binecuvântarea pe care i-a dat-o Dumnezeu lui Avraam? Promisiunea lui Dumnezeu față de Avraam a fost aceasta: „*Te voi binecuvânta*” (*Geneza 12:2*). Am văzut în capitolul anterior ce înseamnă să fii binecuvântat de Dumnezeu. Însă promisiunea lui Dumnezeu față de Avraam nu se termină cu expresia „*Te voi binecuvânta*”; promisiunea continuă, spunând: „(...) iar tu vei fi o binecuvântare pentru alții”. Acesta a fost scopul deplin al lui Dumnezeu pentru viața lui Avraam și acesta e scopul Lui pentru viața noastră, astăzi. Noi nu suntem chemați numai să fim binecuvântați, ci și să fim căi de transmitere a acelei binecuvântări înspre alții.

Pasajul din *Galateni 3:14* clarifică faptul că binecuvântarea lui Avraam pentru noi, astăzi, este legată de darul Duhului Sfânt. Duhul Sfânt este Singurul care transmite viața abundentă a lui Hristos înspre noi, iar apoi transmite mai departe aceeași viață, prin noi, înspre alții.

În pasajul din *Iacov 2:21-23*, unde Avraam este numit prietenul lui Dumnezeu, sunt menționate două fapte care au avut loc în viața lui:

(a) faptul că l-a crezut pe Dumnezeu atunci când Acesta i-a spus că va avea un fiu (*versetul 23* cu referire la *Geneza 15:6*) și

(b) faptul că a fost gata să-l aducă pe Isaac ca jertfă atunci când Dumnezeu i-a cerut aceasta (*versetul 21* cu referire la *Geneza 22*).

Când Iacov, apostolul, se referă la Avraam ca fiind numit prieten al lui Dumnezeu, aceste două fapte petrecute în viața lui Avraam, și descrise în *Geneza 15 și 22*, sunt aduse împreună. Aceste două capitole din *Geneza* descriu două perioade importante din viața lui Avraam. Mai mult, în aceste două capitole importante găsim

primele apariții în textul biblic a două cuvinte importante: „a crede” (Geneza 15:6) și „închinare” (Geneza 22:5).

Din moment ce toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu, trebuie ca neapărat să existe vreo semnificație legată de prima apariție a unui cuvânt important al Bibliei. Prin urmare, aceste două pasaje din Scriptură vor avea pentru noi multe învățături despre adevăratul sens al *credinței* și al *închinării*.

Acestea au fost cele două lecții pe care Avraam a trebuit să le învețe: ce înseamnă să *Îl crezi* pe Dumnezeu și ce înseamnă să *te închini* Lui. Ambele lecții le putem învăța numai dacă acceptăm crucea ca pe instrumentul golirii de noi înșine.

A TE ÎNCREDE ÎN DUMNEZEU

Avraam a trebuit să învețe că a te încrede în Dumnezeu înseamnă nu doar convingere intelectuală, ci înseamnă și să fii golit de autonomia personală în raport cu Dumnezeu și de dependența de tine însuși.

În *Geneza 15*, unde cuvântul „*crezut*” apare în *versetul 6*, paragraful începe prin cuvintele: „*După aceste întâmplări ...*” (*versetul 1*). Capitolul precedent, la care se face referire aici, ne indică faptul că, la momentul respectiv, în viața lui Avraam era o vreme de mare triumf. Cu doar trei sute optsprezece slujitori neantrenați, el a urmărit și a învins armatele a patru împărați. Apoi, după toate acestea, Avraam s-a purtat cu atâta noblețe înaintea împăratului Sodomei, refuzând să accepte vreo răsplată pentru eforturile sale. Dumnezeu l-a ajutat într-un mod uimitor în ambele situații. Acum, în ceasul triumfului, era foarte ușor pentru Avraam să se simtă puternic prin sine însuși.

Într-o *astfel* de perioadă i-a vorbit Dumnezeu lui Avraam și i-a promis un fiu; și nu numai atât, dar i-a spus și că prin acel fiu va veni o sămânță care va fi înmulțită ca

stelele cerului. Părea aproape imposibil, dar Avraam L-a crezut pe Domnul (*Geneza 15:6*). Aici cuvântul ebraic care a fost tradus cu „crezut” este „*aman*”, care este foarte apropiat de acel cuvânt pe care îl folosim la sfârșitul rugăciunilor: „*Amin*”. „*Aman*” înseamnă „*Așa va fi*”. Când Dumnezeu i-a spus lui Avraam că va avea un fiu, el a răspuns cu un „*Amin*”, având, în esență, următorul înțeles: „Doamne, nu știu cum va avea loc aceasta, dar din moment ce Tu ai spus-o, eu cred că așa va fi”.

Împlinirea promisiunii lui Dumnezeu părea a fi *dificilă*, din cauză că Sarai era stearpă. Bineînțeles, Avraam însuși încă mai putea avea copii. Așa că mai exista ceva speranță. Cu alte cuvinte, împlinirea promisiunii nu era chiar *imposibilă*, dar era în mod cert *dificilă*.

„Ajutându-L” pe Dumnezeu să iasă din încurcătură

După ce Avraam a auzit promisiunea lui Dumnezeu, probabil că s-a gândit: „Ei bine, mă gândesc că ar trebui să Îl ajut pe Dumnezeu în această situație, de vreme ce Sarai e stearpă”. Așa că a acceptat cu ușurință sugestia Sarei de a procrea un urmaș cu Agar, slujitoarea ei. El dorea “sincer” să Îl ajute pe Dumnezeu. El simțea că Dumnezeu era în încurcătură, având făcută o promisiune care, omeneste vorbind, nu se putea împlini. Era în joc reputația lui Dumnezeu. Deci, pentru a-L salva pe Dumnezeu din această situație penibilă, Avraam a intrat la Agar și astfel s-a născut Ismael! Dumnezeu, însă, l-a respins pe Ismael, ca pe un rod inacceptabil, deoarece el a fost rezultatul efortului propriu al firii omenești.

În zilele noastre atât de mult din motivația pentru slujirea creștină vine din același raționament omenesc pe care l-a avut Avraam. Multor credincioși li se spune că Dumnezeu este dependent de eforturile noastre și dacă ei nu Îl sprijină atunci scopurile Lui nu vor fi împlinite! Li se spune că după toate probabilitățile lucrurile nu au mers

exact așa cum a plănuit Dumnezeu și, în consecință, El este acum la strâmtorare! Unele predici de la serviciile creștine ne dau impresia că Cel Atotputernic este acum în impas și are nevoie disperată de ajutorul nostru!

Fără îndoială, Dumnezeu folosește organizațiile omenești pentru a-Și duce planurile la îndeplinire. El a acceptat de bună voie această limitare pentru că vrea ca noi să avem parte de privilegiul de a coopera cu El în lucrarea Lui. Însă aceasta în niciun caz nu înseamnă că în cazul în care noi suntem neascultători față de El lucrarea Lui va rămâne nefăcută. Nu. El este suveran. Există cu siguranță o lucrare pe care o putem îndeplini pentru Isus, dar dacă nu o facem El doar va trece pe lângă noi și va da altcuiva să facă acea lucrare, iar noi vom pierde privilegiul de a fi conlucrători cu Dumnezeu. Oamenii incapabili nu Îl vor putea împiedica pe Dumnezeu în realizarea programului Său.

Dumnezeu poate să-Și desfășoare foarte bine lucrarea fără ajutorul nostru. Trebuie să recunoaștem acest fapt. *Dacă slujirea noastră își are originea în orice idee de genul că noi Îl ajutăm pe Dumnezeu să iasă dintr-o încurcătură, noi vom produce doar „Ismaeli”, care sunt inacceptabili.* Slujirea care își are rădăcina în energie omenească, înțelepciune trupească, abilități omenești și talente naturale (chiar și cele mai bune) este complet inacceptabilă înaintea lui Dumnezeu. „Ismael” poate fi foarte deștept și impresionant. Avraam a ajuns chiar să exclame înaintea lui Dumnezeu: *„Să trăiască Ismael înaintea Ta!” (Geneza 17:18)*, dar răspunsul lui Dumnezeu este: „Nu, el a fost născut prin puterea ta, Avraam, așa că nu pot să-l accept, oricât de bun ar fi.”

La fel este și cu slujirea care își are originea în noi înșine. Dumnezeu nu a acceptat-o atunci și nu o va accepta nici astăzi! Dacă este vreo explicație omenească pentru slujirea noastră creștină, dacă ea este doar rezultatul pregătirii teologice excelente asimilate de mințile noastre

ascuțite sau dacă ea este posibilă prin accesul la destui bani pentru a ne autosuține în lucrarea creștină, atunci oricât de impresionantă ar părea lucrarea noastră în ochii oamenilor, ea va fi arsă ca „lemn, fân și trestie”, până la cenușă, în ziua testării. Ziua aceea va scoate la iveală multitudinea de „*Ismaeli*” produși de către creștini bine intenționați, care nu au fost niciodată goliți de autonomia propriilor lor persoane. Singura lucrare durabilă pentru veșnicie este cea înfăptuită într-o dependență smerită de puterea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Fie ca Dumnezeu să ne ajute ca, în loc de a avea regrete la Scaunul de Judecata al lui Hristos, să învățăm această lecție acum.

Fapte ale credinței

Viața sinelui nostru este așa de subtilă și mincinoasă, încât ea poate intra chiar în Locul Preasfânt al lui Dumnezeu și poate încerca acolo să Îl servească. Trebuie să veghem în privința aceasta și să dăm eul la moarte chiar și atunci când caută să Îl servească pe Dumnezeu.

Lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie o lucrare a *credinței*, adică una care își are originea în neajutorata dependență a omului față de Dumnezeu. Așa că nu contează cât de eficientă pare lucrarea noastră în ochii oamenilor sau chiar în ochii noștri. Ceea ce contează, de fapt, este dacă lucrarea noastră este rezultatul lucrării Duhului Sfânt sau a propriilor noastre abilități. Nu întrebarea „*Cât de mult s-a făcut?*” Îl interesează pe Dumnezeu cu prioritate, ci, mai cu seamă, întrebarea: „*A cui putere a activat lucrarea?*”. *A fost lucrarea făcută prin puterea banilor și prin abilitatea minții, ori prin puterea Duhului Sfânt?* Acesta e adevăratul test al unei lucrări duhovnicești, al unei lucrări a credinței. Cu alte cuvinte, Dumnezeu este mai interesat de *calitate*, decât de *cantitate*. Adevărata lucrare a lui Dumnezeu se realizează astăzi la fel ca și în vechime, nu prin putere sau tărie

omenească, ci prin puterea Duhului Sfânt (*Zaharia 4:6*). Uităm acest adevăr pe propriul nostru risc.

Limita omului – oportunitatea lui Dumnezeu

Spre deosebire de Ismael, Isaac nu a fost rezultatul puterii lui Avraam. Între timp, Avraam își pierduse deja capacitatea de a avea copii. Acest lucru reiese clar din *Romani 4:19*, unde ni se spune că nu doar pântecul Sarei era „mort”, ci și trupul lui Avraam. (În Biblia Cornilescu cuvântul grecesc „nenekromenon”, ceea ce înseamnă „mort” la sensul figurat, s-a tradus „îmbătrânit”; în Biblia engleză s-a tradus „mort” – nota trad.). Isaac s-a născut prin întărirea pe care a dat-o Dumnezeu trupului „mort” al lui Avraam. Acesta e tipul de slujire care durează pentru veșnicie. Un „Isaac” valorează cât o mie de „Ismaeli”. Avraam a putut să-l țină o vreme pe Ismael, dar, în final, Dumnezeu i-a cerut să îl alunge (*Geneza 21:10-14; Galateni 4:30*). Într-o zi, toți „Ismaeli” vor trebui alungați. Doar Isaac a putut rămâne cu Avraam. Aici este o lecție duhovnicească. Numai slujirea care este rezultatul *lucrării lui Dumnezeu prin noi* va rămâne pentru veșnicie. Orice altceva va arde. Poate ați auzit proverbul: „Doar o singură viață în curând va trece; doar ce-ai făcut pentru Hristos va dăinui”. Am putea formula și mai exact astfel: „*Va dăinui numai ceea ce face Hristos prin mine*”.

Numai ceea ce este „*din El, prin El și pentru El*” (*Romani 11:36*) va rămâne pentru veșnicie. (Pentru o expunere mai pe larg a acestui subiect, citiți cartea *Living As Jesus Lived* [Trăind cum a trăit Isus] de *Zac Poonen*).

Pavel a trăit și a lucrat conform trăirii și lucrării lui Dumnezeu prin el (*Galateni 2:20; Coloseni 1:29*); de aceea viața și faptele lui erau atât de eficiente. El a trăit și a lucrat prin credință.

În *Geneza 16:16* citim că atunci când Agar l-a născut pe Ismael Avraam era în vârstă de optzeci și șase de

ani. Chiar în versetul următor (*Geneza 17:1*) citim că atunci când Dumnezeu i s-a arătat din nou Avraam era în vârstă de nouăzeci și nouă de ani. Vedem aici un interval de treisprezece ani. Aceia au fost anii în care Dumnezeu a așteptat ca Avraam să devină incapabil să mai aibă copii. Dumnezeu nu Și-a împlinit promisiunea până ce Avraam nu a ajuns incapabil de procreare. Așa este calea lui Dumnezeu cu toți slujitorii Săi. Nu poate lucra prin ei până când aceștia nu își recunosc neputința și, în unele cazuri, El trebuie să aștepte mulți ani.

Avraam a avut nevoie să învețe ce înseamnă cu-adevărat să te încrezi în Dumnezeu. Trebuia să învețe că *credința adevărată s-a manifestat numai atunci când el însuși era deja incapabil să mai aibă copii*. În *Romani 4:19-21* citim că Avraam, cu toate că știa că trupul său nu mai era în stare să procreeze un fiu, faptul acesta nu l-a îngrijorat. El s-a „*întărit prin credința lui*” și „*a dat slavă lui Dumnezeu, deplin încredințat că El ce făgăduiește, poate să și împlinească*”. „*El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință*”, pentru că s-a ancorat ferm de stânca Cuvântului promisiunii lui Dumnezeu față de el. Însă când a putut exercita Avraam o asemenea credință? Numai când a ajuns la capătul încrederii în propriile-i abilități. Noi, la rândul nostru, putem avea credință autentică numai când ajungem în acea stare duhovnicească de oameni complet neajutorați. Aceasta e calea lui Dumnezeu, pentru ca nici un trup să nu aibă vreun prilej de a se mândri în prezența Lui.

Aceasta *nu* înseamnă, însă, că noi nu facem nimic. Nu. Dumnezeu nu vrea să fim reduși la o stare de inactivitate. Aceasta e cealaltă extremă a păcatului. Dumnezeu *l-a folosit* pe Avraam pentru a-l procrea pe Isaac. Dumnezeu nu a făcut totul singur, nu; pentru că Isaac nu s-a născut fără ca Avraam să-și fi făcut partea lui, dar a fost o diferență mare între nașterea lui Ismael și nașterea lui Isaac. În ambele cazuri Avraam a fost tatăl,

dar în primul caz, nașterea a depins de tăria lui *proprie*, pe când în al doilea caz nașterea a depins de *puterea lui Dumnezeu*. Aceasta a fost diferența – și ce diferență esențială!

Nici o încredere în firea pământească

La sfârșitul celor treisprezece ani de așteptare, când Dumnezeu i s-a arătat lui Avraam, i-a dat legământul tăierii - împrejur (*Geneza 17:11*). Tăierea - împrejur (circumcizia) presupunea o amputare și o lepădare de carne omenească. Ea simboliza lepădarea oricărei încrederi în sine – așa cum explică Pavel în *Filipeni 3:3*: „*Căci cei tăiați împrejur suntem noi (...) care nu ne punem încrederea în lucrurile pământești*”.

Observați că Isaac a fost conceput *chiar în anul* în care Avraam a ascultat de Dumnezeu și s-a tăiat împrejur (comparați *Geneza 17:1* cu *21:5*). Pentru noi, există aici o lecție de învățat. Dumnezeu așteaptă până când învățăm să nu ne mai punem încrederea deloc în noi înșine și în abilitățile noastre. Iar când, în final, ajungem la punctul în care ne dăm seama că prin noi înșine ne este imposibil să-L slujim pe Dumnezeu și să-I plăcem (*Romani 8:8*); când ajungem la punctul în care ne încredem în Dumnezeu: că El va fi Cel ce va lucra prin noi, atunci El ne ridică și înfăptuiește o lucrare *veșnică* prin noi. La vârsta de optzeci și cinci de ani, nașterea unui copil i s-a părut *dificilă* lui Avraam. Când a ajuns la vârsta de nouăzeci și nouă de ani și era deja incapabil să mai aibă copii, ceea ce fusese dificil, devenise acum *imposibil*. Atunci a intervenit Dumnezeu.

Cineva a spus că într-o lucrare autentică a lui Dumnezeu există trei etape, și acestea sunt: lucrare *dificilă*, lucrare *imposibilă* și lucrare *înfăptuită*. Înțelepciunea omenească constată că îi este greu să urmeze un astfel de raționament, pentru că adevărul

duhovnicesc este o nebunie pentru mintea firească. Însă aceasta e calea lui Dumnezeu.

Nici un trup nu va putea să se mândrească vreodată în prezența lui Dumnezeu, nici acum și nici în veșnicie (vezi *1 Corinteni 1:29*). Dumnezeu lucrează până la punctul final, în care Hristos va avea întâietate în toate lucrurile (*Coloseni 1:18*). Dacă ar exista lucrări făcute prin ingeniozitate și deșteptăciune omenească, care să dăinuiască în Cer pentru veșnicie, atunci, în toată veșnicia, unii oameni și-ar putea atribui merite pentru acele lucrări. Însă Dumnezeu ia măsuri de siguranță pentru ca așa ceva să nu se întâmple. Tot ceea ce slujește slavei omenești va fi ars înaintea Scaunului de Judecată al lui Hristos. Aici, pe Pământ, oamenii își pot atribui merite pentru ceva făcut de ei, dar, înainte să atingem țărmurile veșniciei, toate acestea vor deveni cenușă. Într-una din acele zile, Dumnezeu va aduna totul în Hristos, și atunci, de-a lungul veacurilor veșniciei, Hristos singur va avea întâietatea.

Jessie Penn-Lewis a fost o femeie ale cărei scrieri au ajutat mulți oameni să înțeleagă calea crucii. Ea relatează cum la aproximativ zece ani după convertirea ei, în timp ce căuta să fie umplută de Duhul Sfânt, ea a primit o descoperire teribilă. A văzut o mână care ținea ridicată o grămadă de cârpe murdare și a auzit o voce blândă spunând: „Iată rezultatul tuturor slujirilor tale de până acum”. Ea a protestat, spunând că era consacrată Domnului de ani de zile. Însă Domnul i-a spus că, de fapt, toată slujirea îi era *consacrată sinelui*, fiind rezultatul propriilor motivații și a propriilor planuri. Apoi a auzit că i s-a spus un cuvânt: „Răstignit”. Nu ceruse să fie crucificată, se gândea ea, ci să fie umplută cu Duhul Sfânt. Însă a meditat adânc în inima ei la acel singur cuvânt și a ajuns să Îl cunoască pe Isus ca Domnul Înviat!

Înainte de a putea exista vreo slujire care este plăcută lui Dumnezeu, *este absolut necesar* ca eul să fie răstignit. Noi Îl putem sluji pe Dumnezeu din toată inima

noastră și apoi să spunem: „Doamne, te rog acceptă acești Ismaeli, pe care i-am procreat”. Dumnezeu, însă, va spune „Nu”! Acuma, El spune „Nu”; și va spune „Nu” și în veșnicie.

Dependență de Duhul Sfânt

Haideți să ne încercăm pe noi înșine într-un anumit domeniu al vieții spirituale: în domeniul rugăciunii. Oare cunoaștem noi cu adevărat ce înseamnă să ne rugăm acea rugăciune, pe care Biblia o numește „*rugăciunea credinței*”? Ne putem ruga acest fel de rugăciune numai atunci când am ajuns la un final al propriului nostru eu, pentru că adevărata rugăciune, așa cum spunea O. Hallesby, este pur și simplu mărturisirea înaintea lui Dumnezeu a stării noastre, de oameni complet neajutorați. Rostirea unor rugăciuni frumoase, elocvente și impresionante nu aduce niciun folos. O astfel de rugăciune *firească* poate fi rostită de oricine – chiar și de un păgân. Rugăciunea *credinței*, însă, poate veni numai din partea unuia care și-a recunoscut nerodnicia și starea de om care fără Dumnezeu e complet neajutorat. Iată ce înseamnă expresia „a te ruga în Duh” (*Efesenii 6:18*), și acest tip de rugăciune este singurul care primește răspuns. În zilele noastre, așa cum spunea cineva, avem nevoie nu de mai multă rugăciune, ci de mai multă rugăciune *însoțită de răspuns* din partea lui Dumnezeu. Să nu ne înșelăm pe noi înșine, precum păgânii, închipuindu-ne că Dumnezeu ar fi încântat de *multa* noastră rugăciune. Nu. Rugăciunea nu are nicio valoare înaintea lui Dumnezeu dacă nu a provenit dintr-o recunoaștere a propriei noastre inutilități.

Atât de puțin din lucrarea creștină evanghelică a zilelor noastre este o lucrare a *credinței*! În slujirea pe care o facem înaintea Domnului avem așa de multe dispozitive electronice și alte ajutoare, încât mulți dintre noi suntem dependenți, mai degrabă, de acestea decât de Domnul, fără a fi cătuși de puțin conștienți de acest lucru. Se produc

așa niște aparențe, de parcă în zilele noastre nici n-ar fi nevoie de umplerea cu Duhul Sfânt ca cineva să-L poată sluji pe Domnul. Tot ce ar avea nevoie slujitorul creștin s-ar rezuma la un reportofon, câteva filme creștine, niște periferice multimedia și câțiva oameni de afaceri bogați, care să creeze suport financiar. Dacă cineva, pe lângă acestea, mai dispune și de o personalitate dinamică și de o vorbire elocventă sau de o voce muzicală educată, poate ieși să “câștige suflete pentru Hristos”!

Cât de departe s-a abătut creștinismul evanghelic de credința apostolilor! Ce tragedie că tehnicile din lumea afacerilor au fost introduse în sanctuarul lui Dumnezeu. Să nu ne lăsăm păcăliți de succesul aparent al acestor metode. Putem acumula statisticile “converțiților” noștri, dar în veșnicie vom realiza că acestea erau, de fapt, false. Cerul nu se bucură de strădaniile noastre, pentru că nu am eliberat suflete din robia unei vieți centrate pe sine, ci pur și simplu le-am întreținut robia și le-am oferit divertisment.

Căile lui Dumnezeu nu s-au schimbat. Astăzi, mai mult ca oricând, avem nevoie să fim goliți de autonomia personală în raport cu Dumnezeu și să fim umpluți cu Duhul Sfânt dacă vrem să producem „Isaaci” care plac lui Dumnezeu. Biblia spune: „Blestemat să fie omul care depinde de om și care ia propria-i autonomie ca braț de sprijin (...), pentru că el va fi ca un copac uscat” (*Jeremia 17:5* - parafrizare). Un astfel de om, oricât de mult ar încerca să pară roditor înaintea altora, va sta în veșnicie ca un copac uscat, deoarece lucrarea lui și-a avut originea în el însuși și în dependența de puteri și resurse omenești. Pe de altă parte, Biblia spune: „Binecuvântat este omul care se încrede în Domnul și a cărui siguranță este Domnul. El este ca un pom sădit lângă ape, având rădăcini adânci ce se adapă din râu (...) frunzișul lui rămâne verde și își aduce încontinuu plinătatea rodirii de fructe delicioase” (*Jeremia 17:7-8* versiunea biblică L.B.).

Pentru a schimba modul de ilustrare, cu unul găsit în *1 Corinteni 3:10-15*, să reflectăm la ce anume clădim cu *lemn, fân* și cu *trestie* și ce anume clădim cu *aur, argint* și cu *pietre scumpe*? O uncie (28,3 grame) de aur valorează mai mult decât o tonă de paie, după ce ambele au trecut prin testul focului. În acea zi, a testării, vor rămâne numai lucrările autentice ale credinței.

Un final al propriului nostru eu

În cartea ei, „*L’Abri*”, Edith Schaeffer relatează cum l-a adus Dumnezeu pe soțul ei, Francis și pe colegii lui de lucru, din nou și din nou, la punctul în care se vedeau oameni complet neajutorați. De mai multe ori, ei n-au mai văzut nicio ieșire din impasul lor. În multe rânduri, inamicii Evangheliei aproape că au triumfat. În neputința lor, ei au privit cu credință la Dumnezeu care lucra înspre binele lor. Iar El a lucrat nu numai o dată sau de două ori, ci în mod repetat. Acesta e tipul de lucrare – *o lucrarea a credinței* – care va rămâne pentru veșnicie.

Nu mărimea unei lucrări este ceea ce-L impresionează pe Dumnezeu. Lumea caută mărime și mulțime. Dumnezeu însă caută lucrări ale credinței, chiar dacă acestea ar fi de mărimea grăunțelor de muștar.

Deci, atunci când Dumnezeu ne aduce la un final al propriului nostru eu, împresurându-ne din toate părțile și spulberând toate speranțele noastre, haideți să prindem curaj! Prin faptul că ne aduce, întâi, în starea de neputință, El ne pregătește pentru o utilitate mai mare. El ne echipează pentru a produce „Isaaci”.

Acesta a fost modul în care Și-a pregătit Isus apostolii pentru slujirea Lui. Care credeți că a fost scopul instruirii lor de către Isus, timp de trei ani și jumătate? Ei nu au fost școlarizați pentru a scrie teze academice care să le câștige doctorate în teologie! Astăzi unii oameni simt că acesta e modul în care pot fi echipați pentru a-L sluji pe Domnul, dar Isus nu pentru asta Și-a instruit apostolii.

Niciunul dintre cei doisprezece apostoli (poate cu excepția lui Iuda Iscarioteanul!) nu s-ar fi calificat la un nivel teologic de bază – avându-se în vedere standardele noastre – chiar dacă ar fi încercat. Isus i-a instruit în așa fel încât ei să învețe, în primul rând, o lecție: că fără El nu puteau face nimic (*Ioan 15:5*); și vă spun că un om care a învățat această lecție valorează mai mult decât o sută de profesori de teologie care nu au învățat-o.

Semnul slujitorului adevărat al lui Dumnezeu este dependența lui totală de Dumnezeu. Acest adevăr a fost valabil și în cazul Domnului Isus Hristos când trăia pe Pământ, ca Robul lui Iehova. Într-o referire profetică la Persoana Lui, în *Isaia 42:1*, Dumnezeu spune: „Iată Robul Meu, pe care Îl susțin”. El nu Se ține prin propria Lui tărie, El este susținut de Dumnezeu. Așa cum spune în continuare versetul: fiindcă Hristos s-a golit pe Sine, de aceea Dumnezeu a pus Duhul Său peste El. Dumnezeu toarnă Duhul Lui numai peste cei care au ajuns la un final al propriilor lor individualități și care s-au golit pe ei înșiși de încrederea în propriile lor puteri și s-au golit, de asemenea, de autonomia personală în raport cu Dumnezeu.

Uitați-vă la câteva dintre declarațiile remarcabile făcute de Isus care arată în mod evident cât era de golit de Sine Însuși: „*Fiul nu poate face nimic de la Sine (...) Eu nu pot face nimic de la Mine însumi (...) Eu nu fac nimic de la Mine însumi (...) Eu n-am vorbit de la Mine însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, El însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc (...) Cuvintele, pe cari vi le spun Eu, nu le spun de la Mine*” (*Ioan 5:19,30; 8:28; 12:49; 14:10*).

Uimitor! Fiul lui Dumnezeu, desăvârșit și fără păcat, a trăit prin credință. Fiind golit de orice dependență de Sine Însuși, El a depins în totalitate de Tatăl Său. Dumnezeu ne cheamă și pe noi să trăim așa.

Când simțim că suntem suficienți pentru noi înșine *încercăm să-l folosim pe Dumnezeu* ca să ne ajute să-L slujim. Când suntem însă goliți, atunci *Dumnezeu ne poate folosi*.

A. B. Simpson, marele om al lui Dumnezeu care a fondat Alianța Creștină și Misionară (The Christian and Missionary Alliance), ne spune cum a învățat această lecție în propria lui viață. Ca tânăr pastor, el se sforța să-L slujească pe Dumnezeu prin propriile lui puteri până când sănătatea lui a fost ruinată. În cele din urmă, s-a întâlnit cu Dumnezeu într-un mod care i-a schimbat întreaga perspectivă asupra slujirii creștine. Și-a dat seama că *el* fusese acela care Îl folosise pe Dumnezeu, și nu invers. A văzut că începând cu acel moment, al descoperirii, *Dumnezeu* era Cel care trebuie să fie lăsat să-l folosească pe el.

El și-a exprimat experiența prin cuvintele binecunoscutei sale cântări:

„Cândva era lucrarea mea, de-acum va fi a Sa;
Cândva am încercat să-L folosesc eu, acum mă folosește El;
Cândva vroiam puterea, acum îl vreau pe Singurul
Atotputernic;
Cândva pentru mine însumi mă străduiam, de-acum numai
pentru El.”

Iată ce înseamnă să te *încrezi* în Dumnezeu. Și aceasta a fost prima lecție pe care a trebuit să o învețe Avraam.

A TE ÎNCHINA LUI DUMNEZEU

A doua lecție pe care a trebuit să o învețe Avraam a fost adevărata semnificație a închinării. Dacă **a te încrede în Dumnezeu** înseamnă să fii *golit de încrederea în propriile abilități și de autonomia personală față de Dumnezeu*, atunci **a te închina lui**

Dumnezeu înseamnă să fii *golit de toate lucrurile* (inclusiv de posesiunile personale).

Observăm cum capitolul din *Geneza 22* începe cu expresia: „*După aceste lucruri, ...*”, la fel cum și capitolul din *Geneza 15* a început cu expresia: „*După aceste întâmplări, ...*”. Uitându-ne și aici la împrejurările imediat precedente acestui ceas al încercării, îl găsim pe Avraam într-o poziție triumfătoare. Păgânii au venit la el și i-au spus cam așa: „Avraame, noi ne-am uitat la viața ta și am cunoscut că Dumnezeu este cu tine, în tot ceea ce faci” (*Geneza 21:22*). Auziseră, fără îndoială, de modul miraculos în care a zămislit Sara și erau convinși că Dumnezeu era cu această familie. Ismael fusese trimis departe. Favoritul inimii lui Avraam era de-acuma Isaac. La acest moment, Avraam era într-un mare pericol de a-și pierde dragostea dintâi și devotamentul lui față de Dumnezeu. Așa că Dumnezeu l-a încercat din nou, spunându-i să îl aducă ca jertfă pe Isaac.

Sacrificiu și închinare

L-am auzit vreodată pe Dumnezeu chemându-ne la îndeplinirea unor sarcini așa de grele și dificile? Sau Îl auzim numai cum tot timpul ne mângâie cu promisiuni? Oswald Chambers a spus că, dacă nu L-am auzit niciodată pe Dumnezeu spunându-ne un cuvânt *greu*, atunci nu e deloc sigur faptul că L-am auzit vreodată pe Dumnezeu vorbindu-ne *cu-adevărat*.

Este ușor pentru mintea noastră trupească să își închipuie că Dumnezeu ne vorbește tot timpul prin promisiuni mângâietoare. Când Dumnezeu ne cheamă la o sarcină dificilă, noi putem fi surzi la vocea Lui, deoarece nu ne place calea grea.

Avraam, însă, a avut urechi de auzit și o inimă care era gata de a înfăptui orice poruncă a lui Dumnezeu. În dimineața următoare el s-a trezit devreme și a mers înainte pentru a-L asculta pe Dumnezeu (*Geneza 22:3*).

Scripturile nu ne spun prin ce a trecut bătrânul patriarh în timpul acelei nopți, după ce îi vorbise Dumnezeu. Eu sunt sigur că nu a dormit în noaptea aceea. Se prea poate că, rămânând treaz, a mers și s-a uitat la fiul său iubit, din nou și din nou; iar lacrimile i se rostogoleau pe obraji, gândindu-se la ce anume avea să îi facă. Ce greu trebuie să-i fi fost lui Avraam să îl jertfească pe fiul bătrâneții sale. Însă era gata să asculte de Dumnezeu cu orice preț. Cu aproximativ cincizeci de ani în urmă el își pusese mâna pe plug, atunci când Dumnezeu l-a chemat în Ur, și acum nu avea de gând să se uite înapoi.

În cuvintele altcuiva, Avraam spunea:

„Ajută-mă să nu privesc înapoi –
Mânerele plugului meu sunt umede de lacrimi,
Fierul plugului e stricat, ruginit, și totuși avansează, și totuși,
Dumnezeul meu! Dumnezeul meu!
Ajută-mă să nu mă-ntorc înapoi.”

Nu au existat plângeri sau întrebări. Avraam nu a spus: „Doamne, am fost atât de credincios până acum! De ce îmi mai ceri și acest lucru dificil?” Nici nu a spus: „Doamne, am jertfit deja atâtea lucruri – mai multe decât oricine din jurul meu. De ce îmi ceri să sacrific și mai mult?” Adesea, mulți credincioși compară sacrificiile pe care le-au făcut ei cu cele făcute de alții și ezită atunci când Dumnezeu îi cheamă să meargă mai departe decât cei din jurul lor. Însă cu Avraam nu a fost așa. Nu a existat vreo limită a ascultării lui sau vreun punct final al disponibilității de jertfire pentru Dumnezeul său. Nu-i de mirare că el a devenit prietenul lui Dumnezeu.

Pasajul din *Evrei 11:19* ne spune că, în timp ce urca înspre locul unde urma să fie jertfit Isaac, în inima lui Avraam era credință cu privire la faptul că Dumnezeu îl va ridica cumva din morți pe fiul său. Dumnezeu îi dăduse deja lui Avraam o anticipare a puterii de înviere atât în trupul său, cât și în trupul Sarei, prin nașterea lui Isaac.

Pentru un astfel de Dumnezeu cu siguranță că nu va fi o problemă să-l readucă la viață pe un Isaac care a va fi fost înjunghiat pe altar. Așa că, atunci când Avraam îi lasă pe slujitorii săi la poalele muntelui Moria, el le spune: „*Rămâneți aici cu măgarul; eu și băiatul ne vom duce până acolo să ne închinăm și apoi ne [noi doi] vom întoarce [înapoi] la voi.*” (versetul 5). Acesta a fost un cuvânt al credinței. El s-a încrezut în Dumnezeu în privința faptului că Isaac se va întoarce cu el.

Observați și faptul că el le spune slujitorilor: „*Mergem să ne închinăm lui Dumnezeu*”. El nu se plânge că Dumnezeu îi cere prea mult, nici nu se laudă în legătură cu sacrificiul uluitor, pe care tocmai îl va face pentru Dumnezeu. Nu. Avraam nu a fost dintre aceia care îi informează pe alții, într-un mod subtil, despre sacrificiile făcute pentru Dumnezeu. Avraam a spus că merge să se închine Dumnezeului său. Aici vom înțelege ceva din adevărata semnificație a închinării.

Amintiți-vă cum spunea odată Isus: „*Avraam a săltat de bucurie, că are să vadă ziua Mea: a văzut-o și s-a bucurat*” (Ioan 8:56). Desigur, Avraam trebuie să fi văzut ziua lui Hristos aici, pe Muntele Moria. Prin viziune profetică, în propria lui acțiune, bătrânul patriarh a văzut o imagine, chiar dacă încă neclară, a acelei zile, în care Însuși Dumnezeu, Tatăl, Îl va conduce pe singurul Său Fiu pe dealul Golgotei și Îl va aduce ca jertfă pentru păcatele omenirii. Iar în acea zi, pe Muntele Moria, Avraam a ajuns să cunoască ceva din prețul plătit de inima lui Dumnezeu pentru salvarea unei lumi rebele. În acea dimineață el a ajuns într-o stare de părtășie intimă cu inima lui Dumnezeu. Da, el s-a închinat lui Dumnezeu – nu doar prin cuvinte și cântări frumoase, ci prin ascultare și jertfire, care erau costisitoare.

O cunoaștere adâncă și intimă a lui Dumnezeu poate veni numai printr-o astfel de ascultare. Putem acumula în mintea noastră belșug de informații corecte

din punct de vedere teologic, însă adevărata cunoaștere duhovnicească poate veni numai atunci când abandonăm totul în favoarea lui Dumnezeu. Nu există o altă cale.

Autorul darului sau darul Lui?

Aici Avraam a fost testat pentru a fi dovedită preponderența iubirii sale fie față de *Autorul* darului, fie față de *darul* Lui. Isaac a fost, fără îndoială, darul lui Dumnezeu, însă Avraam era în pericolul de a avea o afecțiune excesivă față de fiul său. Isaac ar fi putut deveni un idol care să întunece vederea duhovnicească a lui Avraam. Așa că Dumnezeu a intervenit pentru a-l salva pe Avraam de la o asemenea tragedie. În cartea lui *The Pursuit of God* (Pe urmele lui Dumnezeu), A. W. Tozer vorbește despre „binecuvântarea de a nu poseda nimic”. Pe muntele Moria, Dumnezeu l-a învățat pe Avraam binecuvântarea de a fi golit de toate lucrurile și de a nu poseda nimic. Înainte de acea zi, Avraam îl ținuse pe Isaac cu un spirit posesiv, dar după ce și-a așezat fiul pe acel altar și l-a pus la dispoziția lui Dumnezeu, el niciodată nu a mai revenit la o raportare posesivă față de Isaac. Da, este adevărat că Dumnezeu i l-a dat înapoi pe Isaac lui Avraam și că ei au conviețuit mai departe împreună, dar el niciodată nu s-a mai raportat *posesiv* față de Isaac, ca la o proprietate a lui. De atunci înainte Isaac era al lui Dumnezeu, iar Avraam îl ținea pe Isaac așa cum un ispravnic ține proprietatea stăpânului său. Cu alte cuvinte, *îl avea* pe Isaac, dar niciodată nu s-a mai raportat *posesiv* față de el.

Aceasta trebuie să fie atitudinea noastră față de lucrurile din această lume. Le putem avea și folosi, dar nu trebuie să ne atașăm de niciuna dintre ele. Tot ce avem trebuie să fie pus pe altar și dat complet lui Dumnezeu. Noi nu putem *poseda* nimic. Vom putea ține numai ceea ce Dumnezeu ne dă înapoi de la altar și chiar și aceste lucruri trebuie să le ținem doar ca ispravnici. Numai atunci ne

putem *închina* cu-adevărat lui Dumnezeu. Aceasta e calea înspre slava unei vieți care este ca a lui Hristos.

Acest principiu nu se aplică numai la lucrurile materiale. El se aplică, de asemenea, și la darurile spirituale. E posibil ca noi să ne raportăm chiar și la darurile Duhului Sfânt într-un mod *posesiv*. Oare Isaac nu a fost darul primit de la Dumnezeu? Atunci de ce nu l-a putut ține Avraam pentru el? Faptul că a trebuit să-l trimită departe pe Ismael era de înțeles, pentru că nu a fost el sămânța promisă. Însă în cazul lui Isaac situația era alta. El era darul lui Dumnezeu, care a venit prin puterea lui Dumnezeu. De ce a trebuit ca Avraam să renunțe și la el?

Tot așa am putea argumenta și noi. Putem înțelege necesitatea renunțării la atașarea față de lucrurile lumii, dar simțim că pe bună dreptate ne putem atașa de darurile pe care Însuși Dumnezeu ni le-a dat. Însă Dumnezeu spune: „Nu. Puneți chiar și darurile voastre spirituale, pe care vi le-am dat Eu, la altar și dați-le înapoi ca jertfă înaintea Mea, ca nu cumva acestea să vă umple viața și să întunece viziunea voastră cu privire la Mine, cel care v-am dat aceste daruri.” Dumnezeu trebuie să ne elibereze de orice atașament excesiv, chiar și față de cele mai sfinte daruri ale Duhului pe care ni le-a dat El. El vrea să jertfim chiar și „Isaacii” pe care i-am primit de la El și să nu ne alipim de niciunul dintre ei. Nu-i așa că mulți credincioși nu văd acest adevăr? Ei au renunțat la „*Ismaeli*” lor, însă nu și-au predat „*Isaacii*”. Au abandonat lucruri păcătoase, însă au trecut la folosirea darurilor primite de la Dumnezeu pentru a se glorifica pe ei înșiși, asemenea fiului risipitor care a luat darurile tatălui său și le-a cheltuit pentru el însuși.

Ce anume captivează atenția noastră – darurile noastre și slujirea noastră sau Persoana Aceluia care dă darurile? Această întrebare trebuie să ne-o punem mereu. Mai ales după ce Dumnezeu ne-a binecuvântat mult și ne-a folosit într-un mod măreț suntem în cel mai mare

pericol. În asemenea clipe este atât de ușor să-ți iei privirea de la Dumnezeu! Avem nevoie, din nou și din nou, să ne întoarcem la altarul de pe Muntele Moria și să-I dăm, în mod repetat, lui Dumnezeu tot ceea ce am primit de la El.

Închinarea adevărată începe atunci când Persoana Celui care a dat darurile ne umple inima și viziunea. Numai atunci putem folosi în siguranță darurile primite de la El. Altfel, vom abuza de darurile lui Dumnezeu și le vom perverti asemenea unei prostituate, folosind aceste daruri în scopuri egoiste. Oare nu din această cauză sunt atâtea cazuri de folosire greșită a darurilor Duhului Sfânt în zilele noastre?

Ceva ce ne costă totul

Devotamentul lui Avraam a fost pus la încercare în ziua în care Dumnezeu i l-a cerut pe Isaac. Dacă Dumnezeu i-ar fi cerut zece mii de oi sau cinci mii de berbeci, jertfa aceasta ar fi fost mai ușoară pentru Avraam. Singurul lui fiu, Isaac, însă l-a costat totul; iar el s-a hotărât să nu ofere nimic mai puțin decât ceea ce a cerut Dumnezeu. Avraam ar fi putut spune cuvintele pe care le-a spus David după trecerea anilor, și anume că „*nu voi aduce Domnului, Dumnezeului meu, arderi de tot care să nu mă coste nimic*” (2 Samuel 24:24). Da, adevărata închinare implică jertfirea din partea noastră a ceea ce pentru noi înseamnă *totul*.

Este interesant că David a rostit aceste cuvinte citate mai sus în aria lui Ornan, aflată pe *același Munte Moria*, unde Avraam îl adusese pe Isaac înaintea lui Dumnezeu. Cu o mie de ani mai târziu, tot în același loc, Domnul a ales să-Și zidească Templul Său (2 Cronici 3:1). Dumnezeu a rânduit ca Templul Său să fie construit în același loc în care doi dintre slujitorii Săi (Avraam și David) au adus jertfe care i-a costat scump. Acolo a coborât foc din Cer și acolo a fost văzută slava lui

Dumnezeu (2 Cronici 7:1). Chiar așa se întâmplă și astăzi. Dumnezeu Își zidește biserica Lui adevărată și își manifestă puterea și slava acolo unde găsește bărbați și femei gata să se lepede de sine și să-I jertfească ceea ce pe ei îi costă totul.

Oare ne costă ceva creștinismul nostru? Oare nu este pentru noi slujirea lui Dumnezeu ceva lejer și ieftin, care *nu* ne costă timp, bani și energie? Oare ne costă ceva rugăciunile noastre? Oare nu am trasat o limită pentru sacrificiile pe care suntem dispuși să le facem pentru Dumnezeu? Nu căutăm, oare, viața lejeră și confortul? Dacă nu îndeplinim aceste condiții, atunci pe ce bază mai putem aștepta ca focul lui Dumnezeu să se coboare peste noi și slava lui Dumnezeu să fie văzută în viața noastră? Să nu ne înșelăm singuri. Plinătatea Duhului Sfânt poate veni numai ca rezultat al unei predări din toată inima a vieții noastre lui Dumnezeu.

Calea crucii *este* dureroasă. Cât de dureroasă trebuie să fi fost pentru Avraam confruntarea cu gândul înjunghierii propriului său fiu cu propriile sale mâini! Nu este ușor să ne vedem copiii suferind datorită hotărârilor pe care le-am luat pentru Dumnezeu. Acestea pot fi foarte costisitoare pentru noi. Însă, dacă suntem gata să suferim și să plătim prețul, este fericite de noi. Dumnezeu nu rămâne dator niciunui om. Dacă L-am onorat, El în mod sigur ne va onora și-i vom vedea pe copiii noștri urmându-L și ei pe Dumnezeu, așa cum și Isaac a pășit pe urmele tatălui său. Consimțământul lui Isaac de a fi legat pe altar și de a fi înjunghiat a fost un indiciu al propriei sale consacrări față de Dumnezeul tatălui său. La acea vreme Isaac era un flăcăiaș sănătos și puternic, deci tatăl lui, înaintat în vârstă cum era, nu l-ar fi putut lega pe altar fără consimțământul lui Isaac. Însă Isaac văzuse realitatea lui Dumnezeu în viața tatălui său și astfel era gata să se supună la orice provenea din dorința lui Dumnezeu. Vedem aici iubirea Persoanei lui Dumnezeu din partea lui

Isaac la fel de bine cum o vedem din partea lui Avraam și vedem cât de adevărat a fost ceea ce a spus Dumnezeu, că Avraam „are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină Calea Domnului” (Geneza 18:19).

Pe de altă parte, mulți credincioși au renunțat la (sau: și-au coborât [nota trad.]) standardele lor înalte și și-au compromis principiile creștine pentru obținerea unor avantaje materiale pentru copiii lor – pentru ca apoi să constate, cu o durere care le sfâșie inima, că acești copii, când au crescut, au ales să trăiască pentru lume. O, ce tragedie este aceasta!

Cele mai mari răsplătiri cerești sunt rezervate acelor care au pășit pe urmele lui Avraam și care, asemenea lui, nu s-au sustras de la niciuna dintre căile lui Dumnezeu, oricare ar fi fost prețul de plătit.

Îmi amintesc că am auzit relatarea despre un cuplu de tineri căsătoriți americani, care înainte de a veni comuniștii la putere în China au plecat acolo ca misionari. Ei au cerut conducerii misiunii lor să îi trimită într-o zonă în care nu a fost încă vestită Evanghelia. În consecință, au fost detașați în zona centrală a țării, într-un sătuc de lângă Tibet. Acolo, ei au lucrat cu credincioșie timp de mai mulți ani, dar, în ciuda eforturilor depuse, nu au văzut nici măcar un singur suflet salvat. Apoi Dumnezeu le-a dăruit o fetiță și, pe măsură ce fetița aceea creștea, ei vedeau cum înaintea ochilor lor avea loc o minune. Ei o învățau versete din Biblie și refrene din cântări în dialectul local, iar ea, rînd pe rînd, îi învăța aceste versete și cântări pe copiii cu care se juca. Acei copii, la rîndul lor, mergeau acasă și-i învățau pe părinții lor. Curând o *singură* persoană s-a și întors la Dumnezeu.

Familia aceasta misionară a continuat să lucreze acolo, timp de încă paisprezece ani fără concediu, numărul total al anilor lucrați pe câmpul acela de misiune ridicându-se la douăzeci și unu, perioadă în care au fost mântuite încă *șapte* suflete. (Dumnezeu nu măsoară

succesul prin indicatori statistici, ca oamenii. Această familie a petrecut douăzeci și unu de ani pe câmpul de misiune pentru a arăta Calea înspre viața veșnică la un număr de opt suflete. Când Hristos va reveni, în mod sigur că răsplata lor va fi mare. La sfârșitul celor douăzeci și unu de ani, tatăl a observat o pată pe mâna fiicei sale care avea atunci paisprezece ani. Au dus-o la un doctor care le-a spus că fetița s-a molipsit de lepră. Gândul la ceea ce avea de suferit copilul datorită consacrării lor față de Dumnezeu și față de chemarea Lui, le-a frânt inimile. Mama și fiica s-au întors în America pentru tratarea bolii, dar tatăl a rămas pe câmpul misionar, în China. Când a fost întrebat de ce nu s-a întors cu familia lui în America, el a răspuns: „aș fi dorit să plec acasă cu familia mea, dar la postul meu de misiune sunt *opt* suflete care au nevoie să fie învățate și hrănite. Dacă ar veni altcineva, în locul meu, ar trebui să treacă ani întregi până când acești localnici ar prinde încredere în el; deci simt că trebuie să mă întorc la ei”. Pe această familie slujirea lui Dumnezeu a costat-o *totul*.

Atât de mulți credincioși, care posedă atât de mult, dau atât de puțin lui Dumnezeu! Însă cei puțini la număr, care au stăpânire peste atât de puțin, dau atât de mult; și Dumnezeu Își zidește Biserica prin această mică și credincioasă Rămășiță. „*Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile*”, ci prin oameni ai lui Dumnezeu, ca acel misionar. Unii dintre acești oameni s-ar putea să nu fie renumiți pe Pământ, dar ei vor străluci ca stele în veșnicie.

Apostolul Pavel provenea din Tars, dintr-o familie de oameni de afaceri bogați. El, după ce a fost mântuit pe drumul Damascului, ar fi putut alege o viață ușoară. Ar fi putut să se stabilească în Tars și să-și aranjeze un trai confortabil, ca “om de afaceri creștin”. Însă el nu a făcut așa ceva. A ieșit pe câmpul de misiune pentru a-L sluji pe Dumnezeu și a îndurat greutăți și lipsuri. În *2 Corinteni*

capitolul 11 el amintește multe pericole și greutăți cu care s-a confruntat pe parcursul slujirii sale: „*de multe ori [am fost] în primejdii de moarte! De cinci ori am căpătat de la Iudei patruzeci de lovituri fără una; de trei ori am fost bătut cu nuiele; odată am fost împrășcat cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am fost în adâncul mării...*”. Dacă l-am fi întrebat de ce a îndurat toate acestea, el ar fi răspuns: „Când mi-am predat viața Domnului, am hotărât că n-am să-I ofer niciodată vreo slujire care să mă coste puțin”.

În urmă cu două sute de ani, frații moravieni au fondat una dintre cele mai mari mișcări misionare pe care le-a văzut omenirea vreodată. Doi dintre misionarii ucenici ai acestei mișcări au auzit de o colonie de sclavi în Indiile de Vest și s-au dus acolo, fiind dispuși să fie vânduți ca sclavi pentru tot restul vieții lor, pentru a putea predica Evanghelia sclavilor de pe acea insulă. Alți doi au auzit de o colonie de leproși din Africa, unde, ca o precauție împotriva răspândirii bolii, nimeni nu avea voie să se mai întoarcă după ce a intrat acolo odată. Ei s-au oferit voluntar să între în acea colonie de leproși, și să rămână pentru tot restul vieții lor, pentru a-L prezenta pe Hristos celor internați acolo. Motoul fraților moravieni a fost următorul: „să câștigăm răsplata suferințelor Mielului care a fost înjunghiat”. Desigur, ei știau ce înseamnă *să te închini*, oferind *lui Dumnezeu* ceea ce te costă totul.

Cât de minusculă și superficială sunt viața și lucrarea noastră în comparație cu cele ale unor oameni ca aceștia! Cât ne-a costat pe noi să-L slujim pe Dumnezeu, vorbind în termenii pierderilor de bani, confort, reputație, onoare și sănătate? Ne dăm noi seama că, dacă creștinismul nostru nu ne-a costat totul – tot din ceea ce lumea aceasta consideră a fi scump, atunci noi nu știm cu adevărat ce înseamnă să te închini lui Dumnezeu? Numai cei care au lăsat totul și Îl slujesc pe Dumnezeu din toată inima lor sunt cei care nu vor avea parte de regrete în

veșnicie. Dumnezeu îi cheamă azi pe aceia care Îl vor urma de-a lungul întregii căi a crucii, fiind goliți de toate lucrurile.

În cântarea ei, Margaret Clarkson zugrăvește înaintea noastră atât de deslușit realitatea acestei provocări:

„Deci Eu te trimit – să lucrezi nerăsplătit,
Să slujești neplătit, neiubit, necăutat, necunoscut;
Să suferi muștrare, să înduri dispreț și batjocură
Deci Eu te trimit – să trudești doar pentru Mine.

Deci Eu te trimit – la singurătate și dor,
Cu inima tânjind după cei iubiți și cunoscuți,
Părăsind cămin, rudenii, prietenii și pe cei dragi;
Deci Eu te trimit – să cunoști doar iubirea Mea.”

Aceasta e calea puterii și avem nevoie să ni se reamintească de ea într-o vreme în care mulți cred că există scurtături și experiențe-cheie care garantează puterea duhovnicească. Numai calea crucii este calea puterii. Isus „Și-a îndreptat fața hotărât” să meargă la cruce. Care e situația în cazul nostru? Zilnic ne vom găsi față în față cu această alegere. Dacă suntem în căutarea celor așa-zisi ”Trei pași simpli care duc la o viață de biruință”, atunci Biblia nu are vreun mesaj pentru noi; dar dacă suntem dispuși să plătim prețul renunțării la sine și al luării crucii noastre *în fiecare zi*, urmându-L așa pe Isus, atunci vom cunoaște cu-adevărat în viața și-n slujirea noastră puterea Duhului lui Dumnezeu peste noi.

Capitolul 4

FRUMUSEȚEA VIEȚII CENTRATE PE HRISTOS

Hristos a venit să ne dea „o cunună împărătească în loc de cenușă” (*Isaia 61:3*), frumusețea vieții Sale divine în schimbul cenușii vieții sinelui. Am văzut câteva trăsături ale vieții sinelui și am mai văzut Calea Crucii – calea de a fi *zdrobit* și *golit* – ca fiind singura care ne scoate din întunericul vieții propriului nostru „eu” și ne duce în slava deplină a vieții lui Hristos. Într-o bună zi, când Hristos va reveni și toți factorii de umbră vor dispărea, slava va străluci nestânjenită peste toți aceia care au umblat pe această Cale. Însă chiar și acum, aici pe pământ, viața noastră poate reflecta ceva din acea slavă. De aceea ne-a dat Dumnezeu Duhul Lui cel Sfânt care vrea să ne umple viața. Frumusețea vieții lui Hristos ne este adusă prin plinătatea Duhului Sfânt.

Înainte de a ne uita la trăsăturile unei persoane umplute cu Duhul Sfânt, aș vrea să clarificăm câteva înțelegeri greșite cu privire la Duhul Sfânt și la lucrarea Lui.

Suveranitatea Duhului Sfânt

Mai întâi, trebuie să ne aducem aminte că Duhul Sfânt este suveran și lucrează în diferite moduri. Isus a spus: „Așa cum poți auzi vântul, dar nu poți spune de unde vine sau încotro se va îndrepta în momentul următor, tot așa este și în privința Duhului.” (*Ioan 3:8* versiunea biblică L.B.). Nu poți controla vântul – nici viteza și nici direcția lui. La fel este situația și în cazul Duhului Sfânt.

Totuși, mulți credincioși își închipuie că-L pot controla și determina să lucreze conform regulilor și modelelor lor.

Când a doua Persoană a Trinității, Isus, era aici pe Pământ, fariseii au încercat să-L lege cu regulile și tradițiile lor înguste, dar El a refuzat să fie împresurat de zidurile compartimentelor lor închise ermetic. În creștinismul evanghelic de azi, urmașii fariseilor încearcă să lege a treia Persoană a Trinității, Duhul Sfânt, pentru ca El să lucreze între limitele tradițiilor și înțelegerii lor omenești. Duhul Sfânt, însă, refuză să lucreze după modelele făcute de oameni. El „*sufală încotro vrea*”. Putem auzi sunetul lucrării Sale, dar El nu va fi controlat sau direcționat de noi. Nu putem spune că El trebuie să lucreze în viețile altora în modul în care a lucrat în viața noastră; nici nu-L putem obliga să lucreze astăzi exact în modul în care a lucrat în trecut. Nu. El este suveran. Cel mai bun lucru pe care îl putem face este să ne întoarcem cu fața în direcția în care suflă El și să ne lăsăm duși de Vânt. Duhul Sfânt nu poate fi înghesuit în compartimentul doctrinar al niciunei confesiuni. Deseori noi vom găsi surprinzător modul în care lucrează El. Atât pentecostalii, cât și nepentecostalii au nevoie să recunoască acest fapt!

Câteodată Duhul Sfânt Se poate manifesta ca o *furtună*. Pot apărea agitații emoționale profunde, chiar și reacții fizice. Noi trebuie să fim neapărat deschiși, gata să acceptăm aceste manifestări, care vin de la Duhul Sfânt. Dumnezeu i-a vorbit lui Iov dintr-o furtună (*Iov 38:1*).

În același timp, însă, trebuie să ne amintim că Duhul Sfânt poate lucra câteodată ca o *adiere blândă*. Când Ilie a auzit furtuna, ni se spune că Dumnezeu *nu* era în furtună (*1 Împărați 19:11*). Nu toate agitațiile emoționale sunt de la Dumnezeu. Deci trebuie să avem grijă. Lui Ilie Dumnezeu i-a vorbit printr-un „*susur blând*” (*1 Împărați 19:12*).

Duhul Sfânt nu suflă întotdeauna ca o tornadă. Câteodată da, dar nu întotdeauna. Nu ne putem aștepta ca

El să lucreze *tot timpul* ca o furtună în viața *tuturor*, doar pentru că El a lucrat așa *odată* în viața cuiva. La fel de adevărat este și faptul că nu Îi putem cere să lucreze întotdeauna ca o adiere blândă. Din contră, avem nevoie ca El să sufle ca o tornadă peste multe dintre bisericile noastre astăzi, pentru a smulge de acolo tot ceea ce Îl necinstește pe Hristos.

Ambalajul darului nu trebuie confundat cu darul. Duhul Sfânt Însuși este Darul pe care Domnul Înviat L-a dat bisericii Sale. Când El atinge oamenii, această atingere poate fi însoțită de strigăte de „Aleluia”, de lacrimi de bucurie și de darul limbilor, sau poate fi liniștită, tăcută și fără multă emoție. Temperamentele sunt diferite, iar Duhul lui Dumnezeu, spre deosebire de mulți creștini, este dispus să Se adapteze fiecărui temperament în parte. Prin urmare, este absurd să impunem ca alții să primească Darul în același ambalaj în care L-am primit noi – fie el spectaculos sau obișnuit. Numai copiii mici sunt captivați de ambalajul în care vine cadoul. Oamenii mari își dau seama că darul în sine este mai important decât ambalajul. Apostolul Pavel s-a întors la Domnul printr-o vedenie în care i S-a arătat Isus, dar el nu a predicat că toți trebuie să aibă o asemenea vedenie ca să poată fi mântuiți. Nu. El a recunoscut că, oricare ar fi ambalajul în care vine darul, ceea ce contează este realitatea dinăuntru. La fel stau lucrurile și în cazul plinătății Duhului Sfânt.

Duhul Sfânt și Cuvântul lui Dumnezeu

În al doilea rând, trebuie să ne amintim că Duhul Sfânt lucrează întotdeauna în acord cu Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că El Însuși a scris acest Cuvânt și El nu se schimbă. Acest adevăr îl vedem chiar în primul paragraf din Scriptură. Când întunericul acoperea Pământul, *Duhul lui Dumnezeu* a venit peste întuneric și a fost rostit *Cuvântul lui Dumnezeu*: „Să fie lumină”. Deci vedem că ceea ce a adus lumină în întuneric, și a adus

plinătate și formă, acolo unde înainte fusese goliciune și diformitate a fost lucrarea cooperantă a Duhului Sfânt și a Cuvântului Său creator (*Geneza 1:1-3*).

Nașterea din nou este atribuită sădirii Cuvântului lui Dumnezeu în noi (*1 Petru 1:23*), precum și lucrării Duhului Sfânt (*Tit 3:5*). De asemenea, sfințirea este rezultatul lucrării Cuvântului lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt în viețile noastre (comparați *Ioan 17:17* cu *2 Tesaloniceni 2:13*). În același fel, starea de fi plin cu Duhul Sfânt și cea de a fi umplut de Cuvântul lui Dumnezeu merg împreună. Acest adevăr devine clar când comparăm pasajul din *Efesenii 5:18 până la 6:9* cu cel din *Colosenii 3:15-21*. În pasajul din *Efesenii* ni se spune că aducerea de mulțumiri, slăvirea lui Dumnezeu și supunerea unii față de alții în relații compatibile cu caracterul lui Hristos, toate acestea sunt rezultatul umplerii cu Duhul Sfânt. În același timp, în pasajul din *Colosenii*, despre aceleași atitudini ni se spune că sunt rezultatul umplerii de Cuvântul lui Dumnezeu.

Dacă vrem să fim creștini echilibrați trebuie să recunoaștem acest adevăr. Pentru ca o locomotivă cu aburi să meargă înainte, aceasta nu are nevoie numai de *aburi*, ci și de *șine de cale ferată*. Dacă vrem să progresăm din punct de vedere spiritual avem nevoie de puterea Duhului lui Dumnezeu, dar avem nevoie și de calea Cuvântului lui Dumnezeu pentru a ne păzi de rătăcire. Niciuna nu este mai importantă decât cealaltă. Amândouă sunt la fel de importante. Unii, care pretind că sunt plini de „abur”, au ignorat „șinele” și s-au împotmolit în noroi. Lăsând ca experiența să primeze, ei nu au fost atenți să verifice totul prin Cuvântul lui Dumnezeu și, ca rezultat, au ieșit de pe Cale. La fel cum o locomotivă deraiată suflă furioasă din fluierul ei, mulți dintre aceștia fac mult zgomot la întrunirile lor, dar în viețile lor nu există progres duhovnicesc, nu există creștere în asemănarea cu Hristos.

Alții au ajuns în extrema opusă. Deși au păstrat contactul cu șinele, ei nu au luat în serios nevoia „locomotivei de a fi umplută cu aburi” ori și-au imaginat că aveau plinătatea când de fapt n-o aveau, așa că au rămas împotmoliți și ei. Ei accentuează importanța Cuvântului lui Dumnezeu, având grijă să pună liniuța pe fiecare literă „t” și punctul pe fiecare literă „i” în acest Cuvânt. Ei doar admiră și lustruiesc „șinele”, dar nu-și dau seama că au nevoie să fie umpluți de Duhul Sfânt. Sunt fundamentalști în doctrinele lor – “totul e-n regulă”: „șinele sunt perfect drepte” – dar lipsește „aburul” care să miște „locomotiva”. Ei sunt *perfect drepți* în doctrinele lor, dar problema e că sunt, în același timp, și *drepți și morți!* (expresia: „dead right but dead and right” e un joc de cuvinte: „dead right” = „(au) perfectă dreptate”; „dead and right” = „drepți și morți” [nota trad.]).

Cunoașterea noastră limitată

În al treilea rând, trebuie să recunoaștem că nici chiar cei mai buni dintre noi nu cunosc totul despre Duhul Sfânt și despre tot ceea ce face El. Unii creștini dau impresia că dețin toate răspunsurile în privința a tot ce are legătură cu Duhul Sfânt. Ei au analizat învățătura biblică pe acest subiect și au sortat cu grijă fiecare verset. În privința unor astfel oameni eu sunt foarte precaut, pentru că știu că *nu au dreptate*. Noi nu cunoaștem totul. Cunoaștem doar în parte, mai ales când este vorba de lucrarea Duhului (vezi *1 Corinteni 13:9,12*). Trebuie să admitem că mințile noastre limitate și păcătoase nu sunt în stare să cuprindă pe deplin măreția și vastitatea lui Dumnezeu Duhul Sfânt.

A. W. Tozer a spus că cea mai profundă declarație din toată Biblia este următoarea: „*Doamne, Dumnezeule, tu știi lucrul acesta!*” (*Ezechiel 37:3*). În înțelegerea noastră a lucrurilor privitoare la Dumnezeu, noi toți ajungem la punctul în care nu mai putem spune decât:

„Doamne Dumnezeu, cunosc doar atât, dar există atât de mult dincolo de ceea ce cunosc eu. Am ajuns doar la periferia adevărului”. După cum spunea Iov: *„acestea sunt doar marginile căilor Sale și numai adierea lor ușoară ajunge până la noi! Dar tunetul lucrărilor Lui puternice cine-l va auzi?”* (Iov 26:14). O asemenea atitudine ne va păzi de multă dogmatică lumească în privința Duhului Sfânt, în condițiile în care Biblia nu ne dă învățături clare în legătură cu anumite chestiuni. Această atitudine ne va da, de asemenea, o mai mare îngăduință față de alți credincioși a căror viziune în privința lucrării Duhului Sfânt diferă de a noastră. S-ar putea ca ei să nu aibă dreptate, dar s-ar putea să n-avem nici noi dreptate! Toate revelațiile clare ale Scripturii sunt scrise pentru învățătura noastră și nu trebuie să facem speculații dincolo de acestea. (*Deuteronom 29:29*).

Fără scurtături

În al patrulea rând, amintiți-vă că nu este nicio scurtătură înspre o viață plină de Duhul Sfânt, nicio formulă magică care să garanteze succesul. În zilele noastre, când butoanele au înlocuit munca manuală istovitoare și când omul a acceptat, în general, o filozofie a unui trai ușor, confortabil, creștinii pot transpune, inconștient, această atitudine pe planul problemelor de natură spirituală. Ca urmare, putem gândi că trebuie să existe vreo formulă simplă pentru a fi umpluți cu Duhul Sfânt, de exemplu una de genul: “urmează acești trei pași și, ce să vezi, ești umplut”. În Biblie nu găsim vreo astfel de formulă. Trebuie să ne ferim de reducerea, în viața unei persoane, a lucrării Duhului Sfânt la un set de formule. Plinătatea Duhului nu are de-a face cu mecanica, ci cu viața – și viața spirituală nu poate fi exprimată prin formule.

Nu te lăuda că ai fost umplut

În al cincilea rând, un fapt care poate fi remarcat în tot Noul Testament este că, deși despre anumiți oameni ni se spune că au fost „plini de Duhul” (*Fapte 6:5, 11:24*), *niciunul nu a susținut vreodată, el însuși, că este plin de Duhul.*

Nu mă refer acum la botezul în Duhul (sau la „primirea Duhului”, cum este numit acest botez în câteva pasaje), care este experiența inițială a umplerii cu Duhul Sfânt. În legătură cu aceasta, apostolii se așteptau din partea fiecărui credincios la o mărturie clară care să ateste primirea sau nu a Duhului (vezi *Fapte 19:2* și *Galateni 3:2*).

În *Efesenii 5:18*, însă, Pavel îi îndeamnă pe creștinii din Efes, care au fost deja botezați în Duhul, să fie „într-o stare umplută cu Duhul” (traducere literală). Cu alte cuvinte, să fie umpluți cu Duhul Sfânt în mod continuu. Numai cei care umblă călăuziți de Duhul, având această plinătate *continuă*, pot fi numiți bărbați și femei „plini (pline) de Duhul”. Iar această plinătate este ceva pe care alții o vor remarca la noi, *nu ceva pe care noi o susținem despre noi înșine*. Când fața lui Moise a strălucit de slava lui Dumnezeu, cei din jur au văzut aceasta, dar el însuși „*nu știa că pielea feței lui strălucea*” (*Exod 34:29,30*).

A fi plin de Duh înseamnă a fi plin de Duhul lui Hristos; și prin rodul asemănării noastre cu Hristos în caracterul nostru vor cunoaște cei din jur că suntem plini de Duhul. Nu avem nevoie deloc să susținem ceva în legătură cu plinătatea Duhului, pentru că viața noastră va vorbi mai tare decât cuvintele noastre.

Exemplul lui Pavel

Nu există, probabil, o descriere mai clară a vieții pline de Duhul Sfânt decât declarația lui Pavel din *Galateni 2:20*: „*Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în*

mine". Care este scopul plinătății Duhului, dacă nu acela de a reproduce viața lui Isus în noi? Așa că măsura în care suntem plini de Duhul Sfânt este dată, de fapt, de măsura în care viața sinelui nostru este răstignită iar viața lui Hristos e manifestată în noi.

Pavel le-a spus creștinilor Galateni: „*Fraților, vă rog să fiți ca mine*” (*Galateni 4:12*). El a fost unul care a putut cere altora să-i urmeze exemplul. El n-a trebuit să spună: „Nu vă uitați la mine, ci uitați-vă la Hristos”. El i-a îndemnat, în mod repetat, pe alții să privească la exemplul propriei lui vieți și să-l urmeze așa cum el însuși îl urma pe Hristos (vezi *1 Corinteni 4:16; 11:1; Filipeni 3:17*). El a avut o experiență creștină atât de îndestulătoare, încât, chiar și când era în lanțuri, i-a putut spune împăratului Agripa: „*să dea Dumnezeu ca nu numai tu, ci toți cei ce mă ascultă astăzi, să fiți așa cum sunt eu* [spiritual], *afară de lanțurile acestea.*” (*Fapte 26:29*). Aceasta nu era o laudă de sine, deoarece în altă parte spunea: „*Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt*” (*1 Corinteni 15:10*).

Pentru a înțelege câteva din caracteristicile vieții centrate pe Hristos haideți să analizăm opt pasaje din Scriptură, în care apostolul Pavel, pentru a-și descrie viața și slujirea, folosește în mod repetat expresia: „eu sunt”.

Mai întâi ne vom uita la trăsăturile *slujirii* pline de Duhul, iar apoi la trăsăturile *vieții* pline de Duhul.

SLUJIREA PLINĂ DE DUHUL SFÂNT

Aș vrea să menționez aici, pe baza cuvintelor apostolului Pavel, patru trăsături care sunt caracteristice slujirii pline de Duhul Sfânt.

Un sclav din dragoste

Întâi de toate, slujirea plină de Duhul Sfânt este *slujirea unui sclav din dragoste*. În *Fapte 27:23* Pavel spune: „... *al Dumnezeului, al căruia sunt eu, și căruia Îi*

slujesc". El era un sclav din dragoste al Dumnezeului Său. El nu și-a păstrat nici un drept la propria lui viață. A predat totul în mâna Stăpânului său.

Singura motivație corectă pentru dedicarea noastră este recunoașterea faptului că aparținem în totalitate și în primul rând lui Dumnezeu. Când ne dăm pe noi înșine lui Dumnezeu din *recunoștință* pentru ceea ce a făcut El pentru noi, această predare este bună în esența ei, dar motivația acesteia nu reprezintă adevăratul *temei* pentru dedicarea creștină. Iubirea față de Hristos poate fi *forța motrice* care ne impulsionează în slujirea Domnului, dar *temeiul* pe baza căruia ar trebui să dedicăm viața noastră lui Dumnezeu este faptul că El *ne-a câștigat* prin moartea Lui pe cruce. Prin urmare, acum aparținem de drept lui Dumnezeu, suntem proprietatea Lui și nu mai avem niciun drept asupra propriei noastre ființe. În vremurile de odinioară, când sclavii slujeau stăpânilor, nu o făceau condiționat de sentimentele lor față de ei, ci, în primul rând, pentru faptul că erau proprietatea stăpânilor lor!

Deci, atunci când o persoană își predă întreaga viață, prin această predare nu-I acordă lui Dumnezeu o favoare deosebită. Nu! Acea persoană doar dă înapoi ceea ce a furat de la Dumnezeu. Dacă eu am furat banii unui om iar mai târziu, fiind dovedit vinovat pentru păcatul meu, i-am dat acei bani înapoi: cu siguranță că prin această restituire nu i-am acordat o favoare omului respectiv. Mă duc la el cu o atitudine de pocăință, ca un hoț care se căiește, și aceasta e singura atitudine potrivită cu care putem să ne apropiem și noi de Dumnezeu, când venim să ne predăm Lui viața noastră. Dumnezeu ne-a răscumpărat și suntem ai Lui. Când recunoaștem acest fapt ajungem la singurul *temei* corect al dedicării.

Pavel a fost un sclav din dragoste al Domnului. Pavel L-a slujit pe Domnul lui precum acel sclav evreu care, eliberat fiind în al șaptelea an al slujirii sale, putea pleca de la stăpânul lui, dar alegea să rămână în acea

slujire pentru că își iubea stăpânul (*Exodul 21:1-6*). El nu era un slujitor angajat, care să lucreze pentru bani, ci unul care slujea fără să considere că are vreun drept al lui propriu. Slujirea unui sclav din dragoste a fost descrisă splendid de cineva, în următoarea poezie:

„Sunt doar un sclav!
N-am nicio libertate a mea proprie;
Nu pot alege nici cel mai mic lucru –
Nici chiar propria-mi cale.
Sunt un sclav!
Ținut pentru înfăptuirea poruncii Stăpânului meu –
Mă poate chema noaptea sau ziua.
Dacă aș fi un slujitor aș putea pretinde salariu –
Libertate câteodată, în orice caz.
Dar eu am fost **răscumpărat** –
Stăpânul meu a plătit preț de sânge pentru mine,
Iar acum eu sunt sclavul Lui –
Și voi fi întotdeauna.
Mă duce încotro vrea El,
Îmi spune ce să fac;
Eu doar ascult de El, atâta tot
Și mă încred în El!”

Iată ce înseamnă să fii un sclav din dragoste!

Dumnezeu îi caută pe aceia care sunt atât de predați Lui, încât se vor uita mereu la *El* pentru a înțelege ceea ce trebuie să facă și nu vor fi absorbiți de ceea ce *simt ei* că ar trebui făcut pentru El. Un sclav nu merge pe unde îl taie capul, făcând orice i se pare lui că e bine. Nu. Sclavul își întreabă stăpânul: „Stăpâne, care este voia *ta* pentru mine?” Apoi el face ceea ce i-a spus stăpânul său că trebuie făcut. Biblia spune că “cea mai importantă caracteristică a unui slujitor este aceea că el face *întocmai ceea ce îi spune stăpânul lui să facă*” (*1 Corinteni 4:2* versiunea biblică L.B.).

Așa cum a transpus cineva atât de frumos acest adevăr în versuri, iată genul de om pe care îl caută Dumnezeu:

„Caut un om care va aștepta și va veghea,
Sensibil fiind la chemarea Măinii și a Privirii Mele,
Care să îndeplinească misiunea dată de Mine, după metoda
Mea,
Care să aibă discernământul de a face numai lucrările Mele.
Ah, ce bucurie îmi este prilejuită
Când pot găsi un astfel de om,
Un om care va face toată voia Mea –
Un om centrat pe studiul gândirii Stăpânului său.”

„Caut printre ei un om”, spunea Domnul odată,
„(...) dar nu găsesc niciunul!” (Ezechiel 22:30). El caută
sclavii din dragoste ai zilelor noastre, dar găsește atât de
puțini!

Pasiunea evanghelizării – nu agitație emoțională

În al doilea rând, slujirea plină de Duh este o *slujire care își recunoaște datoria față de alții*. Pavel a spus: „**Eu sunt dator și Grecilor [celor civilizați] și Barbarilor [celor necivilizați]**” (Romani 1:14). Dumnezeu ne-a dat o comoară pe care trebuie s-o împărțăm lumii. Noi suntem ca angajații de la oficiul poștal, cărora le-au fost încredințate sume mari de bani, reprezentând contravalorile mandatelor poștale, pentru a fi distribuite la diferiți oameni. Un astfel de angajat rămâne dator tuturor acelor oameni până când plătește fiecăruia dintre ei sumele ce li se cuvin. Poate deține, la un moment dat, sute de milioane de lei din care, însă, nici un singur leu nu este al lui. El este dator față de mulți.

Apostolul a recunoscut că din momentul în care Dumnezeu i-a încredințat mesajul Evangheliei el avea o asemenea datorie. El știa că acest mesaj trebuie să fie împărțit lumii. El mai știa, de asemenea, că rămânea dator față de toți acei oameni până în momentul în care mesajul mântuirii va fi încredințat fiecăruia dintre ei. După douăzeci și cinci de ani, timp în care a predicat Vestea Bună a Mântuirii, Pavel continua să spună: „Sunt

un datornic” și le spune creștinilor romani că este pregătit să meargă la Roma pentru a se achita de datoria lui față de oamenii de acolo.

În legătură cu ceea ce am spus, că vom analiza pasaje din Scriptură în care apostolul Pavel folosește expresia „eu sunt”, observăm că în pasajul din *Romani 1:14-16* expresia „eu sunt” apare de trei ori (în versiunile englezești ale Bibliei [nota trad.]): „*Eu sunt* un datornic (...) *eu sunt* pregătit să vin la voi (...) *eu sunt* unul căruia nu îi este rușine de Evanghelia lui Hristos”.

Slujirea plină de Duhul Sfânt duce Evanghelia la destinație. Recunoscându-și datoria față de alții, această slujire este întotdeauna pregătită să meargă și să achite acea datorie. Dovada umplerii cu Duhul Sfânt și a frumuseții unei vieți ca a lui Hristos nu este văzută în experiențe emoționale palpitate, ci într-o pasiune a inimii care spune împreună cu versurile minunate a Mrs. F. C. Durham:

„Sunt robul Tău, sclavul Tău; niciodată
Nu voi mai fi liber de acest imbold lăuntric fervent,
De a răspândi de la o națiune la alta și de la un mal la celălalt
Vestea îmbucurătoare pentru oameni a iertării păcatelor lor.

Folosește-mă în salvarea sufletelor sau mor,
Dă-mi iubirea care nu se uită la prețul de plătit,
Dă-mi acea credință care sfidează toate obstacolele,
Dă-mi bucuria de a-i aduce acasă pe cei pierduți.”

Slujirea plină de Duh are o pasiune a evanghelizării și duce mereu mesajul la destinație. Este preocupată de nevoile altora și nu de satisfacția proprie. Hristos Însuși nu și-a căutat niciodată propria satisfacție (*Romani 15:3*).

În zilele noastre este nevoie de accentuarea adevărului că plinătatea Duhului și darurile Sale *nu* sunt date pentru propria noastră satisfacere emoțională; și cu atât mai puțin pentru *etalare*. A. W. Tozer a spus că: „Grandomania este o problemă specifică vârstei de

grădiniță!”. Dumnezeu vrea ca noi să fim maturi din punct de vedere spiritual, iar când vom avea această maturitate, pasiunea noastră nu va fi *nici sentimentalism nici grandomanie, ci pasiune curată pentru evanghelizare.*

În cartea *Duhul Sfințeniei (The Spirit of Holiness)*, scrisă de E. L. Cattell, autorul menționează câteva dintre pericolele grave ale sentimentalismului, prin sentimentalism înțelegându-se căutarea freacățului emoțional în loc de căutarea lui Dumnezeu. Pericolele menționate sunt: mărturia defavorabilă față de cei din jur, irosirea energiei și apariția unei false sfințenii.

Cei care se află pe acest teren, al sentimentalismului, vor considera că Duhul Sfânt este prezent într-o adunare numai atunci când fervearea emoțională a cântărilor și a rugăciunilor atinge un anumit grad de intensitate și când vuietul din adunare ajunge la un anumit nivel de decibeli! Însă aceasta nu e altceva decât trăire pe baza *simțurilor* și nu o trăire prin credință. Ea se închină emoțiilor și nu lui Dumnezeu. Dumnezeu locuiește în duhul nostru, nu în sentimentele noastre.

În plus, sentimentalismul poate compromite și mărturia noastră înaintea lumii. Pavel ne avertizează că *„dacă s-ar aduna toată Biserica la un loc, și toți ar vorbi în alte limbi, și ar intra și cei fără daruri sau necredincioși, n-ar zice ei că sunteți nebuni?” (1 Corinteni 14:23)*. Dumnezeu este un Unul al ordinii, nu al confuziei (*1 Corinteni 14:33*). Creștinii emoționali îi etichetează pe alții ca nespirtuali numai pentru că ceilalți nu acceptă comportamentul lor frenetic ca manifestare a Duhului Sfânt. „Harul acceptă chinul”, spune Cattell, „dar nu chinuiește niciodată pe alții”!!

De foarte multe ori sentimentalismul devine chiar un înlocuitor al slujirii. În loc ca să-i ajutăm pe alții, când ne adunăm putem rămâne pasivi, savurând „sentimentele noastre înalte”! Este neapărat necesar ca eforturile noastre să nu fie îndreptate înspre satisfacerea sentimentelor

noastre, ci înspre slujirea după exemplul lui Isus, care, atunci când a fost umplut cu Duhul Sfânt, „*umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul*” (Fapte 10:38).

De asemenea, falsele “tresăltări” sentimentale ne pot înșela în legătură cu starea noastră spirituală. Dacă ai jignit-o pe soția ta, sau ai ofensat vreo altă persoană, voia lui Dumnezeu pentru tine va fi aceea ca tu să îți ceri iertare de la persoana în cauză, înainte ca părtașia ta cu Dumnezeu să poată fi restabilită. Într-o adunare sentimentalistă, însă, sau într-o așa-zisă “eliberare în limbi”, Satan îți poate da o trăire emoțională așa de agreabilă, încât să te înșele, crezând că ești în comuniune cu Dumnezeu, când de fapt nu poți fi datorită faptului că problema relației față de semenii tăi nu a fost rezolvată. A vorbi în limbi poate fi mai emoționant, însă Dumnezeu Se așteaptă de la tine să faci mai întâi pasul umilitor al cererii de iertare de la persoana ofensată. Altfel, Satan a reușit să te păcălească cu o *sfințenie iluzorie*.

Nu subestimez valoarea sentimentelor date de Dumnezeu și nici adevăratul dar al limbilor. Dumnezeu a creat stările noastre emoționale și nu vrea să fim nesimțitori ca pietrele. De asemenea, numai El este Acela care a dat Bisericii darul limbilor și, prin urmare, trebuie să se manifeste și acest dar în Biserică. Să nu uităm însă niciodată că slujirea plină de Duhul Sfânt, conștientă fiind de datoria ei față de *alții*, duce mereu *mesajul la destinație* și nu se satisface doar pe sine cu experiențe de natură afectivă.

Deci, trebuie neapărat să avem în vedere două aspecte importante:

(1.) Orice experiență avută într-o adunare tensionată emoțional poate fi una indusă de noi înșine și poate să nu provină deloc de la Dumnezeu.

(2.) Orice experiență care face ca o persoană să-și piardă capacitatea de a-și înfrâna poftele nu poate fi de la

Duhul Sfânt, deoarece roada Duhului este *înfrânarea poftelor* (Galateni 5:22-23).

Voia lui Dumnezeu pentru noi nu este să trăim dependenți de *simțămintele* noastre. El vrea să trăim prin *credință*. Din acest motiv, Dumnezeu ne lasă câteodată să trăim stări de „uscăciune” în care avem impresia că stagnăm sau coborâm din punct de vedere spiritual. Aceste stări sufletești de uscăciune nu reprezintă *întotdeauna* indicatori ai păcatului în viața noastră. Ele sunt adesea încercări ale lui Dumnezeu de a scoate din noi dependența de simțămintele noastre.

În aceste zile, ale vremurilor din urmă, trebuie să fim prudenți în umblarea noastră pentru că Diavolul, prin false daruri spirituale și prin supraaccentuarea emoțiilor, îi duce la pierzare pe mulți. Dacă vrem să scăpăm de capcanele lui Satan trebuie să păstrăm în inimă adevărul că frumusețea vieții lui Hristos se manifestă printr-o viață care caută permanent să îi binecuvânteze pe *alții*. Isus a venit din Cer pe Pământ nu căutând foloase pentru El Însuși, ci numai cu scopul de a-i binecuvânta pe alții.

Insuficiența a ceea ce este omenesc

În al treilea rând, slujirea plină de Duhul Sfânt este *o slujire conștientă de faptul că ceea ce este omenesc este insuficient*. Atenție la cuvintele lui Pavel din 2 Corinteni 10:1: „**eu, cel smerit când sunt de față în mijlocul vostru**” sau, cu alte cuvinte, „Eu nu sunt o personalitate impresionantă”.

Tradiția ne spune că Apostolul Pavel avea o înălțime de numai un 1,47 m, era chel, avea un nas coroiat și că, probabil, suferea de o afecțiune a ochilor. După toate probabilitățile el nu a avut înfățișarea unui star de cinema. Succesul lucrărilor sale nu a depins de vreun factor omenesc, pentru că nu a existat nimic impresionant în felul în care apărea înaintea altora și nici în retorica limbajului său.

Cu privire la modul lui de a predica, Pavel le scrie Corintenilor: „*Eu însumi, când am venit în mijlocul vostru, am fost slab, fricos și plin de cutremur*” (1 Corinteni 2:3). Ceea ce simțea el în timpul predicării îl făcea conștient mai degrabă de slăbiciunea lui decât de puterea lui Dumnezeu care curgea prin el. Aceasta e slujirea plină de Duhul Sfânt și, ca dovadă, vedem că prin predicarea lui Pavel s-a plantat o biserică în acel Corint care, la acea vreme, era renumit pentru păgânismul lui.

Când Duhul lui Dumnezeu vorbește printr-un om, de obicei omul însuși nu este conștient că este purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu. Sunt întotdeauna prudent în legătură cu acei oameni din adunare care, atunci când stau la amvon, sunt atât de siguri că prin ei vorbește Dumnezeu și care, ca parte introductivă a declarațiilor lor, folosesc expresia „Așa vorbește Domnul...”. Experiența mea cu astfel de oameni este că Dumnezeu nu a vorbit deloc vreodată prin ei. Ei au avut doar închipuirea, plină de sine, că sunt vase profetice. De multe ori, omul prin care vorbește Dumnezeu nu este deloc conștient de acest fapt. Apostolul Pavel spune într-una din epistolele sale: „*Cred că, spunându-vă acestea, vă dau înștiințarea Duhului lui Dumnezeu.*” (1 Corinteni 7:40 versiunea biblică L.B.). În acest caz, Pavel nu era sigur de faptul că Însuși Dumnezeu era Acela care vorbea prin el. Totuși, noi știm că Dumnezeu vorbea prin Pavel, pentru că Dumnezeu a inclus acestea în Scriptura inspirată de El, dar Pavel însuși nu era conștient de aceasta la acel moment.

Da, slujirea plină de Duhul Sfânt este una conștientă de faptul că *ceea ce este omenesc este insuficient*. Așa cum spune Pavel „*când sunt slab, atunci sunt tare*” (2 Corinteni 12:10). Acel slujitor al lui Dumnezeu care este umplut de Duhul merge din nou și din nou la Dumnezeu și, asemenea omului care în pilda din Luca 11:5-8 cerea insistent pâine de la prietenul său, spune: „Nu am nimic ce să dau altora. Te rog, dă-mi

pâinea vie”. Slujitorul Domnului este mereu conștient de propria-i insuficiență.

Haideți să nu avem nicio părere greșită despre slujirea plină de Duhul Sfânt. Ea nu are nici o conștientizare deosebită a prezenței puterii lui Dumnezeu, ci, dimpotrivă, de teamă și de nesiguranță. Asigurarea faptului că Dumnezeu a lucrat într-adevăr prin noi va veni numai după ce lucrările au fost demult finalizate, printr-o privire retrospectivă asupra întregii lucrări.

Împlinirea chemării noastre

În al patrulea rând, slujirea plină de Duhul este o *slujire care împlinește chemarea specifică a lui Dumnezeu*. În *Coloseni 1:23, 25* Pavel spune că: „eu am fost făcut un slujitor” iar în *1 Timotei 2:7* „eu am fost rânduit ca apostol”. Pavel a fost rânduit (ordinat) de către mâinile străpunse de cuie ale Mântuitorului său, și nu de vreun om. Dumnezeu a fost Acela care l-a chemat pe Pavel să fie un apostol. El spune în *Coloseni 1:25* că această chemare i-a fost *dată*. A fost *darul* lui Dumnezeu, nu ceva realizat sau câștigat de el. În același verset el mai spune că această chemare i-a fost dată ca să-i slujească pe *alții*. A fost o isprăvnicie încredințată lui de către Dumnezeu pentru lucrarea de zidire a Bisericii.

Dumnezeu are o chemare specifică pentru fiecare dintre noi. Este inutil să-I cerem lui Dumnezeu să devenim ceva ce nu este chemarea Lui pentru noi, fiindcă numai Duhul Sfânt este acela care decide cu ce daruri trebuie să slujim fiecare dintre noi. Pavel a fost chemat să fie un apostol, dar nu toți au o astfel de chemare. Nevoia noastră *reală*, pentru care trebuie să căutăm Fața lui Dumnezeu, este *puterea* de a înfăptui ceea ce *ne-a chemat El să facem*. „*Ia seama să împlinești bine slujba pe care ai primit-o în Domnul*”, a fost îndemnul lui Pavel pentru Arhip (*Coloseni 4:17*).

Dumnezeu „nu pune dopuri pătrate în locașuri rotunde”. El știe de ce anume are nevoie Biserica Lui, la un anumit moment și într-un anumit loc, și ne pregătește pe fiecare dintre noi, dacă suntem ascultători, pentru îndeplinirea unei anumite activități care poate fi total diferită de ceea ce vrem noi înșine să facem. „Este fiecare un apostol? Bineînțeles că nu. Este fiecare un predicator? Nu. Toții sunt învățători? Are fiecare puterea de a face minuni? Poate fiecare să vindece bolnavii? Bineînțeles că nu. Oare dă Dumnezeu fiecăruia dintre noi abilitatea de a vorbi în limbile altor popoare fără să le fi învățat vreodată [darul limbilor înțelese]? (...) Nu” (1 Corinteni 12:29-30 versiunea biblică L.B.). Însă fiecare dintre aceste daruri au fost așezate de către Dumnezeu în Trupul lui Hristos. Pentru noi este important să ne recunoaștem darul și chemarea, să exersăm acel dar și să împlinim acea chemare. O slujire plină de Duhul înseamnă o slujire care împlinește *acea chemare specifică* pe care ne-o dă Dumnezeu.

Dacă există vreun dar pe care Noul Testament ne încurajează în mod specific să-l căutăm atunci acela este darul *proorociei* (1 Corinteni 14:39). Acesta este, probabil, darul cel mai necesar în Biserica de astăzi. O slujire profetică este una spre zidire (întărire și edificare), sfătuire (mustrare și provocare pozitivă) și mângâiere (alinare și încurajare) (1 Corinteni 14:3). Este necesar să ne rugăm ca Dumnezeu să dea în bisericile noastre prooroci care să spună adevărul lui Dumnezeu, fără frică sau părtinire – oameni de un cu totul alt calibru față de cărturarii religioși “profesioniști” care sunt interesați mai mult de salariul, de poziția și de popularitatea lor.

Fie ca Domnul să ne ajute pe fiecare dintre noi să căutăm cu sinceritate Fața Lui pentru a descoperi care este chemarea noastră.

VIATA PLINĂ DE DUHUL SFÂNT

După ce am văzut trăsăturile caracteristice ale *slujirii* pline de Duhul Sfânt, exemplificate prin slujirea lui Pavel, haideți să privim acum la patru caracteristici ale *vieții* pline de Duhul Sfânt, care reies din viața apostolului.

Mulțumit pe deplin

Viața plină de Duhul Sfânt este, în primul rând, o viață a satisfacției depline. În *Filipeni 4:11* Pavel spune: „*m-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc*”. O asemenea mulțumire aduce cu sine plinătate de bucurie și pace. Din această cauză, în versetele 4 și 7 ale aceluiași capitol, Pavel vorbește despre bucurie și despre pace.

Putem să Îl laudăm pe Dumnezeu numai atunci când suntem complet mulțumiți cu toate raportările Lui față de noi. Dacă credem în suveranitatea lui Dumnezeu și credem că, în virtutea acestei suveranități, El face ca toate evenimentele vieții noastre să lucreze împreună spre binele nostru (*Romani 8:28*), atunci putem fi cu adevărat mulțumiți în toate împrejurările. Atunci Îl putem slăvi pe Dumnezeu, ca și Habacuc, chiar și când nu aduc roade pomii din grădina noastră, când mor toate animalele din turma noastră, când suferim pierderi financiare masive sau în orice altă situație (*Habacuc 3:17,18*). Pasajul din *Efesenii 5:18-20* arată că rezultatul *umplerii continue* cu Duhul Sfânt (pe dinăuntru) este *revărsarea continuă* (în afară) a laudelor lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel s-a putut bucura chiar și când, prizonier fiind, era „*aruncat în temnița dinăuntru*” și avea picioarele prinse în butuci (*Fapte 16:25*). Chiar și acolo el era mulțumit și nu găsea niciun motiv de plângere. Acesta e unul dintre primele semne ale vieții pline de Duhul. Nemulțumirile prezente în viața unui creștin indică faptul că, întocmai israeliților care au cârtit împotriva lui

Dumnezeu în pustie, acel creștin nu a intrat încă în țara promisă a biruinței.

Creștere în sfințenie

În al doilea rând, viața plină de Duhul Sfânt este o *viață a creșterii în sfințenie*. Pe măsură ce crește nivelul de sfințire în viața unei persoane, aceasta devine *tot mai conștientă de sfințenia absolută* a lui Dumnezeu. De fapt, prezența *ultimului* fenomen dintre cele două amintite este unul dintre indicatorii care dovedesc că în viața persoanei respective are loc, într-adevăr, *primul*.

La douăzeci și cinci de ani după întoarcerea sa la Dumnezeu, Pavel afirmă despre sine: „*eu sunt cel mai neînsemnat dintre apostoli*” (1 Corinteni 15:9). Cu cinci ani mai târziu el spune: „*sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții*” (Efeseni 3:8), iar după încă un an el spune: „*eu sunt cel dintâi dintre păcătoși*” (1 Timotei 1:15).

Vedeți cum reiese, din aceste trei afirmații, înaintarea lui pe calea sfințeniei?

Cu cât se adâncea relația lui Pavel cu Dumnezeu, cu atât el devenea mai conștient de corupția și ticăloșia firii lui pământești. El a ajuns să recunoască faptul că „*nimic bun nu locuia în firea lui pământească*” (Romani 7:18). În pasajul din *Ezechiel 36:26, 27, 31* Dumnezeu spune: „*Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou (...) atunci (...) vă va fi scârbă de voi înșivă, din pricina nelegiuirilor și urâciunilor voastre.*” În acest pasaj vedem că una dintre dovezile faptului că am primit o inimă nouă de la Dumnezeu este faptul că ne scârbă de noi înșine. Numai un om care își urăște și își detestă firea pământească va fi capabil să împlinească porunca din *Filipeni 2:3*, care ne cere ca „*în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși*”. Având înaintea ochilor propria lui corupție, un astfel de creștin nu va mai putea disprețui niciodată pe nimeni.

De asemenea, va fi pregătit să mărturisească imediat orice cădere și va fi gata să spună păcatului pe nume. Omul plin de Duhul Sfânt nu caută să dea altora o *impresie* a faptului că el crește în sfințenie, ci pur și simplu aceasta va fi *realitatea* în viața lui. Nu se va lăuda cu *experiențe* care, conform aparențelor, l-ar fi făcut pe el sfânt și nu va încerca să-i convingă pe alții despre *teologia* lui în ce privește sfințirea. El va avea o astfel de sfințenie în viața lui, încât alții vor veni la el din proprie inițiativă și îl vor întreba secretul vieții lui. El va avea ceea ce J. B. Phillips traduce ca: „sfințenia care nu este o iluzie” (*Efeseni 4:24*).

Corectitudinea doctrinei noastre în privința sfințeniei, în sine, nu aduce nici o schimbare. Adevărata sfințenie vine numai în viața aceluia care o caută și o urmărește din toată inima lui, și nu în viața aceluia care doar stochează învățătura corectă în capul lui.

În secolele trecute au existat oameni cucernici (ca John Fletcher), care datorită modului lor de înțelegere a doctrinei sfințeniei credeau că ei sunt „complet sfințiți” și care își numeau păcatele comise în mod inconștient „greșeli”. Alți oameni evlavioși (ca David Brainerd) și-au numit păcatele inconștiente „păcate” și pe tot parcursul vieții lor și-au deplâns păcătoșenia și lipsa devotamentului lor față de Dumnezeu. Însă sfinții care au aparținut fie unui grup doctrinar, fie celuilalt se poate să fi fost considerați la fel de sfinți *în ochii lui Dumnezeu*, în ciuda diferențelor majore care au existat în modul de evaluare a propriilor lor vieți. Diferența modurilor în care sfinții din ambele grupuri și-au estimat propria inimă poate fi pusă pe seama diferenței temperamentale dintre ei și a diferenței de înțelegere a doctrinei sfințeniei. Secretul sfințeniei nu se descoperă printr-un studiu al cuvintelor și al timpurilor verbelor grecești din Noul Testament, ci printr-o dorință arzătoare, izvorâtă din toată pasiunea și

sinceritatea inimii, de a plăcea lui Dumnezeu. Dumnezeu se uită la *inima* noastră, nu la creierul nostru!

În orice caz, orice creștere în sfințenie va fi însoțită, întotdeauna, de o creștere a sensibilității la propria păcătoșenie înaintea lui Dumnezeu, așa cum s-a întâmplat și în cazul lui Pavel.

O viață răstignită

În al treilea rând, viața plină de Duhul Sfânt este o *viață răstignită*. Pavel spunea: „*Am fost răstignit împreună cu Hristos*” (*Galateni 2:20*). În ultimele două capitole am văzut deja câte ceva din semnificația crucii. Calea Crucii este calea umplerii cu Duhul Sfânt. Duhul ne va conduce întotdeauna la cruce, așa cum L-a condus și pe Isus. Duhul Sfânt și crucea sunt inseparabile.

Crucea este un simbol al *slăbiciunii, al rușinii și al morții*. În viața lui, apostolul Pavel a avut parte de temeri, nedumeriri, necazuri și lacrimi (*vezi 2 Corinteni 1:8; 4:8; 6:10; 7:5*). El a fost considerat un nebun și un fanatic. A fost tratat adesea ca murdăria și gunoiul altora (*1 Corinteni 4:13*). Toate acestea nu sunt deloc în discordanță cu plinătatea Duhului; din contră, omul plin cu Duhul Sfânt se va simți condus de Dumnezeu din ce în ce mai departe pe cărarea coborâtoare a umilinței și a morții față de sine.

Omul umplut cu Duhul Sfânt nu pune preț pe onoarea dată de oameni. El acceptă cu bucurie umilirea și reproșul. El se laudă numai cu crucea (*Galateni 6:14*). El nu se laudă cu darurile și cu talentele sale, nici măcar cu experiențele sale duhovnicești cele mai profunde. El se laudă numai cu moartea lui continuă față de sine însuși.

Crucea este și un simbol al iubirii Divine. Dragostea lui Dumnezeu pentru om a fost manifestată în moartea lui Dumnezeu pe o cruce. O asemenea iubire este caracteristică și omului plin de Duhul Sfânt. Între el și orice altă persoană se interpune o cruce pe care el moare

față de sine însuși pentru a-i iubi pe alții. Acesta este adevăratul înțeles al iubirii.

Watchman Nee povestește întâmplarea în care doi fermieri creștini din China, care își aveau ogoarele destul de sus, pe un deal, mergeau dis-de-dimineată să-și ude terenurile agricole. Într-o noapte s-a întâmplat că alți fermieri, ale căror terenuri erau situate mai la vale, au săpat un canal în șanțul de irigație al ogoarelor de sus, al creștinilor, făcând astfel ca toată apa să se scurgă înspre pământurile lor. Aceasta s-a întâmplat timp de șapte nopți consecutiv, iar cei doi fermieri creștini se întrebau ce să facă. În cele din urmă s-au hotărât ca, în calitate de creștini, să le prezinte celorlalți fermieri iubirea lui Hristos. Așa că în dimineața următoare, când s-au dus să-și ude terenurile au udat mai întâi terenurile acelor fermieri, și numai după aceea terenurile lor. Prin aceasta ei au pus o cruce între ei și ceilalți fermieri și au murit față de propriile lor drepturi. După ce au procedat așa timp de două sau trei zile, fermierii necreștini au venit să-și ceară scuze și au spus: „Dacă acesta e creștinismul, atunci vrem să auzim mai multe despre el”.

Isus a spus că, atunci când Duhul Sfânt va veni peste ucenicii Lui, ei vor primi putere pentru a-I fi martori. În textul original grecesc, cuvântul „martor” este „*martus*” (care este tradus ca „mucenic” (martir) în *Apocalipsa 17:6*). Așa că înțelesul literal al versetului din *Faptele Apostolilor 1:8* este că, atunci când Duhul Sfânt va veni peste ucenici, ei vor primi putere să fie martiri, însă *martiri* nu numai în sensul de a muri odată, pe un rug, ci martiri care vor muri față de ei înșiși *în fiecare zi*. Deci, un martor plin cu Duhul Sfânt este unul care trăiește o viață răstignită.

Creștere continuă

În al patrulea rând, viața plină de Duhul Sfânt este o *viață care caută continuu o măsură mai mare a*

plinătății. „*Alerg spre țintă*” spune Pavel după aproape treizeci de ani de la întoarcerea lui la Dumnezeu, când era deja aproape de finalul vieții lui pământești (*Filipeni 3:14*). El încă nu a ajuns la țintă. Încă era în căutarea unei măsuri mai mari a plinătății Duhului lui Dumnezeu în viața lui și în acest scop își încorda fiecare dintre „mușchii lui spirituali”.

„Nu am ajuns încă desăvârșit (complet)”, spune el în *Filipeni 3:12*. Însă în *versetul 15* pare să spună exact opusul: „deci gândul acesta să ne însuflețească pe toți, care suntem desăvârșiți (compleți)”. Acesta e paradoxul vieții pline de Duhul Sfânt – „suntem desăvârșiți” și totuși „nu am ajuns încă desăvârșiți”. Cu alte cuvinte, plini și totuși dorind fierbinte o măsură mai mare a plinătății.

Condiția spirituală de a fi plin de Duhul Sfânt nu este una statică. Există măsuri din ce în ce mai mari ale plinătății. Biblia spune că Duhul Sfânt ne conduce de la o măsură a slavei la alta (*2 Corinteni 3:18*) sau, cu alte cuvinte, de la o măsură a plinătății la alta. Un pahar poate fi plin cu apă, la fel și o găleată, la fel un bazin și la fel poate fi plină albia unui râu. Însă e o mare diferență între plinătatea paharului și cea a râului.

Un creștin nou-născut, întors la Dumnezeu de curând, poate fi umplut cu Duhul Sfânt imediat după pocăința sa. Apostolul Pavel, la finalul vieții lui, a fost și el un om umplut cu Duhul Sfânt. Însă este o mare diferență între plinătatea creștinului nou-născut și plinătatea apostolului matur. Plinătatea în primul caz este ca un pahar plin, pe când în cel de-al doilea caz este ca un râu plin.

Duhul Sfânt caută în mod continuu să ne crească capacitatea, astfel ca El să ne poată umple într-o măsură mai mare. Aici intervine crucea. Nu poate exista nici o creștere a capacității în viața noastră dacă evităm Calea Crucii. Iată de ce „inima (creștinilor din Corint) era strânsă” (*2 Corinteni 6:12*), având o capacitate de

cuprindere atât de mică. Ei se lăudau cu darurile și ignorau crucea. De aceea Pavel îi îndemna, din nou și din nou în cele două epistole ale lui, să accepte crucea în viețile lor. Îi îndemna ca, în felul acesta, „să se lărgească” (2 Corinteni 6:13).

Dacă acceptăm în mod sistematic crucea în viața noastră, vom descoperi că „paharul” nostru devine o găleată, găleata devine un bazin, bazinul devine un râu, iar râul devine o rețea formată din multe râuri. La fiecare etapă, pe măsură ce capacitatea noastră va crește, vom avea nevoie să fim umpluți din nou. Astfel va fi împlinită în noi promisiunea Domnului Isus: „*Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie*’. Spunea cuvintele acestea despre Duhul Sfânt...” (Ioan 7:38, 39).

Acum putem înțelege mai bine de ce Pavel îi îndeamnă pe creștinii efeseni să fie mereu „*plini de Duh*” (Efeseni 5:18). În mod evident, Pavel nu a crezut niciodată într-o experiență a umplerii cu Duhul Sfânt de tipul “odată pentru totdeauna”. La ceea ce se referă el în pasajul amintit, este o creștere continuă a capacității noastre pentru a ajunge la măsuri din ce în ce mai mari ale plinătății.

Pavel însuși a acceptat întotdeauna crucea. El spune în 2 Corinteni 4:10 „*Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru* [într-o măsură din ce în ce mai mare]”. Un aspect al crucii acceptat de el a fost disciplinarea poftelor sale trupești. Plinătatea Duhului nu este niciodată un înlocuitor pentru disciplină și pentru munca plină de efort. Pavel încă avea nevoie să „se lupte cu pumnul și să se poarte aspru cu trupul său” pentru a-l ține sub stăpânire. Iată cuvintele lui Pavel într-o altă traducere: „*Asemenea unui atlet, îmi pedepsesc trupul și-l tratez cu duritate, antrenându-l să înfăptuiască ceea ce trebuie făcut și nu ceea ce vrea el*” (1 Corinteni 9:27 versiunea biblică L.B.). El și-a disciplinat ochii pentru a ține sub control

ceea ce citea și la ceea ce privea, și-a disciplinat urechile pentru a ține sub control informațiile cărora le dă ascultare, iar limba și-a disciplinat-o pentru a-și ține sub control vorbirea. El și-a disciplinat viața în fiecare domeniu. Astfel, capacitatea lui a crescut.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru *perioadele de criză* date de El în viețile noastre. Să nu uităm, însă, că fiecare perioadă critică trebuie să ducă la un *proces*. Hristos nu este numai *Ușa*, El este și *Calea*. Dacă am intrat pe *poarta* strâmtă trebuie să și mergem mai departe pe *calea* îngustă. Trebuie să avem grijă să nu ne facem vinovați de accentuarea în așa mare măsură a *crizei*, încât să excludem *procesul* la care trebuie să ducă acea criză. Nașterea din nou este o criză, dar aspectul important este viața spirituală trăită la timpul *prezent*, nu doar amintirea datei unui eveniment din trecut. Unii nu-și mai pot aminti data la care a venit momentul de criză al nașterii din nou în viața lor, dar nu putem afirma că un om este mort, numai pentru faptul că el nu-și mai aduce aminte de data nașterii lui! Dar vai, pentru unii creștini mărturia unei experiențe e singura probă adusă de ei în sprijinul afirmației că sunt vii!

Ceea ce e important și în privința plinătății Duhului este realitatea ei la timpul prezent manifestată în trăirea și slujirea care sunt asemenea lui Hristos. Dacă tot ce avem este amintirea unei experiențe din trecut, atunci oricât ar fi de minunată acea experiență nu ne ajută cu nimic.

Dumnezeu caută bărbați și femei care nu vor fi niciodată plafonați, mulțumindu-se doar cu experiențe și “binecuvântări”, ci care își vor lua crucea în fiecare zi și Îl vor urma pe Isus, manifestând astfel în viața și slujirea lor realitatea cuvintelor: „*Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine*”. Aceasta și nu altceva este viața plină de Duhul Sfânt.

„Nu eu, ci Hristos fie onorat, iubit și înălțat,
Nu eu, ci Hristos fie văzut, cunoscut și auzit,
Nu eu, ci Hristos în orice expresie și faptă,
Nu eu, ci Hristos în orice gând și cuvânt,
Ah, să fiu izbăvit de mine însumi, dragă Doamne,
Ah, să mă pierd în Tine,
Ah, să nu mai fiu Eu,
Ci Hristos care trăiește în mine.”

(selectat)

Amin și Amin.

Titlul din limba engleză: **Beauty for Ashes**
www.cfcindia.com

Traducere din limba engleză: *Vlad Sabău și Nicolae Tulici*
Corectare ortografică: *Mihaela Dumitrescu*
Tehnoredactare computerizată: *Adrian Rus*

*Drept de autor – **Zac Poonen** (1973)*
16 DaCosta Square,
Bangalore – 56008. India.
www.cfcindia.com

Această carte este sub incidența dreptului de autor pentru a preveni abuzurile. Este interzisă retipărirea sau traducerea acestei cărți fără permisiunea scrisă a autorului.

Pentru mai multe informații sau comenzi privind ediția în limba română, vă rugăm să contactați editura:

SC ALFA SOFTWARE SA - Zalău
450098 - Zalău, Str. Simion Bărnuțiu, Nr. 1, Bl A27, Parter
Telefon: +40-260-662.112 sau +40-260-612.777
E-mail: mail@harulzalau.ro
Web: www.harulzalau.ro

Cărțile publicate în limba engleză de către Zac Poonen se pot consulta pe pagina de web: www.cfcindia.com, iar pe pagina: www.harulzalau.ro, cele care au fost traduse în limba română, respectiv:

- **Principiile slujirii**
- **Secretele biruinței**
- **Frumusețe în loc de cenușă**
- **Scopul eșecului**
- **Trăind cum a trăit ISUS**
- **Vin nou în burdufuri noi**
- **Femeie de ce plângi?** (*Annie Zac Poonen*)
- **Cunoaște-ți vrăjmașul**
- **Adevărul neschimbat**

Sunt în curs de apariție:

- **Predici ocazionale – vol. 1**
- **Apocalipsa verset cu verset**
- **Un singur trup în Hristos**